

Ai Cho Anh Lên Giường

Contents

Ai Cho Anh Lên Giường	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2: Chương 1.2	5
3. Chương 3: Chương 1.3	7
4. Chương 4: Chương 2.1	8
5. Chương 5: Chương 2.2	11
6. Chương 6: Chương 2.3	13
7. Chương 7: Chương 3.1	15
8. Chương 8: Chương 3.2	18
9. Chương 9: Chương 4	20
10. Chương 10: Chương 5.1	28
11. Chương 11: Chương 5.2	31
12. Chương 12: Chương 6.1	35
13. Chương 13: Chương 6.2	39
14. Chương 14: Chương 7.1	41
15. Chương 15: Chương 7.2	44
16. Chương 16: Chương 8.1	47
17. Chương 17: Chương 8.2	49
18. Chương 18: Chương 9	53
19. Chương 19: Chương 10.1	59
20. Chương 20: Chương 10.2	62
21. Chương 21: Ngoại Truyện – Đêm Đầu Tiên	65

Ai Cho Anh Lên Giường

Giới thiệu

Cô không ngờ khi yêu anh lại là một người đàn ông hay ghen như vậy, ngày ngày quần quýt ngày ngày

1. Chương 1

Nếu như có thể, vào giờ phút này cô tỉnh nguyên, biến mất từ thế giới này.

Một giọt nước mắt trong suốt, từ khóe mắt chảy ra, Đỗ Linh Lan không dùng tay lau đi, chỉ muốn mặc cho bọn chúng chảy xuống, dù gì mồ hôi cũng sớm thấm ướt cả tóc mai rồi.

Giữa hai chân truyền đến một trận đau như bị xé rách, thật ra cũng không đáng là gì, so với tất cả những tổn thương mà cô phải chịu đựng, nỗi đau này, thực sự không là gì cả.

Chỉ là, nỗi đau này lại một lần nữa nhắc cô nhớ đến những việc làm ngu ngốc của mình.

Cô Biết rất rõ người đàn ông bên cạnh không hề yêu thương mình, nhưng vẫn chủ động đưa tới cửa, chấp nhận làm một kẻ thế thân, cả đêm triền miên cùng anh.

Rất buồn cười, nhưng cô lại không cười nổi.

Hơn nữa, trong lúc hai người đang nhiệt tình, đôi môi bạc kia lại có thể gọi tên người phụ nữ khác.

Tim cô, rất đau, rất khó chịu, giống như bị người khác bóp chặt, lại phải cố gắng bỏ ngoài tai tất cả, xem như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Thì ra, cô ngu ngốc yêu anh hơn mười năm, nhưng tất cả chỉ là hy vọng hão huyền của cô.

Ngoài cửa sổ mặt trời dần dần lên cao, cô biết, tối hôm qua lại uống say, lại chơi đùa cùng anh, nhưng nhất định phải rời giường đứng giờ, cô nhẹ nhàng đẩy cánh tay rắn chắc của anh đang đặt trên eo mình xuống, cố gắng ngồi dậy nhưng cơ thể hoàn toàn không còn một chút sức lực, nhặt từng mảnh quần áo rải rác trên đất rồi mặt vào, sau đó, cũng không nhìn anh, liền rời đi.

Có lẽ, tất cả, nên dừng ở đây.

Chuyện này ngay từ đầu đã không có kết quả tốt, không có được sự chấp nhận khi chỉ mù quáng yêu anh, tất cả đều do cô tự tay vẽ ra.

Không bao giờ yêu nữa, không bao giờ hận nữa.

Xuyên qua tấm kính thủy tinh, ánh sáng mặt trời dịu dàng, ảm áp chiếu lên cơ thể ba người phụ nữ trong nhà kính.

Trong tay Long phu nhân cầm một chiếc kéo nhỏ, tỉ mỉ cắt bỏ những chiếc lá đã chết trong chậu hoa bà vô cùng yêu thích, dù đang bận rộn nhưng cũng không quên nhắc nhở con gái, làm thế nào mới có thể giúp chậu hoa phát triển tốt.

Gương mặt Long Hồ khổ sở, chăm chú nhìn chiếc kéo nhỏ trong tay, trời sinh tính cô vốn hoạt bát, làm sao có thể chịu được những công việc tĩnh lặng như thế này? Mới bắt đầu, cô đã cảm vô cùng khó chịu, chỉ muốn vứt chiếc kéo nhỏ trong tay xuống mà chạy ra ngoài.

Đảo mắt nhìn trái rồi lại nhìn phải, cuối cùng dừng trên cơ thể người bạn lúc nhỏ nhưng có gì đó không giống với thường ngày “Linh Lan? Cậu cảm thấy không khỏe sao? Sao gương mặt lại tái nhợt vậy?”

Cô vừa nói xong, cũng làm Long phu nhân phải chú ý.

Mặc dù là Ảnh vệ, nhưng Long phu nhân luôn quan tâm mọi người như con ruột của mình, đặc biệt là Đỗ Linh Lan, giống như ông trời phái xuống an ủi bà chỉ có một cô con gái, mà cô còn chu đáo hơn cả con ruột của bà, nên phải thân thiết, phải chỉ bảo cô nhiều hơn.

Đỗ Linh Lan ngẩng mặt lên, nhàn nhạt nâng lên khóe môi, cười cười, “Chỉ là tối hôm qua không ngủ được, phu nhân và tiểu thư không cần lo lắng.”

Cô rõ ràng không có đủ sức để nói, hỏi làm sao người khác có thể yên tâm được chứ?

Long Hồ nhanh chóng kéo Đỗ Linh Lan ngồi vào chiếc ghế bên cạnh mình, vẻ mặt nghiêm túc nhìn cô chăm chú, “Đỗ Linh Lan, cậu đã hứa với mình, có chuyện gì đều cùng nhau bàn bạc, sẽ không lừa gạt mình, có phải cậu muốn thất hứa hay không?”

Đỗ Linh Lan nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp ngây thơ này, lộ ra thứ tình cảm xuất phát từ tận đáy lòng, cười, “Sao tôi có thể làm trái với những gì đã hứa cùng tiểu thư? Tôi không có lừa gạt tiểu thư, buổi tối ngày hôm qua tôi thật sự không ngủ được mà thôi, tôi là người hiểu rõ cơ thể của mình hơn ai hết, tôi không có lừa gạt tiểu thư và phu nhân, cũng không có ở đây khoe khoang.”

Long Hồ nghiên cứu tỉ mỉ thái độ của Đỗ Linh Lan, xác nhận cô không có lừa gạt mình, Long Hồ mới hài lòng gật đầu, nhưng cũng không quên nói vài lời đe dọa, “Linh Lan tạm thời tin cậu, nhưng tốt nhất cậu không nên lừa gạt tớ, nếu không tớ sẽ. Giữ gìn!” Cô tự bày ra ình một khuôn mặt đáng sợ nhất, cười nhạt vài tiếng .

Với nét mặt buồn cười như vậy, có thể đe dọa được cô sao? Đỗ Linh Lan cười khẽ một tiếng, một cô gái tốt đẹp thế này, làm sao cô có thể sánh bằng?

Lòng dạ ác độc hung hăng nhéo cô một cái, Đỗ Linh Lan hít một hơi thật sâu, sau đó đưa tay nhận lấy chiếc kéo nhỏ trong tay Long Hồ, thay cô chăm sóc chậu hoa hồng trước mặt.

Công việc cực nhọc đã được người khác đảm nhận, Long Hồ mừng rỡ, cười hì hì vui người ở trên ghế dựa, nhìn Long phu nhân và Đỗ Linh Lan tỉ mỉ cắt bỏ những chiếc lá đã chết.

“Linh Lan, con quá cưng chiều con bé này rồi.” Long phu nhân nhìn bộ dạng của con gái, không nhịn được nói với Đỗ Linh Lan.

“Không có chuyện đó đâu, phu nhân.” Đỗ Linh Lan lắc đầu một cái, “Linh Lan rất thích chăm sóc hoa.”

“Mẹ, người không cần ghen tỵ tình cảm của con và Linh Lan, thì chia rẽ chúng con chứ!” Long Hồ đứng lên, chen vào giữa làm mất quỹ với Long phu nhân.

“Con bé này!” Long phu nhân vừa cưng chiều vừa buồn cười mắng một câu, lại bắt đầu tỉ mỉ cắt bỏ những chiếc lá đã chết.

Đỗ Linh Lan cười yếu ớt nhìn hai mẹ con trước mặt, trong lòng không ngừng hâm mộ, cô cũng giống như tất cả các Ảnh Vệ khác, đều là trẻ mồ côi không có cha cũng không có mẹ, cho nên từ nhỏ cô đặc biệt hâm mộ khi trên dưới Long gia hòa thuận, anh em yêu thương lẫn nhau.

Ngồi một lúc, Long Hồ không chịu được chạy ra khỏi nhà kính, đi tìm chuyện vui, Long phu nhân vì có việc gấp nên cùng đi với Long Hồ.

Vì đang ở trong nhà, Đỗ Linh Lan không cần theo sát bên cạnh Long Hồ, cũng chính vì vậy, cô cố ý ở lại trong nhà kính, tiếp tục chăm sóc các chậu hoa.

Cô thích cây cối, thích những loài hoa này, mặc dù lúc nào cũng bị Hoắc Thanh Đình giấu cọt, nhưng tương lai cô mơ ước khi về hưu, sẽ đến một nơi vắng vẻ, lặng lẽ trồng hoa, có lẽ sẽ mở một tiệm bán hoa nho nhỏ, bán một ít chậu hoa, bán những loại cây liên quan, nói chung là cô không muốn rời xa cây cối.

Cắt bỏ những chiếc lá cuối cùng, cô đứng lên, muốn ngắm nhìn kết quả mình đạt được, thật không ngờ, lại làm hai chân mất thăng bằng, khó khăn mở miệng chua xót đau đớn, động tác của cô cứng đờ, đợi một lúc sau mới đứng thẳng người.

Cô cười khổ, không biết tại sao mình lại vô dụng như vậy, loại đau đớn này mà cũng không chịu được.

Bỗng, lông mày trên cổ cô đứng thẳng lên, mỗi một bắp thịt trên người cũng căng thẳng, tất cả đều ở trạng thái đề phòng, được huấn luyện nhiều năm khiến cô nhanh chóng nhận ra có một người khác đang đi vào nhà kính, chỉ là, người này, lại không phải người ngoài.

Hơi thở quen thuộc kia, làm cho cô nhận ra được người đi vào nhà kính không phải ai khác, mà chính là anh, nhưng cơ thể cô vẫn căng thẳng như cũ, thả lỏng cơ thể, cô chậm rãi xoay người, bắt gặp một đôi mắt đen lạnh lùng không có tình cảm.

“Thủ lĩnh.” giọng điệu cung kính, không có một chút gần gũi hoặc xa lạ, chỉ là quan hệ cấp trên - cấp dưới.

Ánh mắt Hàn Lạc Đình sắc bén tựa như dao nhanh chóng quan sát một vòng trong nhà kính, không nhìn thấy người mình muốn gặp, nhẹ nhàng gạt đầu, coi như là đáp lại lời chào hỏi của cô.

Không đợi anh phải hỏi, Đỗ Linh Lan nhanh chóng nói ra chỗ ở của Long Hồ, sau đó anh xoay người rời đi, chỉ còn lại mình cô, nhìn theo bóng lưng anh, một lúc sau vẫn chưa tỉnh táo lại, thật lâu sau mới ý thức được mà thu ánh mắt về.

Anh, lạnh lùng như vậy, vô cảm như thế, làm sao biết cô yêu anh nhiều năm như vậy?

Cô không chỉ suy nghĩ về vấn đề này một lần, nhưng lần nào cũng không tìm thấy đáp án, có lẽ, ngay cả bản thân cô, cũng không muốn tìm ra đáp án này.

Thế nhưng vào lúc này, anh không tìm thấy Long Hồ, lập tức xoay người rời đi, đôi mắt đen sắc bén kia không mang bất kỳ tình cảm gì, rơi trên người cô.

Đỗ Linh Lan không khỏi cảm thấy chột dạ.

Tối hôm qua anh uống rất say, hoàn toàn không biết gì, người lên giường với anh không phải là Long Hồ, mà chính là người không biết xấu hổ như cô.

Bởi vì chột dạ, cô đứng thẳng hơn thường ngày, không muốn cho anh biết bây giờ chân cô vô cùng đau nhức, vết hôn trên cổ, cũng bị áo len cổ cao che đi cẩn thận, cho dù có thông minh như Hàn Lạc Đình, cũng sẽ không phát hiện ra bí mật của cô.

Đúng! Điều này là bí mật của mình cô, cô sẽ không bao giờ nói với bất kỳ ai, cũng sẽ không để cho ai biết.

Cô biết rất rõ làm thế nào mới có thể thoát khỏi sự chất vấn của anh, đối với anh mà nói, cô chính là tai mắt được sắp xếp ở bên cạnh Long Hồ, từng việc làm của Long Hồ, anh đều nắm rõ trong lòng bàn tay, tất cả đều nhờ cô.

Mỗi ngày, cô giống như người hai mặt trong cuộc sống này, cô cố che giấu tình cảm đối với anh, mang tin tức của người phụ nữ anh yêu nhất nói cho anh biết, sau đó dựa trên sự hài lòng hay bất mãn của anh, tâm trạng của anh sẽ ảnh hưởng đến tình cảm của cô.

Nhưng, cô tự nói với chính mình, như vậy là đủ rồi.

Cô không muốn tiếp tục sống như vậy nữa, cho nên chuyện của Long Hồ, cô chỉ chọn những chuyện quan trọng, chuyện liên quan đến an toàn sống chết, mới thông báo cho anh, còn những chuyện khác, nếu Long Hồ tâm sự với cô, cô sẽ không giấu diếm giống như trước đây, mỗi một chuyện đều sẽ nói cho anh biết.

Hàn Lạc Đình nhìn thấy bóng dáng nhỏ nhắn yếu ớt kia, trong đầu thoáng hiện lên vài hình ảnh, nhưng mà, hình ảnh này quá nhanh, quá mờ nhạt, anh không thể bắt được, anh không cách nào khống chế ánh mắt của mình, rơi trực tiếp trên người cô gái kia, nhưng cơ thể xiêu vẹo kia chỉ chờ ngã xuống.

“Nếu không khỏe, thì đi nghỉ ngơi, Ngũ Tiểu Thư sẽ do tôi bảo vệ.” Hiếm khi, anh nói cho cô tự do nửa ngày.

Lời của anh, quả thật làm cho cô có chút ngạc nhiên, bởi vì bất kể khi nào, đối với anh mà nói sự an toàn Long Hồ, mãi mãi là thứ đặt ở vị trí cao nhất, mà hôm nay, anh lại nói sẽ cho cô thời gian nghỉ ngơi.

Nhưng mà, sự quan tâm như vậy, cô không cần, “Cám ơn thủ lĩnh, nhưng tôi nghĩ tôi vẫn có thể tiếp tục đảm nhận công việc của mình, nếu như không còn chuyện gì khác, Linh Lan xin đi trước.” Cúi đầu, mắt cũng rũ xuống, cô giấu đi toàn bộ tình cảm, làm cho âm thanh của mình vẫn như cũ, rất mực cung kính.

Trái tim vì bộ dạng cúi đầu của cô, mà dâng lên một trận lửa giận ngay cả bản thân mình cũng không hiểu nổi, Hàn Lạc Đình thật sự đã quên, trước kia cô luôn ở phía sau anh, cô giống như cái đuôi nhỏ của anh, nhưng từ lúc nào cô gái trước mặt lại trở thành một bộ dạng cung kính như vậy khi đối mặt với anh.

Anh cũng không vì chuyện nhỏ này mà nổi giận, nhưng, càng nhìn đỉnh đầu cô, lửa giận trong lòng anh lại bộc phát, không nhịn được muốn bộc phát.

Nhưng cuối cùng, anh vẫn nhẫn nhịn, chỉ đáp nhẹ một tiếng, rồi rời khỏi nhà kính, đi tìm người phụ nữ chiếm vị trí quan trọng nhất trong lòng anh.

Tiếng bước chân rời đi, Đỗ Linh Lan ngẩng đầu lên, đáy mắt đã nổi lên một tầng hơi nước, cô không muốn cho anh nhìn thấy, cô lại có một mặt hèn nhát vô dụng như vậy.

Nước mắt của phụ nữ, trừ Long Hồ ra, đối với anh mà nói tất cả đều là đáng khinh, không cần ngó ngang. Cô biết, cô đã làm bạn với anh hơn mười năm, tất cả đều biết.

2. Chương 2: Chương 1.2

Mười lăm năm trước.

Cô bé trắng nõn mũm mĩm, ngồi yên lặng trong một góc phòng, dùng đôi mắt to trong veo như nước, nhìn về phía chỗ bọn trẻ khác đang chơi đùa.

Trong tay cô là một con búp bê thổ, nhưng cô chưa bao giờ rời xa con búp bê thổ này, vì nó là của ba mẹ cô, sau cùng tặng lại cho cô như một món quà.

Hôm đó. Là sinh nhật của cô, cô ở nhà đợi cha mẹ về, thế nhưng, cô đã chờ rất lâu, đợi đến cuối cùng, lại là một nhân viên phúc lợi xã hội, cùng với con búp bê thổ này.

Nhân viên phúc lợi xã hội nói cha mẹ cô xảy ra tai nạn giao thông, đã chết ngay tại chỗ, do cha mẹ cô đều là trẻ mồ côi, cho nên họ chỉ có thể đưa cô đến cô nhi viện, hai ngày sau, cô được người ta đưa đến nơi này.

Mới đến chưa quen, cô vô cùng sợ hãi, buổi tối lại khóc nức nở muốn tìm ba mẹ, cho đến khi nhân viên phúc lợi xã hội chăm sóc cô không chịu nổi mới quát: “Ba mẹ người đã chết! Chết! Người có hiểu hay không cái gì gọi là chết? Nói đúng hơn, bọn họ mãi mãi sẽ không trở về nữa, mãi, mãi, sẽ, không, về! Cho dù có khóc đến chết, bọn họ cũng sẽ không trở về nữa, người đã hiểu ra chưa?”

Cô ngẩn ngơ tại chỗ, dùng một đôi mắt đăm lẹ chăm chú nhìn người nhân viên đó, về sau, cô cũng không nhìn thấy người nhân viên đó nữa, nghe nói hình như viện trưởng biết được những lời người kia nói với cô..., cho nên đã đuổi việc người nhân viên đó.

Mặc dù không bao giờ nghe thấy những lời nói kia thêm lần nào nữa, thế nhưng những lời nói đó, từ lâu đã ghim chặt vào tim cô.

Cô trở thành một đứa trẻ không ai cần, nếu như không có người đồng ý nhận nuôi cô..., cô sẽ ở lại trong cô nhi viện, cho đến khi trưởng thành, sẽ rời khỏi nơi này.

Tuổi còn nhỏ cô không hiểu được thế nào gọi là nhận nuôi, cô vẫn luôn trốn ở một góc phòng, ôm con búp bê thổ của mình, không nói chuyện, không quan tâm những người khác.

Rất ít người đến cô nhi viện nhận nuôi những đứa trẻ, vì phần lớn mọi người không muốn đưa về một đứa trẻ không rõ lai lịch, chỉ sợ sẽ mang đến phiền phức ỉn, từ đó số lượng trẻ em càng ngày càng nhiều, trách nhiệm cũng càng ngày càng nặng nề, những nhân viên phúc lợi xã hội, cũng thường bận tới mày tới mặt, không có thời gian để ý đến một đứa bé luôn lẳng lặng ngồi một góc, cũng không có giúp cô khi bị những đứa trẻ khác bắt nạt.

Một đứa trẻ cao lớn đột nhiên xuất hiện tại trước mặt cô, cô lùi lại một bước, biết đứa trẻ kia lại đến gây sự với cô.

Những ngày này, đứa trẻ lớn nhất kia không biết bị cái gì kích động, lại đến gây sự với cô, không phải kéo bím tóc của cô, thì cũng đẩy cô ngã, làm cô ngã bị thương, cũng vì vậy, trên người của cô, xuất hiện rất nhiều vết bầm lớn nhỏ, sâu cạn không giống nhau.

“Con bé cầm diều kia, lại ngồi ở đây nhớ ba mẹ có đúng hay không?” Tên gọi khó nghe, cảm giác đau do bím tóc bị kéo, truyền vào trong tai.

Cô cắn môi, không nhìn cũng không để ý tới đứa trẻ kia, cho là cậu ta cũng giống như những lần trước, chơi chán rồi sẽ tự bỏ đi, nhưng cô lại quên, hôm nay cô còn ôm con búp bê thổ quan trọng nhất.

Con búp bê trong tay, bỗng nhiên bị cướp đi, cô mở to đôi mắt, sợ hãi nhìn đứa trẻ lớn nhất kia ném con búp bê của cô trên mặt đất, dùng bàn chân bẩn của mình đạp mạnh lên đầu con búp bê.

Nhìn con búp bê thỏ màu vàng nhạt bị đập đến bầm, cô đau lòng khóc, bước lên muốn mang con búp bê của mình về, nhưng gầy yếu như cô hoàn toàn không phải đối thủ của đứa trẻ kia, hai tay cậu bé duỗi một cái, đã đẩy cô ra xa, cô mất thăng bằng lùi về phía sau vài bước, chân lại sơ ý giẫm lên một quả bóng nhỏ trên mặt đất, trán ngay lập tức, nặng nề đập vào bức tường cứng rắn.

“Bịch” một tiếng động thật lớn, vang lên trong phòng khách, phòng khách đang ồn ào trong nháy mắt rơi vào trạng thái yên tĩnh.

Linh Lan chỉ cảm thấy đầu mình rất khó chịu, rất đau, hơn nữa cô còn cảm thấy có một dòng chất lỏng từ trên trán của cô chảy xuống, thậm chí chảy vào mắt, nhưng mà, cô không giống như trước kia ngồi xuống khóc lớn, muốn những người khác giúp cô lấy lại con búp bê.

Cô đưa tay, lau đi chất lỏng trong mắt, lảo đảo chống đỡ thân thể nhỏ nhắn của mình, từng bước một đi về phía đứa trẻ lớn đã sợ hãi đến hoang mang.

Cô đẩy cậu ta ra, cẩn thận nhặt con búp bê thỏ của mình lên, đôi môi nhỏ không nhận được nhàn nhạt cười, mặc dù cả người con búp bê có chút dơ bẩn, nhưng không có rách, một chút tổn thương cũng không có.

Đầu của cô ẩm ướt, cho nên không dám vùi mặt vào con búp bê trong ngực, cô ngẩng đầu lên, đi vào phòng tắm, nhưng chân của cô, không biết vì sao, không có lực.

Không được, cô muốn đi rửa mặt sạch sẽ, cô tự nói với mình, như vậy mới có thể ôm thật chặt con búp bê thỏ.

Một bước, lại một bước, máu trên mặt, bởi vì cô di chuyển, nên nhỏ giọt xuống đất.

Cô cố gắng, cô mạnh mẽ chống đỡ, tất cả đều rơi vào trong mắt hai thiếu niên không biết xuất hiện trong phòng khách từ lúc nào.

Một người thiếu niên trong đó, thấy cô sắp không chịu được mà ngã xuống, nhanh chóng tiến lên đỡ cô.

Cảm giác khác thường khiến cô khó khăn ngẩng đầu lên, nhìn thẳng và đôi mắt đen không có cảm xúc kia.

“A Đình?” Một người thiếu niên tao nhã khác, tò mò nhíu mày.

“Không cần chọn, là cô bé này.” Lời nói lạnh như băng, từng chữ được phun ra.

“Cậu chắc chứ? Cô bé này gân cốt yếu, nhất định sẽ chịu rất nhiều khó khăn.” Thiếu niên tao nhã nhắc nhở, mục đích bọn họ đến đây không phải nhặt sủng vật, bọn họ đến là vì tìm kiếm một tân Ảnh Vệ.

“Tôi hiểu rõ.”

“Vậy cậu còn chọn cô bé này?”

“Nhưng tôi chắc chắn, cô bé này có thể.” Không chỉ có khả năng, hơn nữa nhất định sẽ rất xuất sắc, cô bé này có thể không chịu khuất phục bảo vệ con búp bê thỏ của mình, chỉ cần cô chắc chắn, nếu không muốn sống, cô vẫn sẽ bảo vệ tốt.

Người như vậy, rất thích hợp làm Ảnh Vệ.

Thiếu niên tao nhã cười mỉa mai, “Được, tôi tin tưởng mắt nhìn người của cậu, trước tiên mang cô bé này đi cầm máu đã, nếu cứ tiếp tục chảy xuống, một thuộc hạ của cậu sẽ chảy máu đến chết mất.”

Thiếu niên cúi đầu, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trong ngực bị máu nhuộm bầm, “Cô, có đồng ý đi theo tôi?” Anh cho cô lựa chọn.

Hai tay ôm con búp bê, Linh Lan nhìn về mặt lạnh như băng của người thiếu niên, do dự gật đầu một cái.

Anh thấy cô sắp ngã xuống thì ôm lấy cô, vì anh không phải là người xấu, cô là người ngây thơ đơn thuần, Hàn Lạc Đình hoàn toàn xác nhận không phải là người xấu, cho tới bây giờ cũng không phải.

Gặp gỡ anh, cuộc đời cô đã có một bước ngoặt.

Cô, trở thành một tân Ảnh Vệ.

3. Chương 3: Chương 1.3

Rời khỏi cô nhi viện, ở trong bệnh viện nghỉ ngơi khoảng hai tuần, sau đó được đưa đến một tòa nhà trắng lệt, trong khoảng thời gian này, Đỗ Linh Lan chỉ dám im lặng đi theo bên cạnh Hàn Lạc Đình, cho dù cho người khác trêu chọc cô thế nào, dù dỗi cô ra sao, cô cũng không nói một câu, hoặc là xem xét trước thái độ của Hàn Lạc Đình, sẽ quyết định.

Hàn Lạc Đình có một cái đuôi nhỏ đi theo, nhưng một chút cảm giác bất tiện cũng không có, theo lý thuyết, anh thật sự nên cảm thấy không thuận tiện cùng không vui, nhưng anh thích cô bé bướng bỉnh này, thích sự cố chấp của cô, hơn nữa thích sự kiên trì của cô đối với đối tượng phải bảo vệ.

Chỉ có như vậy, anh mới có thể yên tâm, khiến cô trở thành người quan trọng nhất bên cạnh mình.

Nắm bàn tay nhỏ bé của Đỗ Linh Lan, anh đi về phía tòa nhà, vừa đi vào phòng khách, một cô bé trắng trẻo mũm mĩm giống như tên bắn chạy về phía bọn họ, chạy vào trong ngực anh, cái miệng nhỏ nhắn hồng hồng vui mừng kêu: “Đình Đình, Đình Đình!”

Anh buông tay Đỗ Linh Lan ra, đưa tay bế cô bé kia lên.

Cô bé này, là thiên sứ đã cứu anh ra khỏi địa ngục sâu thẳm, anh đã thề, nhất định sẽ dùng sinh mạng của mình, bảo vệ cô đến cùng.

Tay Đỗ Linh Lan bị buông ra, theo bản năng đưa tay về phía anh, nghĩ có thể nắm lấy tay anh, được bàn tay thật to của anh nắm chặt, cô không hiểu sao lại có cảm giác an toàn, giống như sẽ không bao giờ có người nào đó có thể làm cô thương tổn, cướp đi con búp bê của cô, hay là kéo bím tóc của cô.

Thế nhưng, tay cô tìm rất lâu, cũng không nắm được bàn tay anh, ngẩng đầu nhỏ lên, nhìn về phía người thiếu niên đang ôm một cô gái xinh đẹp đáng yêu giống tiểu thiên sứ.

“Anh. . . .” cô khẽ gọi, hi vọng anh sẽ dời sự chú ý từ trên người tiểu thiên sứ kia qua cô.

Hàn Lạc Đình quay mặt lại, thấy sự chờ mong trên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, lòng anh khẽ động, kéo tay tiểu thiên sứ xuống, một lần nữa nắm lấy tay cô đặt đến trước mặt mình, làm hai cô bé trắng trẻo mũm mĩm đứng đối mặt với nhau.

Tiểu Long Hồ nhìn thấy cả hai cao gần bằng nhau, nhưng cô bé này rõ ràng gầy yếu hơn mình, ngay sau đó, đôi mắt cô tỏa sáng, tiến lên trước ôm Đỗ Linh Lan, “Cậu chính người bạn nhỏ đến đây chơi đùa cùng Tiểu Hồ có đúng hay không? Cậu rất tốt, Tiểu Hồ sẽ bảo vệ cậu!”

Lời nói trẻ con của cô, chọc mọi người xung quanh cười, mà Đỗ Linh Lan, lại ngây ngốc được cô ôm.

Ngực của cô thật là ấm áp, cũng giống như Hàn Lạc Đình, nhưng cô vẫn cảm thấy thật là ấm áp, thật thoải mái, hơn nữa tiểu thiên sứ này còn nói sẽ bảo vệ cô.

Nhưng mà, cô biết rõ “Nhiệm vụ” của mình, từ ngày đầu tiên được mang đi Hàn Lạc Đình đã nói rõ với cô, nguyên nhân cô được đưa đến tòa nhà này, việc cô phải làm, là bảo vệ tiểu thiên sứ trước mặt, dùng sinh mạng của cô bảo vệ tiểu thiên sứ của anh.

Trên thực tế, cô không hiểu cái gì gọi là bảo vệ, cô chỉ biết, Long Hồ cũng giống như con búp bê thổ của cô, cô sẽ không cho ai cơ hội làm tổn thương Long Hồ, cô sẽ bảo vệ Long Hồ thật tốt.

Trong nháy mắt này, cô cũng đã quyết định.

“Lạc Đình, cô bé này gầy yếu quá đi.” Hơn nữa gân cốt lại kém, không có tư chất làm Ảnh Vệ, yêu cầu của Long gia, đã nói, sẽ không đồng ý.

Mấy ngày nay, Đỗ Linh Lan nghe được rất nhiều người nói cô như vậy, nhưng trên thực tế, cô cũng bắt đầu đồng ý “Huấn luyện”, không giống với những đứa trẻ khác cũng được huấn luyện, cô rõ ràng là một người vô dụng, cơ thể không tốt, không đủ nhạy bén.

Nhưng, cô phải bảo vệ tiểu thiên sứ, nếu không Hàn Lạc Đình sẽ thất vọng về cô, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, lấy hết can đảm đi về phía người đàn ông rất nghiêm túc kia nói: “Linh Lan sẽ cố gắng bảo vệ Tiểu Hồ,

cũng giống như khi bảo vệ búp bê nhỏ.” Tiếng nói non nớt, mềm mại, ngọt ngào, lại không ai kiên quyết bằng.

Hàn Lạc Đình có chút kinh ngạc nhìn cô, anh đã nhìn thấy cô bảo vệ con búp bê kia như thế nào, nhưng anh vẫn rất kinh ngạc, tại sao cô trong một thời gian ngắn như vậy, lại quyết định phải bảo vệ Long Hồ?

Thật ra mà nói, anh đối với quyết định của mình cũng nghi ngờ, để cô gái gầy yếu như vậy làm Ảnh Vệ, thực sự thích hợp sao? Hơn nữa trong mấy ngày huấn luyện vừa qua, anh thông qua người huấn luyện ở đó lấy được một ít dữ liệu, có thể thấy được, cơ thể cô hoàn toàn không thể đáp ứng được những yêu cầu cơ bản nhất, sau này huấn luyện sẽ càng cực khổ hơn, càng cố gắng hết sức, như vậy càng làm anh lo lắng, quyết định của mình có hại cô hay không?

Nhưng trong mắt cô là sự kiên quyết, làm anh không thể thu hồi quyết định này.

Sự thật, lời của cô..., cũng làm người của Long gia chấn động.

Một đứa bé còn nhỏ tuổi, nên ngây thơ giống như Long Hồ, vậy mà trong mắt Đỗ Linh Lan, ngoài hồn nhiên ra, còn có sự chín chắn hoàn toàn không phù hợp với tuổi của cô.

Bọn họ tin tưởng cô.

Chỉ có Long Hồ ô ô kháng nghị, “Tiểu Hồ sẽ bảo vệ cậu, cậu không cần bảo vệ Tiểu Hồ! Tiểu Hồ có ba, mẹ, có anh trai, còn có Đình Đình cùng các chú, bác bảo vệ, cậu không cần bảo vệ Tiểu Hồ, cậu hãy cho Tiểu Hồ bảo vệ cậu!” Trong nhà mọi người đều bảo vệ cô, cô rất muốn giống như những người khác, bảo vệ Đỗ Linh Lan thật tốt.

Đỗ Linh Lan rất vui mừng, cô không biết làm sao hình dung cảm giác xúc động trong lòng, sau khi cha mẹ mất, cuối cùng cũng có thể cảm nhận được cảm giác này, nhưng cô kiên quyết lắc đầu, “Linh Lan sẽ bảo vệ người.”

Vì cô biết như vậy, Hàn Lạc Đình sẽ rất vui mừng.

Tiểu thiên sứ, là người quan trọng nhất với anh.

Vì anh, cô sẽ không tiếc bất cứ giá nào, sẽ bảo vệ tiểu thiên sứ thật tốt.

Vì suy nghĩ này, cho dù sau này phải chịu khổ, huấn luyện khó khăn, cô sẽ cắn răng chịu đựng.

Cô vẫn không biết, cảm giác của mình là gì, cho đến khi xuân về hoa nở rộ(đến thời điểm thích hợp), cô cuối cùng cũng nhận ra, thì ra là, từ lúc Hàn Lạc Đình ôm cô ở cô nhi viện, hình bóng của anh đã ở sâu trong tim cô, mọc rễ.

Vậy mà vào cùng một ngày, cô lại biết thêm một chuyện, cô với anh mà nói, chỉ là một thuộc hạ.

Anh, từ đầu đến cuối chỉ có Long Hồ, cô gái kia tốt đẹp hồn nhiên làm người khác không thể không yêu quý, không cách nào căm ghét tiểu thiên sứ.

Từ ngày đó trở đi, cô che giấu tình cảm của mình, chỉ có thể ở một nơi rất xa nhìn anh, âm thầm yêu anh.

Cô không cần anh biết, cũng không cần anh chấp nhận, cho đến khi được anh ôm chặt nhưng tên người anh gọi cũng không phải là cô.

Một giây kia cô biết rõ, cô nên tỉnh lại.

4. Chương 4: Chương 2.1

Đỗ Linh Lan nằm nghiêng trên giường, cơ thể cô vì túng dục quá độ nên vô cùng đau nhức, nhưng đã tốt hơn nhiều rồi.

Bỗng dưng tiếng gõ cửa vang lên, cô ngẩng ra, không biết đã hơn mười giờ đêm rồi, còn có ai đến đây tìm cô.

Khoát thêm áo ngủ, tóc cô dài chạm vai, chân trần đi về phía cửa, mở cửa ra.

Người ngoài cửa đứng lặng hồi lâu, cô hoàn toàn không ngờ được, nên mắt hồn chốc lát, nhưng chỉ là chốc lát thôi, cô rất nhanh thu lại tâm tình của mình, cung kính cúi đầu, “Thủ lĩnh.”

Hàn Lạc Đình không hề nghĩ mình sẽ tìm đến cô vào giờ này, nhưng chuyện mới vừa xảy ra, anh không thể nào giải quyết, anh biết Long Hồ luôn nghe lời Đỗ Linh Lan, nên mới nhờ cô đi thuyết phục Long Hồ, đây là cách duy nhất.

Nhưng anh tuyệt đối không ngờ đến, sẽ nhìn thấy Đỗ Linh Lan mặc áo ngủ mỏng manh, thường ngày quần áo đều là màu đen rất thành thực, cô chỉ mặc một cái áo ngủ màu hồng, xem ra vô cùng gầy yếu, trong nháy mắt, anh còn tưởng rằng mình đang quay về mười lăm năm trước, một Tiểu Linh Lan vô cùng gầy yếu.

Khi đó cô, luôn nắm tay anh, anh đi đến đâu, cô sẽ theo đến đó, nhưng cô rất có chừng mực, khi anh bận rộn cô tuyệt đối sẽ không làm phiền anh, cô sẽ ngoan ngoãn đi làm chuyện của mình, hoặc là đi luyện tập võ thuật, hoặc là chăm sóc các chậu hoa của mình.

Hóa ra, sự việc vào lúc đó, anh còn nhớ rõ đến như vậy, nhưng những kí ức khi Long Hồ còn bé, cũng không nhớ kĩ đến mức này.

Có lẽ, bởi vì cô bé này, khéo được lòng người chăng? Anh tự nói với chính mình như vậy.

“Thủ lĩnh?” Anh hồi lâu không nói, làm cô có chút nghi ngờ, nhưng cô vẫn không ngẩng đầu lên, chỉ cất tiếng gọi anh.

Anh từ trong kí ức phục hồi lại tinh thần, thái độ vẫn lạnh lùng như cũ, không người nào có thể biết anh đang nghĩ gì, lại càng không có người nào phát hiện ra anh đang ngẩn người.

“Ngũ Tiểu Thư muốn đi Nhật Bản.” Anh nhàn nhạt nói ra chuyện mới vừa tranh cãi cùng Long Hồ.

“Vậy tôi lập tức chuẩn bị.” Long Hồ muốn đi Nhật Bản, Đỗ Linh Lan cô thân là Ảnh Vệ cũng phải đi theo, cho nên Đỗ Linh Lan lập tức đồng ý, dự định sau khi anh rời khỏi thì bắt đầu thu dọn hành lý, nhưng cô nghi ngờ, chuyện nhỏ như vậy, cần anh tự mình đến nói với cô sao?

“Lần này, Ngũ Tiểu Thư muốn đi một mình.” Anh nhấn mạnh “một mình” nhiều lần, đây cũng là nguyên nhân chính làm anh và Long Hồ cãi nhau, “Cô ấy không muốn ai đi theo mình, kể cả cô, kể cả tôi.”

Đỗ Linh Lan rũ mắt xuống, giả vờ không nghe được giọng nói mệt mỏi của anh, tất cả những việc này không tới lượt cô quan tâm, mà anh cũng không cần sự quan tâm của cô.

Anh và cô, chỉ là quan hệ cấp trên - cấp dưới, cô chỉ cần chờ anh ra lệnh, sau đó hoàn thành, mọi chuyện chỉ đơn giản như vậy thôi.

Cô không cần làm mọi chuyện phức tạp, cô tự nói với mình, cũng cảnh cáo bản thân mình.

Nhưng mà, cô không muốn nhìn thấy bộ dạng mệt mỏi thờ ơ hiểm có này của anh, biết rõ như vậy mình sẽ khó chịu, nhưng cô vẫn mở miệng nói: “Tôi sẽ cố gắng khuyên Ngũ Tiểu Thư.”

Mục đích cuối cùng của anh, thật ra chỉ muốn cô đi thuyết phục Long Hồ, đồng ý dẫn theo ít nhất một Ảnh Vệ đến Nhật Bản mà thôi.

Cũng chỉ có Long Hồ, mới khiến anh tốn nhiều tâm tư cùng thời gian như vậy, ngay tại thời điểm này đến trước cửa phòng cô, dùng giọng nói mệt mỏi cầu xin cô.

Ở trong lòng khó chịu tự chế giễu chính mình, chẳng trách bản thân lại bị thương, chẳng trách bản thân lại khó chịu, tất cả đều do cô không bằng lòng.

Cô nên độc ác, nếu như vậy, cô có thể.

Đỗ Linh Lan đồng ý với anh, sẽ đi khuyên Long Hồ, Hàn Lạc Đình lẽ ra đã rời khỏi, không đứng trước cửa phòng cô nữa, nhưng ánh mắt đột nhiên nhìn thấy, những dấu vết không nên xuất hiện trên cổ cô, anh với những dấu vết như vậy không một chút xa lạ, vì những năm tháng phóng đảng trước đây, anh biết rõ những dấu vết kia hơn ai hết.

Lửa giận trong lòng bốc lên dữ dội, anh không kìm chế được đưa tay, đẩy mái tóc dài đang rủ xuống bên mặt cô ra, khiến những vết hằn kia, chân thực hiện ra trước mặt anh.

Lần lượt mỗi vết hôn, chiếm giữ trên chiếc cổ trắng như tuyết của cô, lan ra đến cả phía trên cổ áo, không cần nhìn, anh cũng có thể đoán được, những dấu vết kia trên cơ thể đều được quần áo che kín, nhưng nhất định sẽ giống với trên cổ cô, rải rác vết hôn.

Rõ ràng, người đàn ông để lại những vết hôn này, thực sự không thoả mãn với cơ thể cô, có bao nhiêu lưu luyến, người để lại ấn ký, muốn tuyên bố quyền sở hữu của mình.

Hàn Lạc Đình hành động bất ngờ, Đỗ Linh Lan không kịp phản ứng, cô lúng túng lùi về phía sau, tránh cánh tay của anh, làm cho những sợi tóc mềm mại một lần nữa rủ xuống bên má.

Cô lùi về phía sau, biểu hiện chột dạ, làm lửa giận trong lòng anh sôi trào, mãnh liệt hơn, nóng hơn.

“Là ai?” Anh trầm giọng hỏi, cũng không phát hiện ra, giọng điệu của mình, có chút giống với việc một người chồng phát hiện vợ mình đã làm chuyện có lỗi, phần nộ mà bực phát ghen tuông.

Đỗ Linh Lan lúc này mới nhận ra, vết hôn trên cổ cô vẫn chưa biến mất, mà giờ phút này cô chỉ mặc áo ngủ nên cái gì cũng không giấu được.

Đưa tay cầm một cái áo khoác cổ ặc vào, nhưng tay cô còn chưa kịp xuyên qua ống tay áo, đã bị anh dùng lực bắt được.

Cô nhú mày, vì lực trong lòng bàn tay anh đã mất khống chế.

Hàn Lạc Đình ngừng lại lực trong tay, nhưng vẫn không thả cô ra, vẫn cầm chặt tay cô như cũ, “Là ai ? Rốt cuộc là ai chạm vào cô?” Lửa giận dường như lại bùng cháy lên, anh gần như mất hết tất cả lý trí, anh muốn mang tên đàn ông đã để lại những vết hôn trên người cô, chặt làm trăm mảnh.

Anh chưa từng tức giận như thế, cảm giác như vậy anh chưa từng trải qua, anh chỉ biết, anh căm ghét cảm giác này.

Cô cắn môi, không nói.

Anh muốn cô nói thế nào? Nói với anh, cô lợi dụng khi anh say rượu thì giả làm Tiểu Thiên Sứ của anh, cùng anh mây mưa suốt đêm?

Lời như vậy, cô không thể nói được, dù có chết cũng không nói.

Cô không có bất cứ thứ gì, nhưng cô không muốn mất đi ngay cả một chút tôn nghiêm cuối cùng.

Sự im lặng của cô, khiến anh hoàn toàn giận đến điên rồi, sức lực trong lòng bàn tay không khống chế được tăng thêm, “Cô không nói? Cứ như vậy bảo vệ cho người đàn ông kia? Hắn có cái gì tốt? Làm cô ở trong tình huống này cũng không nói?”

Cổ tay, đau đớn giống như bị cắt đứt, lông mày cô nhíu chặt hơn, nhưng cô vẫn không mở miệng.

“Có!” Cô thà chết vẫn không nói, làm anh nóng đến không chịu được hất cô ra.

Mất thăng bằng cô ngã trên mặt đất, giống như một con búp bê không còn sức sống, rất lâu cũng không có phản ứng.

Ngay lúc anh giận dữ bỏ đi cô lại cất tiếng nói, yếu ớt thở nhẹ: “Tôi yêu hắn.”

Ba chữ, mềm mại nhẹ nhàng, hoàn toàn không có bất kỳ lực sát thương gì, nhưng Hàn Lạc Đình lại cảm thấy mình đang bị người khác dùng dao đâm vào ngực, “Cô nói gì?”

Khó có thể tin, hoặc là thuyết phục, anh hoàn toàn không muốn tin tưởng.

“Tôi yêu hắn, yêu đến ngay cả mạng sống này cũng không cần.” Cười giễu cợt một chút, vì anh, cô có thể dùng mạng sống của mình đi bảo vệ người quan trọng nhất đối với anh, mười mấy năm qua mặc kệ gió mưa, đây không phải là yêu anh đến ngay cả mạng sống cũng không cần, vậy còn có thể là gì?

“Câm miệng! Cô nên biết, mạng sống của cô là của Ngũ Tiểu Thư, không phải là của người đàn ông khác! Từ ngày đầu tiên cô bước vào Long Gia tôi đã nói với cô, bây giờ quên chuyện về người đàn ông kia, cô phải nhớ kỹ, người có được mạng sống của cô, chỉ có một mình Ngũ Tiểu Thư, sống chết của cô, toàn bộ dựa

vào Ngũ Tiểu Thư.” Mất hết lý trí, anh nói ra những lời ngày thường sẽ không bao giờ nói đến. (Mình muốn đánh chết anh :boxing3: :boxing3: :boxing3:)

Ảnh Vệ Long Gia, hoàn toàn vì thế mà được sinh ra, nhưng người của Long Gia, từ trước đến nay chưa từng có suy nghĩ này đối với bọn họ, anh nói như vậy, chỉ vì lý trí của anh đã hoàn toàn biến mất, ngay lúc cô lại một lần nữa bảo vệ cho người đàn ông kia, cô còn nói ra một câu cô yêu “Hắn”.

“Tôi hiểu rõ.” Cô luôn cho rằng, cô vẫn luôn hiểu, cô vẫn luôn rõ ràng.

“Hiểu, vậy đừng gặp người đàn ông kia nữa.” Anh vừa nói xong, nhanh chóng xoay người rời khỏi phòng cô.

Anh biết, nếu bây giờ anh tiếp tục ở đây, anh có thể sẽ nói ra những lời càng khó nghe hơn đến tổn thương cô.

Đó không phải là ý định ban đầu của anh, nhưng anh thật sự không kìm chế được, nên anh lựa chọn rời đi trước, sẽ tìm thời điểm thích hợp nói chuyện cùng cô.

“Đừng gặp. . . . Anh?” Một mối không muốn đứng lên, Đỗ Linh Lan vẫn ngồi dưới đất như cũ, chậm rãi thì thầm: “Đúng, có lẽ không nhìn thấy anh nữa, tâm tình của tôi cũng sẽ không ở giữa anh cùng Ngũ Tiểu Thư. Cho tới bây giờ anh cũng không biết, như vậy tôi rất khó chịu, rất ghen tỵ, tôi rất sợ, một ngày nào đó, tôi vì ghen tỵ mà làm tổn thương Ngũ Tiểu Thư.”

Nâng vết bầm trên cổ tay lên, từng giọt nước mắt trong suốt, rơi trên cổ tay, lại chảy xuống.

5. Chương 5: Chương 2.2

Anh điên rồi.

Bộ dạng Hàn Lạc Đình khi mất khống chế rất hung tợn, xông về phía người đàn ông cao lớn trước mặt, trong lúc không khống chế được cảm xúc, làm anh chỉ muốn được phát tiết.

Đột nhiên dưới chân vấp một cái, cả người anh mất thăng bằng co quắp ở trên tấm nệm êm, đầu nặng nề đập trên tấm nệm êm, truyền đến một trận hoa mắt, nhưng anh không đợi cho trận hoa mắt kia đi qua, trực tiếp từ trên mặt đất nhảy lên, xông về phía người đàn ông kia cùng anh đánh cận chiến lần nữa, đánh mù quáng, mồ hôi bay loạn xạ, anh giống như một con dã thú không biết mệt mỏi, chỉ muốn giải quyết người đàn ông ở trước mặt.

Vậy mà cuối cùng người bị giải quyết, là anh.

Mồ hôi chảy vào trong mắt, chưa xót truyền đến, nhưng tay anh không còn sức giơ lên lau đi, chỉ có thể nhắm mắt, làm những giọt mồ hôi kia chảy ra hốc mắt, anh thở, nằm ở trên tấm nệm êm giống như chết.

“A Đình, hôm nay tâm trạng cậu không tốt.” Dương Mặc Phi ném cái khăn lông cho anh, sau đó từ trên cao nhìn xuống người đàn ông lú lẫn trên đất.

Hai người bọn họ vẫn luôn không phân biệt được cao thấp, anh chưa bao giờ dễ dàng quật ngã Hàn Lạc Đình như vậy.

Hàn Lạc Đình không nói, chỉ đợi mình không còn thở dốc, cầm lấy khăn lông lau hết mồ hôi trên mặt.

“Cậu có tâm sự.” Không phải dò hỏi, mà là khẳng định.

Hàn Lạc Đình còn chưa trả lời, đột nhiên anh phát hiện bây giờ mình, bộ dạng im lặng giống như Đỗ Linh Lan vừa rồi.

Nhưng anh thì khác, người anh bảo vệ là cô, mà cô lại đang bảo vệ cái tên đàn ông chết tiệt kia!(= anh chứ ai)

Hơi thở bình thường thì lửa giận lại lần nữa bùng cháy, anh nhảy dựng lên, một lần nữa xông về phía Dương Mặc Phi, bắt đầu một trận cận chiến khác.

Chỉ mới chớp mắt, anh lại một lần nữa bị xử lý.

“Dừng lại đi, a Đình, tối nay cậu tuyệt đối không thể đánh thắng tớ.” Dương Mặc Phi rất tốt bụng nói cho anh biết, muốn anh đừng nữa lãng phí hơi sức đi làm cái loại chuyện ngu ngốc này.

Nhưng Hàn Lạc Đình cũng không phải người ngu ngốc, khi lần thứ hai anh bị xử lý, lửa giận của anh cũng bị ném đi rồi.

Trong đầu xuất hiện hàng ngàn vấn đề, cũng muốn hỏi Dương Mặc Phi, bởi vì kể từ khi Đỗ Linh Lan không còn đi theo sau lưng anh, người ở bên cạnh cô nhiều nhất, chính là Dương Mặc Phi, “Mặc Phi, cậu có biết, Linh Lan khá là thân thiết với ai không?”

“Tại sao hỏi như vậy?” Những vấn đề bát quái này chỉ có mấy bà cô mới đi hỏi, lại có thể từ miệng Hàn Lạc Đình nói ra, làm anh có chút kinh ngạc, nhưng. Cũng nằm trong dự liệu, anh còn đang suy nghĩ, tới khi nào Hàn Lạc Đình mới có thể hỏi anh.

“Bởi vì tớ thấy cô ấy.” Nhận ra trong lời nói kế tiếp, chưa chắc Đỗ Linh Lan muốn những người khác biết, Hàn Lạc Đình không nói, “Cậu chỉ cần nói cho tớ biết đáp án, vậy là được rồi.”

Dương Mặc Phi ngồi xuống bên cạnh anh, im lặng một hồi lâu rồi chậm rãi nói: “Tớ luôn rất tò mò, Ngũ Tiểu Thư đối với cậu mà nói, là cái gì?”

“Ngũ Tiểu Thư là người quan trọng nhất, nếu không có cô ấy, bây giờ tớ có thể vẫn còn ở nơi bắn thủ ngoài đường, làm chuyện dơ bẩn không chịu nổi, tớ sẵn lòng dùng tất cả mọi thứ của tớ bảo vệ cô ấy.” Một điểm này, không cần hoài nghi.

“Cậu yêu Ngũ Tiểu Thư sao?”

“Yêu?” Hàn Lạc Đình ngắt ra.

“Ngũ Tiểu Thư là người quan trọng nhất, cậu sẵn lòng bảo vệ cô ấy đến ngay cả mạng sống cũng không cần, nhưng cậu phải biết, cuối cùng cũng có một ngày cô ấy sẽ yêu người đàn ông khác, cùng anh ta thân mật, đến lúc đó người dùng mạng sống để bảo vệ cô ấy, không phải chỉ có một mình cậu mà thôi. Hoặc là, nếu như người đàn ông kia hay ghen tuông, càng sẽ không cho phép cậu ở bên cạnh Ngũ Tiểu Thư. Nếu như vậy, cậu có từng nghĩ tới, trở thành người đàn ông của Ngũ Tiểu Thư?”

Hàn Lạc Đình im lặng, bởi vì anh chưa bao giờ nghĩ đến chuyện như vậy.

Cho tới nay, anh chỉ cho rằng mình là cái bóng của Long Hồ, anh có thể vì cô sống, vì cô chết, nhưng anh vẫn chưa bao giờ nghĩ đến, cuối cùng có một ngày sẽ trở thành chồng của cô, dùng thân phận là chồng để bảo vệ cô.

“Tương tự, Ngũ Tiểu Thư là như thế, Linh Lan cũng thế.”

Đỗ Linh Lan cũng thế?

“Tương lai cũng sẽ có một người đàn ông, yêu Linh Lan như thế, anh ta sẽ không muốn Linh Lan làm chuyện nguy hiểm như vậy, cuối cùng cũng sẽ có một ngày Linh Lan rời khỏi Long Môn, rời khỏi chúng ta, cho nên Linh Lan đối với cậu mà nói, là cái gì?”

“Cô ấy giống như là em gái của tớ.” Theo bản năng, Hàn Lạc Đình mở miệng, nhưng nghe vào trong tai, không biết tại sao nhưng không thể làm người khác tin được.

“Chỉ giống như em gái?” Dương Mặc Phi nhú mày.

“Dĩ nhiên.” Hàn Lạc Đình gật đầu, lần này giọng nói khẳng định hơn nhiều.

Dương Mặc Phi dùng một ánh mắt giống như không biết làm sao quan sát anh một lần, “Nếu chỉ là em gái, như vậy khi cô ấy nói cho cậu biết, cô ấy đã có người trong lòng, việc cậu phải làm chỉ có thể là ủng hộ, chỉ có thể là chúc phúc, mà không phải nổi giận, hiểu không?”

Lời của Dương Mặc Phi, Hàn Lạc Đình biết, anh đã hiểu rõ nguyên nhân làm mình điên cuồng tới hôm nay.

Nếu như không phải biết rõ tính cách của người bạn này, Hàn Lạc Đình thật sự sẽ cho rằng cậu ta đã núp ở phía sau cánh cửa, nghe lén cuộc tranh chấp mới vừa rồi giữa bọn họ.

Chỉ có thể là ủng hộ? Chỉ có thể là chúc phúc? Tại sao anh không có một chút nào muốn ủng hộ? Tại sao anh không có một chút nào muốn chúc phúc? Anh chỉ nghĩ sẽ tàn nhẫn chia rẽ cô cùng người đàn ông kia, khiến hai người vĩnh viễn cũng không muốn gặp mặt nhau. (Ác dễ sợ!)

“Nếu như Linh Lan đối với cậu mà nói, chẳng qua là em gái, như vậy đừng ép buộc cô ấy nữa.” Dương Mặc Phi sau khi để lại một câu nói mơ hồ không rõ, cả phòng tập cũng để lại ột mình Hàn Lạc Đình. (Không hiểu sao ở đây tác giả lại dùng là đạo trường – nơi làm phép của các thầy tu hay đạo sĩ, mình thấy không hợp lí nên thay bằng phòng tập.)

Hàn Lạc Đình nằm ngang ở trên tấm nệm êm, liên tục tự cân nhắc lời của Dương Mặc Phi.

Tại sao, anh có cảm giác Dương Mặc Phi đang ám chỉ anh, Đỗ Linh Lan đối với anh mà nói không phải chỉ là “Em gái” hay sao? Nhưng, nếu như anh không phải xem Đỗ Linh Lan thành “Em gái”, như vậy, Đỗ Linh Lan đối với anh mà nói, rốt cuộc là cái gì?

Nằm ở trong phòng tập, anh lại lần nữa suy nghĩ về vấn đề này, nghiêm túc cả đêm, nhưng vẫn không nghĩ ra một đáp án thích hợp hơn. (Sao cứ là đạo trường thế nhỉ?)

6. Chương 6: Chương 2.3

Âm thanh Long Hồ ngọt ngào, lần nữa vang lên ở bên tai Đỗ Linh Lan, nội dung không có gì khác hơn là “Muốn học độc lập”, “Không muốn lại làm công chúa sống trong lâu đài”, “Có khả năng tự bảo vệ mình”, “Chỉ muốn có một ngày nghỉ thật tốt”, “Sẽ không vì vậy gặp phải chuyện xui xẻo gì” đợi chút, cô chỉ muốn Đỗ Linh Lan sẽ không kiên quyết đi theo mình đến Nhật Bản thôi.

Về cơ bản, cô đã bị Long Hồ thuyết phục, luôn luôn để Long Hồ quyết định mọi chuyện, cô nói thêm gì nữa, thật ra cũng sẽ không làm thay đổi quyết định của Long Hồ, cho nên Hàn Lạc Đình đã đánh giá cô quá cao.

“Như thế nào? Linh Lan, cậu có muốn đi với mình hay không?” Nói xong một phần, Long Hồ thông thả, ừng ực ừng ực uống trà sữa Đỗ Linh Lan mang tới.

Cô đã chuẩn bị tốt các loại lý do để thuyết phục Đỗ Linh Lan, mà trên thực tế, thuyết phục Đỗ Linh Lan dễ dàng hơn so với thuyết phục Hàn Lạc Đình, bởi vì Đỗ Linh Lan mãi mãi cũng không chịu được khi cô chu miệng, lộ ra bộ dạng muốn khóc.

“Ngũ Tiểu Thư, nếu như cô kiên quyết, tôi cũng không có cách, đúng không?” Hướng về phía khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu, Đỗ Linh Lan không nhìn được lộ ra vẻ mặt cứng chiu.

Cô dù sao cũng xem mình là chị em, có tâm sự gì cũng tự nói với mình, tin tưởng mình như vậy, đối xử thành thật với mình, cô gái tốt đẹp thế này, phải ở nơi nào, mới có thể tìm được một người như vậy? Sợ là không có khả năng này?

“Thật tốt quá!” Long Hồ vui mừng giơ cao hai tay, sau đó vui vẻ vùi đầu vào trong ngực Đỗ Linh Lan, “Tớ biết ngay, Linh Lan là người tốt nhất với tớ! Không giống Lạc Đình, chỉ biết bày ra một vẻ mặt hung dữ đe dọa tớ.” Cô nhủ cái mũi nhỏ, bất mãn nói.

“Thủ lĩnh chỉ là lo lắng cho cô.” Đè xuống nỗi khổ trong lòng, Đỗ Linh Lan nhẹ nhàng giải thích giúp Hàn Lạc Đình.

“Có cái gì phải lo lắng? Tớ đã hai mươi mấy tuổi, đã không còn là một cô bé được người khác ôm vào trong lòng rồi, như vậy còn có cái gì phải lo lắng cho tớ?”

Đỗ Linh Lan đưa tay sờ sờ đầu Long Hồ lại tiến tới bên cạnh cô làm nũng, trêu ghẹo nói: “Lo lắng Ngũ Tiểu Thư bị người ta lừa đi! Cô gái tốt giống như Ngũ Tiểu Thư, nếu như tôi là một người đàn ông, cũng sẽ thích cô, không chịu được lừa cô chạy trốn.” Quả thực, không có một người nào có thể không thích Long Hồ.

“Cậu cũng giống như bọn họ, dù sao vẫn coi tớ là trẻ con, đúng không? Cậu có biết, tớ là học sinh đứng đầu học viện y học, chưa tới mấy năm, tớ sẽ trở thành một bác sĩ xuất sắc!”

“Đúng, tôi tất nhiên tin tưởng, Ngũ Tiểu Thư tư chất thông minh, tương lai sẽ trở thành một bác sĩ xuất sắc nhất, giúp đỡ bệnh nhân.” Cho tới bây giờ Đỗ Linh Lan cũng chưa từng nghi ngờ.

“Còn cậu thì như thế nào? Linh Lan, cậu có từng nghĩ tới, nếu như không làm Ảnh Vệ, cậu sẽ làm những gì?” Nép ở trong ngực cô, Long Hồ đột nhiên hiểu kì hỏi.

Đỗ Linh Lan sững sờ một chút.

“Cậu không có nghĩ qua vấn đề này sao?”

“Nghĩ tới, làm sao có thể chưa từng nghĩ?” Cô gần như không có lúc nào là không muốn, “Nếu như bỏ lại trách nhiệm phía sau, tôi nghĩ tôi sẽ đến thăm quen hương của mẹ một chút, sau đó tìm một nơi nào đó mở một tiệm bán hoa nho nhỏ, bình thản ổn định lại cuộc sống.”

“Chỉ tiếc Ảnh Vệ là trách nhiệm cả đời.” Giọng nói lạnh lùng ở sau lưng họ vang lên, cắt đứt cuộc nói chuyện giữa hai cô gái.

Đỗ Linh Lan cứng đờ, không ngờ anh lại xuất hiện đúng lúc như vậy, đúng lúc nghe được “Mơ ước” của cô.

“Mặc dù Ảnh Vệ là trách nhiệm cả đời, nhưng ba đã từng nói, chỉ cần bọn họ muốn rời đi, cũng có thể từ nhiệm* đó nha!” Long Hồ nghe thấy lời nói vô tình vừa rồi, không nhịn được phản bác Hàn Lạc Đình. (* Từ chức đó các nàng, nhưng để vậy nghe hay hơn, hihi!)

“Nhưng trong tất cả Ảnh Vệ, chỉ có cô ấy mới có thể bất cứ lúc nào bất cứ nơi đâu cũng ở bên cạnh Ngũ Tiểu Thư.”

Long Hồ ghen lời, bởi vì thực sự Đỗ Linh Lan là Ảnh Vệ nữ duy nhất, đặc biệt làm cái bóng của cô.

“Linh Lan biết rõ trách nhiệm của mình, xin thủ lĩnh không cần phải lo lắng.” Đỗ Linh Lan từ trên giường đứng lên, đứng nghiêm ở bên giường, giống như cũ dùng đỉnh đầu hướng về phía Hàn Lạc Đình.

“Nếu hiểu trách nhiệm của mình, vậy lần này Ngũ Tiểu Thư đến Nhật Bản, cô phải đi theo.” Hàn Lạc Đình cố ý dùng giọng nói lạnh lùng vô tình để nói những lời này, anh không cách nào kìm chế tâm trạng tức giận của mình.

Khi anh nghe thấy, cô có thể sẽ từ bỏ việc làm Ảnh Vệ rời khỏi Long Môn, không hiểu sao một trận lửa giận tự nhiên sinh ra, không nên suy đoán nhưng cũng không ngừng chiếm giữ trong đầu anh, cô không phải là vì người đàn ông kia, cùng nhau chung sống, cho nên mới chọn rời khỏi Long Môn?

Anh phát hiện, mình không cho phép chuyện như vậy xảy ra, còn về nguyên nhân, anh tự nói với mình, bởi vì bên cạnh Long Hồ không thể không có Ảnh Vệ.

“Em không muốn!” Long Hồ nghe thấy quyết định bá đạo của anh, lập tức phản bác, mà đôi mắt lại càng nhìn về phía Đỗ Linh Lan, tìm kiếm sự giúp đỡ.

Cô nhờ giúp đỡ, Hàn Lạc Đình hết sức yên tâm, bởi vì anh hiểu rõ, Đỗ Linh Lan đối với anh rất trung thành, chỉ cần là anh nói, cô sẽ giúp anh đạt được, cho nên đối với việc đi theo lần này, anh cũng đã tính trước.

Nhưng mà ngay sau đó, lời nói của Đỗ Linh Lan, giống như vừa ném một cái bạt tay ở trên mặt anh.

“Linh Lan cũng cho là, Ngũ Tiểu Thư đã đủ để độc lập, không cần lúc nào cũng có người đi theo bên cạnh.” Trong lúc nói những lời này, Đỗ Linh Lan vẫn cúi thấp đầu, cô biết anh sẽ không vui đến mức nào, thậm chí tức giận.

“Cô nói gì?” Giọng nói mang theo sự lạnh lùng tàn ác, từ trong phòng ầm vang lên.

Long Hồ giật mình, cô chưa từng thấy Hàn Lạc Đình tức giận như thế, ở trước mặt cô, cho dù tức giận, anh cũng sẽ che giấu rất tốt, cũng không ở trước mặt cô lộ ra sự tức giận như vậy.

Vậy mà hôm nay Long Hồ có thể cảm nhận được, không phải anh không muốn che giấu, mà là anh không có cách nào che giấu cơn thịnh nộ đang ùn ùn kéo đến, chỉ có thể để cho nó hiện ra trước mặt họ.

Cô bắt đầu có chút sợ, hơn nữa cô có thể cảm nhận được lửa giận như vậy, chính là hướng về phía Đỗ Linh Lan; mà Đỗ Linh Lan, có lẽ là vì giúp cô.

“Lạc đình.” Nữa sợ, cô cũng không muốn Đỗ Linh Lan vì cô mà chịu bất kỳ khiển trách nào.

“Ngũ Tiểu Thư, xin về phòng trước.” Trước nay chưa từng có sự lạnh lùng, từ trên người anh phát ra, khiến người khác không thể không nghe theo yêu cầu của anh.

“Em.”

“Ngũ Tiểu Thư, cô đi về trước đi, tôi nghĩ thủ lĩnh có lời gì đó muốn nói với một mình tôi.” Đỗ Linh Lan cũng có thể cảm nhận được sự uy hiếp vô hình kia, nhưng cô vẫn như cũ lộ ra một nụ cười an ủi yếu ớt, nhẹ nhàng.

Long Hồ không có cách nào, cô cũng biết không người nào có thể ngăn cản Hàn Lạc Đình lúc anh tức giận, nhưng cô có thể tìm người đến giúp Đỗ Linh Lan.

Hạ quyết tâm, cô giống như bay ra khỏi phòng, để lại hai vẻ mặt nam nữ khác nhau, nhưng không hề có tiếng động giữa họ.

7. Chương 7: Chương 3.1

Đỗ Linh Lan không nói, cô chờ, chờ Hàn Lạc Đình sẽ nói ra những lời khiến cô càng khó chịu hơn.

Lựa chọn giúp Long Hồ, thì phải trả giá cao; thì đồng nghĩa với cô yêu anh, thì cái giá phải trả là đau lòng thậm chí tan nát cõi lòng.

“Ngày hôm qua vì một người đàn ông không biết tên, hôm nay vì Ngũ Tiểu Thư, nếu lần nữa, cô sẽ vì người nào mà không nghe theo mệnh lệnh của tôi, tùy ý quyết định?” Hơi thở của anh, thỉnh thoảng xuất hiện trước mặt cô.

Năm ngón tay thon dài, giống như xiềng xích chắc chắn nhất trên thế giới, giam cầm cổ của cô, khiến cô không thể quay mặt, chỉ có thể chống lại ánh mắt đầy lửa giận của anh, chỉ có thể bắt lực để cho lửa giận của anh đốt cháy cô gần như không còn gì.

Anh như vậy, cô cũng cảm thấy sợ một chút, nhưng cô hiểu rất rõ là cô yêu một người đàn ông như thế nào, cho nên dừng cảm chống lại ánh mắt của anh, không hề chớp mắt.

Bao nhiêu năm, cô không dám giống như bây giờ, trực tiếp nhìn vào trong mắt của anh? Hình như là từ cái năm kia, cô bỗng nhiên giật mình khi biết mình bắt đầu yêu anh từ cái ngày đó.

Cô sợ anh sẽ từ trong mắt cô nhìn ra tình cảm của cô, cho nên cô luôn lựa chọn cúi đầu, dùng xoáy tóc đối mặt với anh.

Hàn Lạc Đình nhìn vào sự đen trắng rõ ràng trong mắt cô, cặp mắt kia còn có cả tình cảm, khiến anh gần như chìm đắm trong đó, không cách tự thoát khỏi được.

Từ lần đầu gặp, anh phát hiện mình lại không cách nào bình tĩnh chống lại một đôi mắt như vậy, anh bắt lực mở to mắt, đầu ngón tay càng giống như bị ngọn lửa làm phỏng, không chịu được buông tay ra, lùi về phía sau vài bước.

Trái tim trong ngực, đập rất tốt giống như không phải của mình, càng giống như sau vận động kịch liệt mới có tần suất này, thật không bình thường, dưới tình huống như thế, anh thể nhưng lại khản trương.

“Ngũ Tiểu Thư đã trưởng thành, cô ấy có ý nghĩ của mình, cô ấy có mong muốn của mình, anh không thể xem thường mong muốn của cô ấy, muốn cô ấy luôn nghe theo tâm nguyện của anh mà làm việc.” Quá khứ cô quá mức vâng lời, bởi vì cô không đủ nhẫn tâm, đối với mình không đủ nhẫn tâm.

Cô muốn chặt đứt phần tình cảm này, chuyện quan trọng nhất chính là không thể anh nói gì thì nghe nấy, cô phải có lập trường của mình, cô phải có nhận định của mình, mà cô cảm thấy lần này là tốt nhất đối với Long Hồ, nên để cho Long Hồ đi Nhật Bản một mình.

” Cuối cùng cô có biết hay không, có bao nhiêu người muốn dùng Ngũ Tiểu Thư đi đe dọa người của Long gia?” Trong lúc lòng mình đang rối loạn, lại nghe được những lời nói bốc đồng của cô, làm Hàn Lạc Đình

không thể không bỏ ra sự rối loạn trong lòng, trước mắt anh nhận thấy có chuyện quan trọng hơn, “Nếu như Ngũ Tiểu Thư xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, cô chịu trách nhiệm nổi sao?”

Cô, chịu trách nhiệm nổi sao?

Những lời này, giống như đầu mũi tên sắc nhọn, tàn nhẫn xuyên vào trái tim đã sớm chồng chất vết thương của Đỗ Linh Lan, cô có thể cảm nhận được, trái tim của cô đang than khóc, khóc ra máu.

“Tôi không chịu trách nhiệm nổi.” Lời nói giống như gió thoảng, chậm rãi từ trong miệng cô bay nhẹ nhàng ra, “Nhưng nếu như Ngũ Tiểu Thư có chuyện gì ngoài ý muốn, tôi sẽ lấy mạng sống để đền lại.” Cho dù ở trong mắt của anh, mạng sống của cô từ trước đến nay không bằng Long Hồ.

Đây là cái bóng, cũng là cái bóng đáng thương.

Giọng nói của cô, mệt mỏi như thế, nhẹ nhàng như thế, giống như ngay sau đó cô sẽ mọc cánh thành tiên, ở trước mắt anh biến mất.

Một hồi hoảng hốt, một hồi bất lực, khiến Hàn Lạc Đình gần như không biết làm thế nào.

Cô không nên có bộ dạng này, cô nên với anh nói gì nghe nấy, sẽ không cãi lời anh.

Chỉ cần anh ra lệnh, cô sẽ vì anh hoàn thành, chưa từng giống như bây giờ, cho anh cảm giác mờ ảo như thế.

Một lúc, anh không hiểu được cảm giác của cô.

Mà anh chưa bao giờ, có ý muốn cô lấy mạng sống để đền lại, nếu quả thật có một ngày như vậy, anh sẵn lòng dùng mạng sống của anh, để thay cho cô.

Nhưng mà, anh không thể nói ra những lời như vậy.

“Như vậy, đủ chưa?” Giọng nói nhẹ nhàng mệt mỏi, lần nữa bay đến.

Hàn Lạc Đình chấn động nhìn chằm chằm nụ cười nhẹ nhàng giống như có như không trên mặt Đỗ Linh Lan, nụ cười kia chẳng biết tại sao, lại khiến anh đau lòng.

Cô xưa nay chưa từng có dáng vẻ không quan tâm mạng sống của mình, làm cho anh cảm thấy sợ hãi trước đó chưa từng có.

Không, không phải!

Làm sao cô có thể đền mạng? Làm sao chuyện như vậy có thể xảy ra? Anh kiên quyết sẽ không để cho chuyện như vậy xảy ra, quyết không!

Nhưng, nên làm như thế nào mới đúng?

“Linh Lan!” Tiếng bước chân dồn dập từ bên ngoài tới, tiếng kêu của Long Hồ đầy lo lắng.

Gân xanh trên trán Hàn Lạc Đình tự mình nổi lên.

Hơn nữa, đi vào cùng Long Hồ, là Dương Mặc Phi.

Bóng dáng cao lớn, đứng lặng hồi lâu bên cạnh Đỗ Linh Lan, giống như một vị thần hộ vệ, hình ảnh kia làm Hàn Lạc Đình đau nhói.

“Các người cho là. . . . Cho là tôi sẽ làm thương tổn cô ấy?” Khó có thể tin tưởng mắt nhìn người anh em mình tin tưởng nhất, cùng với người vẫn luôn được mình che chở, Hàn Lạc Đình thật không thể nào tin nổi những gì mình đang thấy.

Anh làm sao có thể, sẽ vì một người phụ nữ, mà mất đi lý trí?

Dương Mặc Phi vốn không muốn tham gia vào chuyện giữa bọn họ, bởi vì chuyện này đến cùng cũng chỉ có Hàn Lạc Đình cùng Đỗ Linh Lan mới có thể giải quyết được, bọn họ chỉ là người ngoài, hoàn toàn không nên nhiều lời hoặc là làm việc gì.

Vậy mà, tối hôm qua Hàn Lạc Đình chính mình thừa nhận, đối với anh mà nói Đỗ Linh Lan chỉ là “Em gái”, mà hôm nay Dương Mặc Phi lại thấy trên cổ tay Đỗ Linh Lan có vết bầm do Hàn Lạc Đình tạo ra, cùng với dấu tay không khác biệt lắm trên cổ cô.

Không muốn cùng một người đàn ông mất đi lý trí tốn nhiều nước miếng, Dương Mặc Phi một tay ôm chầm Đỗ Linh Lan đã bị thương không cách nào phản ứng rời khỏi phòng ầm.

“Chờ một chút, cậu muốn mang cô ấy đi nơi nào?” Hàn Lạc Đình không nhịn được ngăn ở trước mặt bọn họ, ngăn cản bọn họ rời đi.

“Tránh ra, đừng ép mình ra tay.” Cảm thấy Đỗ Linh Lan đã không thể chống đỡ đi xuống dưới, Dương Mặc Phi nhảu mày lại, không kiên nhẫn ra lệnh, “A Đình, đừng ép mình coi thường cậu.”

Nghe vậy, Hàn Lạc Đình nặng nề chần động, ánh mắt nhìn về phía Đỗ Linh Lan đang xiêu vẹo chỉ chờ ngã xuống.

Giờ phút này cô, hoàn toàn dựa vào trên người Dương Mặc Phi, không giống lúc ở trước mặt anh phô trương, tại sao ở trước mặt anh, cô sẽ không để lộ ra bộ dạng yếu ớt như vậy? Mà anh, rốt cuộc đã làm gì đối với cô?

Bị đả kích lùi lại, anh gần như không có dũng khí chống lại ánh mắt trách móc của người anh em.

Long Hồ nhìn anh tim có chút đập mạnh và loạn nhịp, bản thân cô cũng có kí ức mà, Hàn Lạc Đình cũng từng giống như một vị thần hộ vệ bảo vệ cô, luôn đứng vững vàng không dao động, vững như bàn thạch(đá), từ khi nào thì giống như hiện tại, một bộ dạng hồn bay phách lạc?

Nhưng chỉ vừa nghĩ tới bộ dạng đau lòng của Đỗ Linh Lan, lửa giận trong lòng cũng không biến mất, cho nên anh chỉ là hừ lạnh một tiếng, xoay người rời đi, không để ý tới cái tên Đại Ngốc Nghếch kia.

Hàn Lạc Đình đứng lặng hồi lâu ở trong phòng ầm, giống như hóa thành tượng đá.

Anh không nhúc nhích, chỉ là trực tiếp nhìn chằm chằm tay Đỗ Linh Lan mình mới vừa nắm, lần đầu, anh cảm ghét bản thân mình như thế, cũng là lần đầu, anh hoảng sợ cảm giác của mình với Đỗ Linh Lan, không đơn giản chỉ là cảm giác của một “Anh trai” đối với “Em gái”.

Nếu như chỉ là “Anh trai”, sẽ không đối với người yêu của em gái mình nảy sinh ghen tỵ, chỉ hận không thể chặt làm trăm mảnh.

Nếu như chỉ là “Anh trai”, sẽ không đối với em gái có đôi mắt đầy áp tình cảm đến động lòng.

Nếu như chỉ là “Anh trai”, sẽ không sợ sau khi em gái rời đi, sợ sẽ không còn được gặp lại cô, cũng không tìm được cô nữa.

Anh đối với Đỗ Linh Lan, từ lâu đã không phải là hành động một người anh trai nên có.

Lời nói của Dương Mặc Phi, bất ngờ vang lên trong đầu.

Anh không muốn làm chồng của Long Hồ, lấy thân phận chồng bảo vệ cô, bởi vì từ đầu tới cuối, anh chỉ coi cô như một ân nhân cứu mạng, phương thức anh bảo vệ cô là để báo lại ân.

Nhưng anh lại muốn làm chồng của Đỗ Linh Lan, lấy thân phận chồng đi bảo vệ cô, yêu cô, bởi vì không biết từ lúc nào, có lẽ từ lần đầu gặp mặt, anh đã thấy cô dũng cảm, mang cô gái nhỏ đã dũng cảm bảo vệ vật mình thích, đặt trong trái tim của mình, vậy mà vẫn dùng “Anh trai”, dùng thân phận “Cấp trên”, đi lừa dối mình.

Càng đáng chết hơn chính là, liên tục, những gì anh đã làm, khiến cho cô đau lòng khổ sở như thế nào?

Anh muốn giết mình, hung hăng, thật sâu, mang tim mình mổ ra đưa đến trước mặt cô, muốn cô nhận lấy.

Anh chính là một người như vậy, một là không thương, nhưng một khi yêu, sẽ yêu dữ dội như thế, cố chấp như thế.

Anh mặc kệ là trong lòng cô đã có đối tượng, cũng không quản cô yêu những người đàn ông khác, anh nhất định phải giành được cô, làm cô yêu anh, để cho lòng của cô vĩnh viễn do anh chiếm giữ.

Chậm rãi, anh siết chặt năm ngón tay nắm thành quyền, đôi mắt kiên quyết trước nay chưa từng có, làm người phát lạnh, rồi lại làm người động lòng.

8. Chương 8: Chương 3.2

Cuối cùng Long Hồ như mong muốn một mình đi đến Nhật Bản, nhưng Hàn Lạc Đình vẫn như cũ phải người đến trước bảo vệ từ trong bóng tối, sau đó anh tiếp tục ở trong Long Môn tìm kiếm tung tích Đỗ Linh Lan.

Long Môn tuy là lớn, nhưng không phải là nơi không tìm được một người, thế mà liên tục ba ngày anh không tìm được Đỗ Linh Lan, anh biết rõ, có người đang ngăn cản anh.

Là ai anh nghĩ cũng không cần nghĩ, cũng không trách được đối phương, bởi vì do anh ngu ngốc, cho nên mới phải chịu kết quả này, anh không trực tiếp tới gõ cửa phòng làm việc của đối phương, muốn đối phương giao người ra, chỉ có thể trách mình xui xẻo, tiếp tục trò chơi trốn tìm này.

Nhưng ông trời hình như cố ý trêu chọc Hàn Lạc Đình, lượng công việc của anh đột nhiên tăng lên, vốn là không cần anh quản những chuyện nhỏ, đột nhiên số lượng nhiều hơn, anh ngay cả thời gian ngủ cũng không có, nhưng anh vẫn không bỏ qua bất kỳ một phương pháp nào để có thể tìm được cô, thử lại thử, tìm lại tìm.

Mỗi một lần, khi anh cho là tìm được cô, thì cô bỗng chốc lại biến mất, rõ ràng anh đã thấy bóng lưng của cô, thấy tóc cô lay động trong gió rất đẹp, nhưng khi anh sắp đuổi kịp cô thì cô lại một lần nữa biến mất.

Anh bắt đầu căm ghét cô ban đầu vì để bắt kịp anh, khổ cực rèn luyện cơ thể, điều này cũng làm cho anh hiểu rõ, không chỉ có những người khác đang xem màn kịch hay của bọn họ, mà cô cũng đang trốn anh.

Đỗ Linh Lan không muốn gặp lại anh, chuyện này làm anh đau khổ hơn bất cứ chuyện gì, nhưng cho dù cô không bao giờ muốn gặp anh nữa, anh cũng muốn tìm được cô, nói cho cô biết, người anh yêu là cô, từ đầu tới cuối, vẫn là cô.

Trò chơi trốn tìm này, vẫn kéo dài đến khi Long Hồ quay về Long gia.

Long Hồ quay về, Đỗ Linh Lan nhất định phải ở bên cạnh Long Hồ, cho nên anh chạy không được mà cũng chạy không xa, anh giống như người đang ôm cây đợi thỏ, tìm cơ hội, cũng chờ cơ hội tốt nhất.

Cuối cùng, anh cũng chờ được.

Anh ở ngoài cửa, giống như kẻ trộm, nghe lén cuộc nói chuyện của hai người phụ nữ trong phòng.(BT!!!)

Long Hồ ở Nhật Bản gặp gỡ một người đàn ông, tin tức này anh đã sớm biết, không một chút bất ngờ, anh thực sự không bất ngờ, vì người đàn ông kia rõ ràng chỉ muốn chơi đùa?

Công chúa Long Môn, làm sao có thể để ột tên tiểu tử không có danh tiếng gì đùa giỡn? Cho nên sau khi Long Hồ quay về, anh lập tức phái ra một nhóm người, đi dạy dỗ cái tên tiểu tử không coi ai ra gì kia.

“Ngũ Tiểu Thư, cô. Có phải có tâm sự gì hay không?” Bên trong phòng, truyền đến tiếng nói êm ái của Đỗ Linh Lan.

Hàn Lạc Đình phát hiện, mình như thế nhưng lại nhớ giọng nói của cô.

Tay nắm thành quyền, đầu ngón tay đâm vào lòng bàn tay, anh tự nhắc nhở mình vẫn chưa tới lúc, vào lúc này mình không thể xông vào, hù dọa hai người bọn họ.

“Không không không, tớ không có tâm sự.” Tiếng Long Hồ vội vàng không thừa nhận.

Một lát sau, giọng nói của Đỗ Linh Lan lại chậm rãi vang lên, “Ngũ Tiểu Thư, không có việc gì.” Cô an ủi Long Hồ hình như đang có chuyện buồn.

Mà Đỗ Linh Lan cũng đang khổ sở, nhưng tuyệt đối sẽ không thể hiện ở trước mặt bất cứ người nào, cái ý nghĩ này, làm cho lòng anh đau đớn.

Anh xin thề, từ nay về sau anh sẽ chăm sóc cô thật tốt, tuyệt đối sẽ không để cô đau lòng hoặc khổ sở.

Thời gian chờ đợi dài đằng đẵng, cũng rất đả thương người, hơn nữa Long Hồ đột nhiên có một câu hỏi, và Đỗ Linh Lan cũng thừa nhận.

“Linh Lan, cậu yêu một người đàn ông, có đúng hay không?”

” Trực giác của tiểu thư rất nhạy bén, Linh Lan còn tưởng rằng mình đã che giấu rất tốt.”

Hàn Lạc Đình biết, Đỗ Linh Lan yêu một người đàn ông khác, sự thật này giống như một con dao, tàn nhẫn đâm vào lòng ngực anh, nhưng anh không oán được ai cũng không trách được ai, chỉ có thể oán mình phát hiện quá trễ, chỉ có thể trách mình không đến trước người đàn ông kia một bước mà tiến vào chiếm giữ trái tim cô.

Tất cả, chỉ có thể oán mình, chỉ có thể trách mình.

“Linh Lan, là ai? Đó là người tớ quen biết sao?”

Về vấn đề này, Hàn Lạc Đình cố gắng hết sức chăm chú chờ đợi đáp án, nhưng đợi rất lâu, cũng không đợi được câu trả lời của cô.

Cho dù là Long Hồ, Đỗ Linh Lan cũng không nói ra người đàn ông kia là ai, cứ như vậy bảo vệ người người đàn ông kia, khiến Hàn Lạc Đình ghen tỵ đến mức mắt cũng muốn rách ra.

“Linh Lan?”

“Ngũ Tiểu Thư, Linh Lan chỉ hy vọng người có thể vui vẻ hạnh phúc.”

Đợi một lúc, trong phòng một lần nữa truyền đến âm thanh của các cô, còn lần này, tiếng nói của Đỗ Linh Lan vẫn khổ sở như vậy, vẫn thô ráp như vậy.

Hàn Lạc Đình không khỏi suy đoán, Đỗ Linh Lan yêu một người đàn ông không yêu cô.

Không nhận được đau khổ trong lòng, cũng không chịu được khi trong phòng không có truyền đến tiếng cười nói vui vẻ như ngày xưa, anh tự tay gõ cửa hai cái, sau đó chờ người trong phòng ra mở cửa.

Đợi một lúc, anh nghe thấy giọng nói cung kính của Đỗ Linh Lan, “Là Hàn Thủ lĩnh.”

Tay anh nắm thành quyền, không thể không thừa nhận, anh không muốn nghe cô dùng cách xưng hô xa lạ như thế gọi anh, anh muốn cô gọi tên của anh, muốn cô dùng tiếng nói êm dịu của cô, giống như làm nũng gọi anh.

“Mời vào.”

Nghe được âm thanh của Long Hồ, Hàn Lạc Đình không kịp chờ đợi đẩy cửa ra, đập vào mắt chính là Đỗ Linh Lan đang đứng ở bên giường, nửa cúi thấp đầu, một bộ dạng cung kính.

Cô không ngẩng đầu lên nhìn anh, chỉ chăm chú nhìn mặt đất, giống như nơi đó có cái gì đáng để thưởng thức hơn chuyện của anh.

Hàn Lạc Đình muốn cùng Đỗ Linh Lan có một khoảng thời gian riêng tư, cho nên anh mở miệng nói với Long Hồ, “Ngũ Tiểu Thư, Tứ thiếu gia cùng Tứ thiếu phu nhân đã đến phòng khách.” Anh biết, Long Hồ rất mong chờ Long Uyên mang theo vợ anh trở lại, cho nên danh chính ngôn thuận dùng cái lý do này nói với Long Hồ.

“Bọn họ đã đến rồi sao?” Quả nhiên, Long Hồ từ trên giường đứng lên, đến trước gương to sửa sang lại dáng vẻ của mình, “Thật tốt quá, mình rất nhớ Ti Ti! Linh Lan, mình đi ra phòng khách trước.” Nói xong, không đợi Linh Lan kịp phản ứng, đã đi ra khỏi phòng.

Đỗ Linh Lan thấy cô đi ra khỏi phòng, theo bản năng đuổi theo, nhưng bị Hàn Lạc Đình cản lại.

Cô cúi nửa đầu xuống, “Hàn Thủ lĩnh.”

“Ngẩng đầu lên, không cần chỉ cho anh nhìn đỉnh đầu của em.” Anh nhíu mày lại, ra lệnh.

Đỗ Linh Lan nghe theo nâng khuôn mặt nhỏ trắng như tuyết lên, nhưng hai mắt cũng không có chống lại anh.

Mặc dù vẫn không hài lòng lắm khi cô không nhìn anh, nhưng anh không muốn quá mức vội vàng, anh không muốn lại dọa cô, cho nên chỉ có thể kìm chế sự nóng nảy, dùng giọng nói bình thường cùng với chuyện về công việc hỏi: "Sau khi Ngũ Tiểu Thư quay về, có gì khác thường sao?"

Đỗ Linh Lan cúi đầu xuống ngang tầm mắt, giấu đi chưa xót chột lóe lên trong mắt, tự giấu cột hỏi ngược lại bản thân mình, cuối cùng cô vẫn còn đang mong chờ cái gì?

Rất lâu không thấy mặt, vừa thấy mặt lại hỏi chuyện của Long Hồ, đã như vậy, cô còn có thể mong chờ cái gì?

Vậy mà cô còn tưởng rằng, trong khoảng thời gian này anh không ngừng tìm kiếm cô, bởi vì mình trong lòng của anh, đã có một vị trí nhất định.

Rõ ràng là cô tự mình đa tình.

Cô nên sớm đoán được, nhưng lòng cô vẫn còn đau, hơn nữa lại mệt mỏi.

Cô thật sự mệt mỏi, không muốn dây dưa với anh thêm nữa.

Ở trong Long Môn nếu không nhìn thấy Hàn Lạc Đình, thật ra cũng không là một việc kì lạ, trong khoảng thời gian này cô, ở cùng Long Triều dưới sự trợ giúp của Dương Mặc Phi, dễ dàng trốn tránh anh?

Cho nên anh không muốn tiếp tục như vậy nữa, cô phải kiên quyết một chút, cắt đứt đoạn tình cảm không nên có này.

"Không có, Ngũ Tiểu Thư vẫn rất tốt." Giọng của Đỗ Linh Lan, cũng là bình thường không hề dậy sóng.

"Thật sao?" Giờ phút này Hàn Lạc Đình, hoàn toàn không có lòng dạ suy nghĩ chuyện của Long Hồ, ánh mắt của anh dừng trên cơ thể gầy yếu của cô như lúc mới đến.

Anh muốn hỏi, trong khoảng thời gian này cô có chăm sóc tốt bản thân mình hay không, nếu không cô trở nên gầy yếu như thế là vì lý do gì?

Nhưng mà, tình cảm của anh đã dồn nén đến đỉnh điểm, chỉ cần tìm được một lỗ hổng, sẽ lập tức bộc phát, anh tự nói với mình, không thể dọa cô được.

Đôi mắt Đỗ Linh Lan rũ xuống, cũng không nhìn thấy ánh mắt Hàn Lạc Đình nóng bỏng khác với thường ngày, nếu như cô nhìn thấy, cô có thể phát hiện ra, thật ra cuộc tình này, không phải chỉ có một mình cô.

Đáng tiếc, bây giờ cô chỉ cảm thấy cô không có cách nào ở một mình cùng anh, "Dạ, nếu như không có chuyện gì khác, Linh Lan xin đi trước."

Cô dứt khoát vội vàng muốn tránh mặt anh như vậy, muốn anh tự lừa dối mình thật không làm được.

Đối với cô mà nói, ở chung một phòng với anh, là việc khiến cô khó chịu sao?

Ánh mắt âm trầm, Hàn Lạc Đình vẫn không thể nào chấp nhận không thể nào chờ đợi cô rời khỏi anh như thế, cất giấu câu nói kia trong lòng, cho nên, trước hết anh lựa chọn cho cô rời đi, rồi sau đó, chờ đợi một thời gian khác cùng cơ hội khác thích hợp hơn.

Đôi mắt nhìn theo bóng lưng Đỗ Linh Lan rời đi, anh dùng ánh mắt chiếm đoạt cô, muốn mang cô mỗi một phân mỗi một tấc, đều khắc vào trong đầu của mình, trong lòng mình.

9. Chương 9: Chương 4

Thời gian sau đó, Đỗ Linh Lan chỉ cảm thấy mình thậm chí không bằng một đứa trẻ, cho đến khi bất ngờ có một tiếng kêu đinh tai nhức óc, bỗng nhiên từ ngoài truyền tới, làm cô thức tỉnh.

Cô lập tức phản ứng lại, lấy bàn tay sát bên người ra, bay đến bên cạnh Long Hồ, "Ngũ Tiểu Thư, không cần lo lắng, Tứ thiếu gia bọn họ sẽ không có việc gì." Cô an ủi Long Hồ.

"Linh Lan."

“Đây là trách nhiệm của chúng tôi.” Đoán được cô lo lắng, Đỗ Linh Lan muốn mình thuyết phục bằng giọng nói bình tĩnh.

Đây chính là số mệnh của bọn họ, nhưng mà bọn họ cho dù là tự nguyện đi bảo vệ địa phương này cũng không bị xem là thuộc hạ, mà luôn đối xử chân thành với bọn họ như người thân.

“Linh Lan, nếu như có thể lựa chọn, cậu vẫn sẽ chọn làm Ảnh Vệ của mình sao?”

Cái vấn đề ngu ngốc này, khiến Đỗ Linh Lan quên mất chính bản thân các cô đang ở nơi nguy hiểm như trên chiến trường, cô cười yếu ớt trả lời: “Sẽ, có thể trở thành Ảnh Vệ của tiểu thư, là may mắn lớn nhất của Linh Lan.” Có thể cùng nhau lớn lên, là may mắn của cô.

“Linh Lan.”

“Cho nên, cho dù Linh Lan có mất mạng, cũng sẽ bảo vệ tiểu thư thật tốt.” Trong đôi mắt to xinh đẹp, có một sự kiên quyết không thể phá hủy.

“Không! Tôi không muốn cậu như vậy, tôi muốn cậu khỏe mạnh, tôi cũng muốn cậu hạnh phúc!”

Câu chúc phúc này, làm trong lòng Đỗ Linh Lan chấn động, trong mắt không chịu nổi một tầng hơi nước, nhưng càng thêm xác định ý chí của cô, “Hạnh phúc lớn nhất của Linh Lan, chính là tiểu thư có thể hạnh phúc.” Một tiếng nổ khác, đột nhiên vang lên, cắt đứt lời nói còn chưa xong của cô, hơn nữa gần trong gang tấc.

Đỗ Linh Lan phản xạ hết sức nhạy bén ôm Long Hồ lăn đi, lấy bản thân mình ngăn cản đá vụn không ngừng bay đến, đá vụn sắt nhọn cắt lên quần áo của cô, ở trên lưng của cô để lại vết máu.

Nhưng đau đớn cũng không làm cô ngừng di chuyển, cô chỉ bình tĩnh giơ súng bắn ngã mấy tên đang đi về phía các cô, nhưng cô không nghĩ người của đối phương lại nhiều như vậy.

Cô bảo vệ Long Hồ, từng bước một lùi về phía sau, súng trên tay của cô, đã dùng hết đạn rồi, mà mấy kẻ địch kia lại đang tiến sát từng bước!

Cô ném súng ra, tạo tư thế, trong nháy mắt đã quật ngã mấy người đàn ông cao lớn, một kẻ địch khác muốn xông lên trước, cô nhảy lên dùng đầu gối đá vào khuôn mặt, một cước hấn đã bất tỉnh, nhưng bụng đột nhiên truyền đến một trận đau nhói, làm mặt cô tái đi, vô lực* quỵ xuống.

* không còn sức lực

Một nỗi sợ hãi trước đó chưa từng có, thậm chí cô còn không biết mình xảy ra chuyện gì, sau đó nhanh chóng bảo vệ Long Hồ.

Cô rất sợ, cô thật sự rất sợ, nhưng cô lại không cho phép bất kỳ người nào tổn thương Long Hồ, bởi vì cô biết, mất đi Long Hồ đối với Hàn Lạc Đình mà nói, biết bao nhiêu đau đớn.

Cô mang hết một ít sức lực cuối cùng, lại một lần nữa tiến về phía người đàn ông kia, cô cắn chặt răng, không hề ngã xuống, nhưng cơn đau dữ dội giống như từ con dao sắc nhọn kia, lại một lần nữa xẹt qua cơ thể cô.

Bên tai nghe được tiếng hét chói tai của Long Hồ, cùng với tiếng súng.

Cô cho là mình chết chắc, thế nhưng không đáng sợ.

Đáng sợ nhất là, cô nhìn thấy, hướng Long Hồ có một bóng người cao lớn xuất hiện, thời điểm nguy cấp nhất, cuối cùng anh cứu không phải là cô.

Lần này, cô thật sự muốn thừa nhận, trái tim cô đã bị thương hoàn toàn.

Tất cả trước mắt, bắt đầu mơ hồ, nhưng lần này cô không muốn chống lại nữa.

Cô thật sự mệt mỏi, mệt quá, mệt quá.

“Linh Lan. Cậu.”

Giọng nói Long Hồ yếu ớt, xuyên qua làn khói trắng xóa truyền vào trong tai cô, làm cô biết Long Hồ bình an vô sự.

Môi cô chậm rãi lộ ra một nụ cười nhàn nhạt, nhưng lại là một nụ cười tan nát cõi lòng, cho phép bản thân mình bất tỉnh, để một mảng bóng tối bao vây.

Nhìn cơ thể Đỗ Linh Lan đã bất tỉnh, trái tim Hàn Lạc Đình, gần như muốn vỡ nát.

Khi Hàn Lạc Đình bước vào phòng khách, phát hiện một người áo đen đang nhắm về phía Đỗ Linh Lan, cùng bóp cò súng, trong cùng một lúc anh bắn ra hai phát, một phát bắn trúng người đang nổ súng, một phát súng còn lại là bắn trúng viên đạn đang hướng vào tim Đỗ Linh Lan, ép buộc viên đạn thay đổi quỹ đạo.

Ngoài dự đoán, viên đạn thay đổi quỹ đạo lại bay về phía Long Hồ, anh không muốn bởi vì mình nhất thời phán đoán sai lầm mà làm Long Hồ bị thương, cho nên cùng một người đàn ông khác cũng trong lúc đó hướng Long Hồ phóng tới, dự định cứu Long Hồ.

Vậy mà, Đỗ Linh Lan vẫn bị thương.

Anh gần như muốn nổi điên, nhưng ngay lúc này Dương Mặc Phi lại đánh anh một quyền, ép anh phải tỉnh táo lại.

Trước tiên anh cố gắng suy nghĩ về trách nhiệm của mình, mang lý trí hung hăng nhét vào trong đầu Hàn Lạc Đình vốn đã mất không chế.

Nhìn ánh mắt kinh ngạc của những người ngoài cửa, anh suy nghĩ rất nhiều rồi tự tay mang người phụ nữ mình yêu đến bệnh viện, mà không phải để người khác làm thay.

Một nắm đấm khác lần nữa nặng nề rơi trên mặt anh, thiếu chút nữa đánh gãy sống mũi anh.

Nắm đấm của Dương Mặc Phi có không chế sức lực để không làm người khác bị thương, nhưng hiệu quả cũng rất tốt, Hàn Lạc Đình cuối cùng cũng tỉnh táo lại.

Hàn Lạc Đình nắm cổ áo của Dương Mặc Phi lên, "Cậu tốt nhất con mẹ nó bảo đảm cô ấy không có việc gì, nếu không tớ nhất định sẽ phá hủy xương của cậu mang cậu đi chôn anh hung dữ mà đe dọa, rồi sau đó hất Dương Mặc Phi ra, tự quay đầu lại bằng tốc độ nhanh nhất xử lý những chuyện phía sau."

Dương Mặc Phi xoa xoa cổ, cứ tưởng rằng mình sẽ bị anh bóp chết.

Nếu như Hàn Lạc Đình có thể sớm một chút lấy khí thế này ra cùng Đỗ Linh Lan nói chuyện rõ ràng, hai người cũng sẽ không đến tình trạng này rồi.

Nhưng nghĩ đến tình trạng mới vừa rồi của Đỗ Linh Lan, Dương Mặc Phi không khỏi lo lắng nhàu mày lại, anh có cảm giác không tốt.

Ý thức mơ hồ tỉnh lại, mùi thuốc khử trùng bay vào trong mũi, giờ phút này rõ ràng nói cho Đỗ Linh Lan biết mình đang ở trong bệnh viện.

Mắt còn chưa có mở ra, bàn tay nhỏ bé không chịu được đặt lên trước bụng của mình, lo lắng đứa bé trong bụng có còn hay không.

"Con của cô không có chuyện gì, chỉ là cô thiếu chút nữa đã không giữ được đứa bé." Cái giọng nói này, cô cũng không xa lạ, là âm thanh riêng của bác sĩ Cao Chánh Văn ở Long Môn.

Ban đầu cũng là Đỗ Linh Lan tới kiểm tra sức khỏe, chính miệng anh nói cho cô biết, cô sắp trở thành mẹ.

Có một số việc, cho dù không cần khoa học chứng minh, nhưng bản thân vốn có thiên tính làm mẹ nên đã sớm biết trước, cơ thể của cô có một chút thay đổi.

Mà chính thay đổi này, làm cô vừa cảm thấy hạnh phúc và cũng là bất đắc dĩ, nhưng không thể không thừa nhận sự thay đổi này làm cho cô cảm thấy hạnh phúc, nhưng bất đắc dĩ nhiều hơn rất nhiều, rất nhiều, nhiều đến nỗi cô sắp không nhận được mà khóc.

Cô mở đôi mắt nhắm lệ ra, đón nhận ánh mắt không tha thứ của Cao Chánh Văn, “Cô thật sự là một người mẹ thất bại, cô biết không? Biết rõ mình đang mang thai, cũng không sợ chết xông lên, cô cho rằng mình có bao nhiêu may mắn, mỗi một lần đều có thể giữ được đứa bé?”

Im lặng nghe Cao Chánh Văn giáo huấn, cô biết anh nói rất đúng, “Sẽ không có lần sau.” Nghe xong giáo huấn, cô nhẹ nhàng nói.

Là nói cho Cao Chánh Văn, đồng thời cũng là nói cho tiểu bảo bối trong bụng, cô sẽ bảo vệ đứa bé thật tốt, tuyệt đối sẽ không cho bất cứ kẻ nào, có một chút cơ hội tổn thương đứa bé.

“Cô không cần cho là nói như vậy, tôi sẽ dễ dàng tin tưởng cô, tôi đã từng nghe qua rất nhiều bà bầu nói như vậy, nhưng kết quả thế nào? Còn không phải là nằm đưa tới bệnh viện gặp tôi?” Cao Chánh Văn xem thường, còn không nhìn được cái cao giọng.

Bởi vì gần đây bà bầu của gia đình anh, cũng làm một chuyện ngu ngốc như vậy, anh giận đến thiếu chút nữa vỡ mạch máu, làm trong lòng anh muốn bắt bà bầu đó trói chặt ở bên cạnh, để tránh cô nhất thời vui mừng lại hù dọa anh hồn bay phách lạc.

Anh mất khống chế không có ảnh hưởng đến tâm trạng tốt đẹp của Đỗ Linh Lan, vì mẹ là phải mạnh mẽ, vì đứa bé, khổ nữa, khó hơn nữa, cô cũng sẽ vượt qua.

Khẽ vuốt ve bụng, cô mở miệng lần nữa, vẫn là nhẹ nhàng tuyên bố, “Bởi vì tôi đã quyết định muốn từ bỏ chức Ảnh Vệ, đồng thời rời khỏi Long Môn, cùng đứa bé trải qua cuộc sống bình thường.” Vì đứa bé, cũng vì chính cô, cuối cùng cô quyết định như thế này.

Cao Chánh Văn rõ ràng bị cái quyết định này của cô dọa sợ.

Có thể trở thành Ảnh Vệ ở Long Môn, không đơn giản chỉ là thân phận tượng trưng, mà là biểu tượng quyền lực, Ảnh Vệ mặc dù là tên được đặt cho thuộc hạ, nhưng lại được người của Long Gia trao cho quyền hạn tương xứng, sức ảnh hưởng tuyệt đối sẽ không nhỏ hơn người của Long gia.

Vậy mà, giọng Đỗ Linh Lan, lại thoải mái giống như cô không phải từ bỏ thân phận địa vị người người yêu thích và ngưỡng mộ, mà là từ bỏ một cơ hội.

“Thật ra thì cô có thể đợi sau khi đứa bé được sinh ra, tiếp tục làm Ảnh Vệ, tôi tin tưởng, Tam thiếu gia tuyệt đối sẽ đồng ý.” Cao Chánh Văn cũng không muốn bởi vì mấy câu nói của mình, lại hại Long Triều mất đi một thuộc hạ quan trọng.

Cho Cao Chánh Văn một nụ cười nhạt nhẽo, Đỗ Linh Lan cũng không nói chuyện nữa, đôi tay nhỏ bé vừa nhẹ nhàng vừa nhu hòa vuốt bụng của mình.

Về mặt như vậy, làm Cao Chánh Văn ngậm miệng, cũng không dám nói gì nữa.

Ý của cô đã thể hiện rất rõ ràng, cô muốn nhìn thấy mỗi một chi tiết nhỏ khi đứa bé lớn lên, cô muốn tận mắt nhìn thấy đứa bé lớn lên, nhưng khi làm Ảnh Vệ, hoàn toàn không có cơ hội này.

Cho nên vì đứa bé, sẵn lòng trở thành một người mẹ bình thường.

Người phụ nữ như vậy, rất đáng để anh kính nể, rồi lại không thể không thương tiếc, Long Môn sẽ mất đi một Ảnh Vệ ưu tú.

Lúc này Cao Chánh Văn mới nhớ đến ngoài cửa phòng bệnh còn có một nhóm người đang chờ được gặp Đỗ Linh Lan, anh xoay người muốn rời khỏi phòng bệnh thì người trên giường lại nhẹ nhàng, nói một câu: “Tôi không muốn thấy bất kì ai, Chánh Văn, trừ nhân viên chữa bệnh và chăm sóc, tôi không muốn nhìn thấy tất cả mọi người.”

Không phải “Không muốn”, “Không muốn” là cách từ chối khéo léo, mà phải là chắc như đinh đóng cột “Không”, là kiên quyết từ chối.

“Kể cả Ngũ Tiểu Thư?” Cao Chánh Văn có chút ngu ngơ, nếu như không phải biết cô là loại gì người, anh còn tưởng rằng cô đã cãi nhau cùng người của Long Môn, cho nên mới không muốn gặp bất cứ người nào.

Không có thời gian suy nghĩ, Đỗ Linh Lan lần nữa khẳng định nói: “Mọi người.”

Cho đến khi cơ thể của mình hoàn toàn bình thường, trước khi tình hình đứa bé hoàn toàn ổn định lại, cô không muốn gặp bất kì ai, cô chỉ muốn cùng bảo bối trong bụng sống thật tốt.

Cô sẽ rất yêu đứa bé này, quý trọng đứa bé này, kể cả phần yêu thương của ba đứa bé, đều sẽ cho đứa bé.

Cô đã hiểu rõ, cũng coi nhẹ rồi, cô không cần phải đau lòng như vậy, lấp đầy lồng ngực của mình.

Cô sẽ cùng đứa bé sống thật hạnh phúc.

Cô sẽ cùng đứa bé sống rất tốt, cô hết lòng tin chuyện này.

Cô kiên quyết khiến Cao Chánh Văn bỏ qua tất cả lời khuyên, chỉ lặng lẽ rời khỏi phòng bệnh, trả lại không gian yên tĩnh cho cô.

Vừa ra khỏi phòng bệnh, hai bóng người vội vàng đi về phía bên này, hai anh không thể làm gì khác hơn ngoài việc giống như con gà mái dang hai cánh tay ra, ngăn ở trước cửa, “Ngũ Tiểu Thư, a Đình, hiện tại các người không thể đi vào. ”

“Tại sao?” Long Hồ nhăn mày lại, không vui chất vấn, trên mặt rõ ràng đang nóng nảy.

Mặc dù Hàn Lạc Đình không có mở miệng, nhưng anh đang dùng ánh mắt lạnh lẽo, một cái lại một cái rơi trên người Cao Chánh Văn, làm cho Cao Chánh Văn không thể làm gì khác hơn ngoài không có khí thể mà run rẩy nói: “Đây là ý của Linh Lan, cô ấy nói trừ nhân viên chữa bệnh và chăm sóc ra, tất cả mọi người cô ấy đều không muốn nhìn thấy.”

“Cái gì?” Hàn Lạc Đình không ngờ đến chuyện này, hai mày kiếm nhứ thật chặt lại, sắc mặt càng khó coi hơn.

“Đúng! Hơn nữa tôi khuyên các người đừng nên xông vào, cô ấy hiện tại cần được yên tĩnh nghỉ ngơi, các người nên biết, cô ấy hiện đang mang thai, không thể nổi giận, cũng không thể cử động mạnh, nếu không lần này tôi không thể bảo đảm đứa bé trong bụng của cô ấy có thể giữ được hay không.”

Đoán được chuyện này, nhưng lấy được chứng thực* từ trong miệng Cao Chánh Văn, là một chuyện khác, đả kích khổng lồ, chân Hàn Lạc Đình gần như không còn đứng vững, “Cô ấy muốn giữ lại đứa bé?”

*chứng cứ xác thực

“Dĩ nhiên, xem ra cô ấy rất thích đứa bé, thích đến ngay cả Ảnh Vệ cũng không làm.”

Lời nói của Cao Chánh Văn đầy khâm phục, nhưng nghe vào trong tai Hàn Lạc Đình, lại rất bi thương.

Nếu như không phải yêu cha của đứa bé, tại sao cô đến ngay cả Ảnh Vệ cũng không làm? Hơn nữa có thể có một gia đình, có một đứa bé giống như cô khi còn bé vậy, vẫn luôn là ước mơ của cô, anh biết, cũng rất rõ ràng.

Cô yêu người đàn ông kia như thế, thế nhưng người đàn ông kia lại chậm chạp không chịu xuất hiện, vậy ý là gì? Người đàn ông khốn kiếp như vậy, có điểm nào đáng giá để cô bảo vệ như thế, thậm chí yêu đến ngay cả mạng sống cũng không cần?

“Cha của đứa bé, rốt cuộc là ai?” Nhịn xuống lửa giận hừng hực trong lòng, anh chịu đựng hỏi Cao Chánh Văn.

Nhưng nhìn thấy sự do dự trên mặt đối phương, anh biết rõ trừ bản thân Đỗ Linh Lan ra, hoàn toàn không có người nào biết cha của đứa bé là ai, người đàn ông cô yêu, cuối cùng là ai?

Cho dù anh muốn kéo người đàn ông kia đến trước mặt cô, cũng không cách nào vì cô làm được.

Chưa từng thấy mình vô dụng như thế, anh không để ý ánh mắt kinh ngạc của mọi người, dựa vào vách tường, trượt ngồi dưới đất.

“Lạc đình?” Sự khác thường của anh, làm tất cả mọi người lo lắng.

Đỗ Linh Lan đã nằm xuống, bọn họ cũng không chịu nổi nếu có thêm một người khác, “A đình, tôi gọi y tá Hoài chuẩn bị một phòng bệnh, trước tiên cậu nên nghỉ ngơi.” Cao Chánh Văn nói.

Sắc mặt Hàn Lạc Đình tái nhợt, giống như mất máu quá nhiều, giống như sắp ngã xuống.

Chỉ có Hàn Lạc Đình mới biết, anh mệt mỏi không phải vì mất máu quá nhiều, mà là vì từ tận đáy lòng không có cách nào trở thành người quan trọng nhất trong trái tim Đỗ Linh Lan, không có cách nào vì cô chống lại một mảng bầu trời.

Phải làm sao, mới có thể thay thế, thay thế được vị trí “Người đàn ông kia”?

Phải làm sao, mới có thể trở thành người quan trọng nhất trong lòng cô?

Anh mệt mỏi, cũng bắt đầu rồi, lại khẳng khái muốn ở bên ngoài cửa phòng của cô, mặc ọi người khuyên anh, anh cũng không chịu rời khỏi.

Cho đến khi Cao Chánh Văn chích thuốc an thần giúp anh, bắt buộc anh nghỉ ngơi, anh không thể làm gì khác hơn là nhắm mắt lại, để mình rơi vào một mảng tối tăm.

Đỗ Linh Lan biết, Hàn Lạc Đình vẫn ở bên ngoài cửa phòng cô.

Cô không hiểu anh vừa tỉnh lại đã đến đợi ở bên ngoài cửa phòng cô là vì lý do gì, cô cũng không cho phép mình tự đa tình mà đi suy đoán, cô chỉ muốn chuyên tâm nghỉ ngơi, cho đến khi Cao Chánh Văn tuyên bố tình trạng của cô đã ổn định lại, chỉ cần cẩn thận một chút, cô đã có thể sinh hoạt như những người bình thường khác.

Cô rất vui mừng nghe được tin tức cơ thể đã khôi phục ổn định, cho nên thừa dịp Cao Chánh Văn lại chích thuốc an thần cho Hàn Lạc Đình, cô thu dọn đồ đạc, rời khỏi bệnh viện, trở lại Long Gia.

Cô về tới Long Gia đã là gần lúc hoàng hôn, nhưng cũng chỉ có lúc này, người cô muốn tìm mới xuất hiện.

Cô đi tới thư phòng của người kia, gõ cửa, bên trong truyền đến âm thanh của Long Triều, chính là người cô muốn tìm.

Mở cửa đi vào, lấy lá thư chính mình đã chuẩn bị đặt trên bàn của anh, rồi sau đó rũ mắt xuống, chờ anh mở lời.

Long Triều cầm lá thư trên bàn lên, nhìn cô gái vẫn luôn rũ mắt xuống, “Đây là quyết định của cô?” Anh hỏi điều này đối với cô gái vẫn luôn trung thành, cũng không có một chút bất ngờ khi cô có quyết định như vậy.

“Đúng! Tôi đã quyết định, hơn nữa với tình trạng cơ thể bây giờ, cũng không thích hợp ở lại bên cạnh tiểu thư, hi vọng Tam thiếu gia đồng ý.” Tay nhỏ bé của Đỗ Linh Lan, hơi xoa nhẹ bụng dưới đã có phần nhô ra, trên mắt có ánh sáng yêu thương của người mẹ.

“Rời khỏi Long Môn, cô sẽ đi đâu?” Đối với thuộc hạ sắp rời đi, Long Triều chưa bao giờ tệ bạc, nếu như sau khi rời khỏi Long Môn, cuộc sống của cô không thể bảo đảm, anh quyết sẽ không ngồi yên mà nhìn.

“Tôi sẽ trở lại thị trấn nhỏ nơi mẹ đã lớn lên, ở đó rất yên tĩnh.” Ở trong trí nhớ mơ hồ của cô, mẹ cô lớn lên tại một thị trấn nhỏ, là một nơi xinh đẹp lại yên tĩnh, cô dù sao cũng thích nơi đó, được vui chơi đến quên cả trời đất, “Nơi đó, rất phù hợp cho đứa trẻ lớn lên.”

“Tại sao không nói với cha của đứa bé?” Long Triều hỏi.

Nghe vậy, cô có chút khản trương ngẩng đầu lên, nhìn về phía người đàn ông giống như cái gì cũng biết kia.

Mà anh chỉ dùng đôi mắt giống như hiểu rõ tất cả mọi chuyện nhìn vào trong mắt cô, giống như đang chờ đáp án của cô.

Cô không thể kéo dài thời gian cùng anh nữa, cùng anh mất to trống mắt nhỏ, nhưng cô không muốn bảo bối của mình mệt mỏi, cô dự định nói lời từ biệt sau đó lập tức rời khỏi, về cơ bản phần lớn mọi chuyện, trong khoảng thời gian cô nằm ở bệnh viện, cô đã dùng điện thoại nói rõ rồi, cô chỉ cần vào thư phòng một lát là được rồi.

Cô thở dài thườn thượt, không ngờ Long Triều đối với chuyện tình cảm của cấp dưới cũng có thể bất quá như thế, “Bởi vì, tôi không muốn chờ đợi bên cạnh một người đàn ông không yêu tôi, càng không muốn anh bởi vì đứa bé mà bắt buộc mình phải chấp nhận tôi.”

“Cô lại biết anh ta sẽ bắt buộc mình?”

“Anh ấy sẽ, bởi vì anh ấy chính là một người đàn ông như vậy.” Cô hiểu anh rất rõ, cho nên mới bị tổn thương sâu sắc như thế, “Nếu như Tam thiếu gia không còn chuyện gì khác cần dặn dò, Linh Lan sẽ rời đi trong hôm nay.”

“Hôm nay? Cô cũng không muốn tham dự hôn lễ của Tiểu Hồ?”

“Ngày đó tôi sẽ đến, tôi cũng cần đi thu xếp một chút chuyện.” Cô không thể, cũng không muốn ở chỗ này quá lâu, trực giác Hàn Lạc Đình quá nhạy bén, ở lâu một ngày, cô lo lắng đề phòng nhiều thêm một ngày.

“Lạc Đình biết cô phải đi chưa?”

Bên tai nghe được tên của anh, hô hấp Đỗ Linh Lan cứng lại, “Tôi cho là, tôi chỉ cần chào từ biệt một mình Tam thiếu gia là được rồi.”

“Dù như thế, nhưng cô không cảm thấy cô nên nói với cậu ta một tiếng sao? Tôi nói đúng không? Lạc Đình.”

Cô kinh ngạc ngẩng đầu lên, nhìn về phía người đàn ông cao lớn không biết từ khi nào lại xuất hiện trong thư phòng, bây giờ anh, nên nằm ở trên giường trong bệnh viện ngủ mê man vì tác dụng của thuốc an thần mới phải, không nên xuất hiện ở đây.

Hàn Lạc Đình ngẩng mặt lên, sắc mặt không hề khác thường, với thường ngày cũng không có chút khác biệt.

Nhưng chỉ cần cô có thể đưa mắt lên nhìn mặt anh, cô có thể dễ dàng phát hiện, thế nhưng trên trán anh lại đầy mồ hôi, từng giọt một chảy xuống đất, anh đang chống lại tác dụng của thuốc an thần trong cơ thể, mạnh mẽ chống mình từ trong bệnh viện đuổi theo cô trở về, anh chỉ cần một giây không thấy cô sẽ không chịu được.

Đỗ Linh Lan không phát hiện ra sự khác thường của anh, chỉ ép buộc mình thể hiện nét mặt không khác với thường ngày, cúi nửa đầu, giọng cung kính nói: “Thủ lĩnh, ngay lúc này tôi chính thức cầu xin anh, xin cho phép tôi từ chức.”

Hàn Lạc Đình gắt gao nhìn chăm chú xoáy tóc kia, cho đến tận một lúc sau đó, cô vẫn không muốn ngẩng đầu lên nhìn anh, điều này khiến trái tim anh rất khó chịu.

Bỗng nhiên một trận hoa mắt truyền đến, anh dùng toàn bộ sức lực mới có thể chống đỡ lại trận mắt hoa này, không để mình ngã xuống ở trước mặt cô, không có bất kỳ một người đàn ông nào muốn ngã xuống trước mặt người phụ nữ mình yêu, anh cũng vậy.

“Tại sao phải đi?” Anh khó khăn mở miệng hỏi, đè nén giọng nói quá mức lại trở nên vô cùng lạnh nhạt.

Người không biết sẽ cho rằng anh hoàn toàn không quan tâm chuyện cô đi hay ở, chỉ là thuận miệng hỏi một chút thôi, mà Đỗ Linh Lan, cũng là đang hiểu lầm.

Lòng của cô vô cùng khổ vô cùng đau, tuy nhiên chỉ có thể giống như người cầm điếu đang ăn hoàng liên*, tự biết đau khổ, “Bởi vì cơ thể tôi bây giờ, đã không thể thực hiện trách nhiệm của mình.” Cũng giống như lấy cớ, cô hướng về phía người đàn ông cô yêu thương sâu đậm trước mắt rồi nói.

*Cây thảo sống lâu năm, cao khoảng 30cm, phiến lá gồm nhiều lá chét, có viền răng cưa to, thân rễ hình trụ, nhiều rễ con, màu nâu vàng nhạt, có vị rất đắng.

Cô không hiểu anh đã biết rõ ràng tình trạng cơ thể của cô, còn cố ý hỏi cô rời đi vì lý do gì, nhưng cô tự nói với mình, cũng không quan trọng, quan trọng nhất là cô có thể rời khỏi Long Môn, từ đó có thể tránh xa Hàn Lạc Đình, chỉ cùng tiểu bảo bối của cô sống hạnh phúc qua ngày.

Cô sẽ không biết, anh có bao nhiêu thắc mắc đối với việc anh biết chuyện của cô, nhưng anh không để ý, chỉ muốn cô có thể ở lại, ở lại bên cạnh anh, anh không quan tâm cha của đứa bé là ai, anh sẽ coi đứa bé là con của mình, chỉ cần cô đồng ý ở lại, anh chuyện gì cũng sẽ đồng ý với cô. (huhuhu...sao anh Đình không chịu nói ra những lời này kia chứ?)

Nhưng mà, một trận lại một trận mắt hoa, gần như khiến chân anh đứng không vững, lúc này anh bắt đầu cảm ghét bản thân mình trong khoảng thời gian này không có nghỉ ngơi thật tốt, khiến Cao Chánh Văn phải dùng thuốc an thần buộc anh nghỉ ngơi.

Anh nhắm mắt lại, cố đè xuống trận hoa mắt kia, một hồi lâu mới có thể mở miệng lần nữa nói: “Cha của đứa bé, rốt cuộc là ai?” Anh muốn biết, là người đàn ông nào, lại khiến cô say mê như thế, yêu như thế?

Anh đang ghen tỵ với người đàn ông kia.

Vấn đề của anh, làm lông măng trên lưng cô hoàn toàn đứng thẳng lên.

“Cha của đứa bé, là người đàn ông tôi yêu.” Thật ra thì cô hoàn toàn có thể không trả lời, không có bất kỳ luật pháp nào, lại muốn thuộc hạ hướng về cấp trên giao phó tình cảm của mình, vậy mà vẫn mang theo vài phần quật cường ngay cả bản thân mình cũng không rõ, cô hít sâu một cái sau đó trả lời, nhưng nắm đấm lại không tự chủ mà siết chặt.

Cô đang khấn trương, anh nhìn ra được.

“Hắn là ai?” Anh hỏi lại.

Cô bất đắc dĩ cười khổ, anh bắt đầu hỏi tới lần nữa làm cô cảm thấy oán nhẫn* cũng là đối với cô vô tình, cần gì phải hỏi cô lần nữa, làm cô hiểu lầm.

* oán hận + tàn nhẫn

“Cô không muốn nói?” Đến bây giờ, vẫn còn bảo vệ cho người đàn ông kia.

“Đúng.” Cô sẽ không nói, cô sẽ mang theo bí mật này, vĩnh viễn rời khỏi anh, rời khỏi Long Môn.

Im lặng bắt đầu bao phủ giữa hai người.

Giọng nói cùng với thái độ của cô, một lần nữa nói cô đã không thể chờ đợi muốn rời khỏi, anh không thể không nghi ngờ, cô là nôn nóng muốn đi gặp người đàn ông kia.

Đã không còn cách nào, không phải sao? Cô yêu người đàn ông kia như thế, yêu đến mức từ bỏ tất cả, từ bỏ thân phận Ảnh Vệ, từ bỏ Long Môn, cũng là từ bỏ anh.

Anh hoàn toàn ngay cả một khoảng trống tham gia cũng không có.

“Cô muốn đi, thì đi đi.” Qua hồi lâu anh rốt cuộc cũng mở miệng, như cô mong muốn để cho cô rời đi.

Nhận được đáp án, hơn nữa còn là kết quả cuối cùng mình mong muốn, nhưng trái tim của cô vẫn như bị một dao đâm rất đau.

“Cám ơn thủ lĩnh.” Cô đè xuống cay đắng vọt tới nơi cổ họng, đầu cúi xuống thấp hơn.

“Tôi nói rồi, tôi không muốn lại thấy cô dùng đỉnh đầu đối mặt với tôi!” Khó mà hiểu được tức giận bỗng chốc lại nổ ra, anh trách cô cho dù sắp rời khỏi, cô vẫn không chịu nhìn anh.

Chẳng lẽ ở trong lòng của cô, anh thật sự không đáng giá như thế sao?

Không khổng chế được tiếng rống giận dữ, ở thư phòng vang lên.

Cô kinh ngạc ngẩng đầu lên, một giọt nước mắt không kịp thu vào nữa, nhanh chóng chảy ra hốc mắt.

“Cô.” Anh đáng sợ như vậy sao? Thậm chí cô sợ đến rơi nước mắt.

Biết anh hiểu lầm, cô khẽ nhếch môi muốn giải thích, nhưng cô chịu đựng.

Cô là một người sắp rời đi, anh đối với cô có cái gì hiểu lầm, thì có quan hệ gì đâu? Còn là mặc cho anh hiểu lầm, không cần nói thêm gì nữa rồi.

Hướng về phía người đàn ông cô yêu tha thiết nhất, cô thể hiện một màn nhàn nhạt, nụ cười nhạt nhòa, “Cám ơn lời dạy của anh cho tới hôm nay.” Nói xong, cô nhanh chóng xoay người, không lưu luyến chút nào rời đi.

Dùng ánh mắt khao khát cắn nuốt bóng lưng của cô, anh giống như người gỗ đứng nghiêm nguyên tại chỗ, không dám cũng không muốn di chuyển ánh mắt của mình, nhiều một giây cũng tốt, nhiều một cái cũng tốt, bởi vì anh hoàn toàn không chắc chắn, sau khi cô rời đi, bọn họ còn có thể hay không ở trong biển người mệnh mông gặp lại nhau.

Cho nên, nhiều hơn một ánh mắt, trí nhớ sẽ khắc sâu hơn một chút, như vậy mới đủ để anh từ nay về sau, luôn luôn nhắc nhở mình, cô rời đi từ trong sinh mệnh anh ra sao.

10. Chương 10: Chương 5.1

“Tôi tưởng rằng, cậu sẽ không để cho cô ấy rời đi.” Long Triều xem xong rồi giấu cợt, đang nghĩ mình có nên tiến lên thưởng cho người đàn ông tự gây chuyện kiêu chậm chạp này một quyền hay không.

Hàn Lạc Đình ngồi bất động trên ghế sofa, gơ cánh tay lên che kín mặt của mình, hoàn toàn không muốn trả lời Long Triều.

“Hàn Lạc Đình, nếu như cậu thật sự để cho cô ấy rời đi như vậy, cậu nhất định sẽ hối hận.”

“Hối hận?” Anh nâng môi lên, cười lạnh nói: “Tôi bây giờ CMN đang hối hận, nhưng hối hận có ích gì không? Đuổi theo có ích gì không? Cô ấy sẽ vì tôi đuổi theo mà không đi, không yêu cái người đàn ông chết tiệt kia nữa sao?”

Huống chi, hiện tại ý thức của anh cũng bắt đầu mất đi, ngay cả sức để đứng lên cũng không có, “Thuốc an thần đáng chết.”

“Tôi cho là những món đồ chơi kia đối với cơ thể quái quỷ của cậu một chút tác dụng cũng không có.”

Hàn Lạc Đình không lên tiếng nữa, thuốc độc đối với anh mới không có tác dụng, nhưng thuốc an thần không phải là thuốc, cho nên bây giờ anh chỉ có thể ngồi bất động trên ghế sofa.

“Cậu thật sự không biết, người đàn ông từ miệng Linh Lan là ai? Đứa bé trong bụng cô ấy, là của ai?”

Người đàn ông này thật sự càng ngày càng làm người khác căm ghét, Hàn Lạc Đình lạnh lùng liếc Long Triều một cái, đáp án rõ ràng như thế, đã biết rõ còn hỏi.

“Phạm vi cuộc sống của cô ấy, thật ra không rộng như trong tưởng tượng của cậu.” Thân là Ảnh Vệ của Long Hồ, Đỗ Linh Lan gần như 24h đều ở bên cạnh Long Hồ, cô làm sao có nhiều thời gian như vậy, đi kết giao với đàn ông bên ngoài Long Môn.

Lời của anh, giống như ngọn đèn phát sáng ở trước mặt Hàn Lạc Đình, “Cậu biết là ai.” Không phải dò hỏi, mà là chắc chắn, anh biết rõ điểm lợi hại của Long Triều là ở đâu.

“Tôi biết rất rõ.”

“Là ai?” Anh vội vàng hỏi.

“Biết là ai, cậu sẽ làm gì? Cậu ngay cả dùng khí giữ cô ấy lại cũng không có, cho dù để cho cậu biết cha của đứa bé là ai, cậu sẽ như thế nào? Ra tay giết người đàn ông kia? Hay là trói người đàn ông kia đưa đến trước mặt cô ấy, cậu thì nhìn hai người bọn họ ở cùng một chỗ, hàn gắn tình cảm?” Long Triều hỏi ngược lại anh, khuôn mặt tao nhã nhưng khiến Hàn Lạc Đình muốn một quyền xóa sạch sự cười nhạo kia. (Tam thiếu gia, anh là số một!)

Quả thực, Hàn Lạc Đình cũng không có nghĩ đến khi biết thân phận thật sự của “Người đàn ông kia”, anh sẽ làm gì.

Anh chán chường tiếp tục ngồi bất động trên ghế sofa, lại bắt đầu oán hận* thuốc an thần trong cơ thể còn không làm cho anh bất tỉnh, lúc không muốn bất tỉnh lại hoa mắt chóng mặt, lúc muốn ngất đi lại bắt đầu tỉnh táo.

*oán trách và nhằn nhện

“Cậu yêu cô ấy?” Bên tai, truyền đến câu hỏi của Long Triều.

Yêu! Anh yêu đến trái tim cũng muốn vỡ nát.

Hàn Lạc Đình nâng lên một nụ cười tự giễu, trách được ai? Lại oán được ai? Là anh phát hiện quá muộn, phát hiện quá trễ, mới có thể dẫn đến một kết cục như thế.

”Lạc Đình, còn nhớ rõ chuyện lần đó cậu uống say không?”

Hàn Lạc Đình ngẩn ra, Long Triều sẽ không vô duyên vô cớ hỏi anh loại vấn đề nhảm chán này.

Anh chỉ có trải qua một lần uống say, anh vốn cho rằng một lần kia chẳng qua là một cuộc mộng xuân, nhưng... Quả thật không phải.

Mấy hình ảnh mơ hồ lướt qua trong đầu, rất nhanh khiến anh không cách nào bắt lại được, nhưng đây cũng không phải là lần đầu tiên, hình ảnh mơ hồ này, gần như cách một thời gian ngắn sẽ hiện lên trong đầu anh, cho tới nay anh đều xem thường, không có lãng phí thời gian đi nghĩ lại, rốt cuộc là hình ảnh người phụ nữ nào.

Nhưng lời nói của Long Triều, giống như dẫn dắt anh hồi tưởng lại, người phụ nữ kia là ai?

Anh giống như nhớ lại ký ức từ trong làn sương mù kia, cẩn thận suy nghĩ, bắt buộc mình nhớ lại khuôn mặt người phụ nữ kia, tóc dài đen mượt như tơ, cơ thể mảnh khảnh, hai chân thon dài, cùng với... Ở trên cổ cô, có một cái nho nhỏ, bớt màu đỏ nhàn nhạt!

“Xem ra, cậu đã nhớ lại.”

Hàn Lạc Đình giống như gặp quỷ thần nhìn chằm chằm Long Triều, trên mặt là sự không dám tin hiếm thấy.

“Cho nên tôi nói, nếu như cậu thật sự để cô ấy rời đi, cậu nhất định sẽ hối hận, hơn nữa còn là cả đời, bây giờ cậu đuổi theo người ta ra ngoài, còn có thể đuổi kịp.”

Cơ thể tê liệt yếu ớt bỗng nhiên giống như được truyền vào thêm sức lực, Hàn Lạc Đình chống cơ thể lên, giống như bay về hướng cửa chính Long Môn.

Cái bớt màu đỏ kia, bên cạnh anh chỉ có một người có, mà người kia chính là Đỗ Linh Lan!

Đỗ Linh Lan bước ra khỏi thư phòng, đôi tay nhẹ nhàng xoa bụng, dịu dàng nói nhỏ với đứa bé trong bụng: “Bảo bảo không phải sợ, con còn có một người rất yêu con, cũng rất yêu mẹ con, mẹ bảo đảm với con, mẹ sẽ một mực bảo vệ con, không để cho con bị thương tổn...”

Bước đi, cô đi đến cửa chính, từ trước đến nay bước chân của cô chưa từng nhẹ nhàng, cho đến nay áp lực trên người cô luôn gia tăng, nhưng hiện tại toàn bộ đã trở thành hư không.

Cô không nhận được bước nhanh hơn, giống như bướm bướm nhỏ nhẹ nhàng bay múa, vui vẻ bay khỏi cánh cửa nhà tù vẫn luôn vây hãm lòng cô, cô vì mình cộng thêm cánh cửa cửa nặng nề.

Chân xinh xắn sắp bước qua cánh cửa kia, cánh tay của cô lại bị người khác bắt được.

Cô nghi hoặc quay đầu lại, gió thu mát mẻ giương lên mái tóc dài của cô, che khuất nửa khuôn mặt cô, nhưng cô vẫn có thể nhìn thấy rõ ràng, người bắt được tay cô là ai.

Tại sao? Tại sao lại là anh?

“Em không thể đi.” Hàn Lạc Đình nắm chặt lòng bàn tay mềm mại không xương, mảnh khảnh giống như anh vừa dùng một chút lực cánh tay sẽ bị gãy.

Tại sao có thể? Làm sao có thể? Anh rõ ràng đã quên, người phụ nữ cùng mình triền miên thâu đêm là Đỗ Linh Lan.

Khoảng thời gian cô mang thai, và thời gian triền miên lần đó phù hợp như thế, mà sau đó cô cũng chưa từng rời khỏi Long Môn, như vậy đứa bé trong bụng cô, cũng chỉ có thể mang thai trong lần triền miên đó.

Đứa bé trong bụng cô là của anh, anh chính là cha đứa bé. Mà cô nói cô yêu cha đứa bé, yêu đến ngay cả mạng sống cũng không cần.

Cho nên, anh muốn giết nghìn lần, vạn lần người đàn ông khốn kiếp kia, vốn chính là anh.

Một cổ vui mừng trước nay chưa từng có, làm anh gần như muốn nổi điên rồi, vui sướng nổ tung ở trong ngực, ở trong ngực mãnh liệt sôi trào, anh gần như không ngăn được cảm xúc quyết liệt như vậy.

Đứa bé, đứa bé của bọn họ, anh sẽ lấy tất cả của anh, bao gồm tất cả tình yêu của anh, bao gồm tính mạng của anh, đi bảo vệ cô cùng đứa bé, anh sẽ cản gió vì cô và đứa bé, mang tất cả nguy hiểm cùng với đau lòng khổ sở, để cho bọn họ đầy đủ, không buồn không lo về điều kiện cuộc sống.

Nhưng cũng trong lúc đó anh lại cảm thấy tức giận, cảm thấy phẫn nộ, chỉ cần nghĩ đến cô mang thai con của anh nhưng lại lừa gạt anh, mà thiếu chút nữa anh lại thật sự để cho cô rời đi, anh không cách nào im lặng được rồi, bình tĩnh được rồi.

Biểu cảm trên mặt Hàn Lạc Đình rất phức tạp, làm cho Đỗ Linh Lan không phân biệt được rốt cuộc anh đang nghĩ cái gì, là vui hay là giận? Không thể làm gì khác hơn là vịn vẹo cổ tay, muốn anh rút tay đang cầm va li trở về, “Tôi không hiểu. Hàn Thủ Lĩnh, tôi đã không thích hợp làm Ảnh Vệ...”

“Em không cảm thấy, em nợ tôi một lời giải thích sao? Linh Lan.” Môi mỏng khẽ đóng khẽ mở, chậm rãi làm lời nói của cô hoàn toàn đóng băng.

Anh biết rồi, cô luôn cố gắng hết sức che giấu mọi chuyện, anh biết rồi.

Một trận gió thu thổi qua, lần nữa giương lên mái tóc dài của cô, màu đen tơ lụa, quấn lên mặt anh.

Cái trí nhớ mơ hồ đó trong nháy mắt, rõ ràng hiện lên, một đêm kia, mái tóc dài này thỉnh thoảng lại quấn quanh trên người hai người, khi anh chôn sâu vào cô thì sợi tóc do khẽ động mà buộc chặt, thân thể đầy đưa giống như không phải của anh, mà là tìm anh đập cuồn loạn.

Khi anh cương quyết, Đỗ Linh Lan lộ ra một màn tái nhợt mà cười bi thương. “Giải thích của tôi là, bởi vì tôi yêu anh.”

Chính miệng cô thừa nhận, lay động anh.

Mà cô cười, giống như cây kim nhỏ, đâm anh đau đớn.

Rõ ràng cô đang cười, nhưng anh lại cảm thấy cô đang khóc.

Hàn Lạc Đình không hiểu, cô đang nói yêu anh đồng thời lại lộ ra vẻ mặt đau lòng, anh không nhớ rõ lúc nào thì mình lại làm chuyện khiến trái tim cô bị tổn thương.

“Hiện tại, cho tôi xin rời đi.” Cô mở miệng lần nữa, trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng như tuyết không có nước mắt, bởi vì nước mắt của cô sớm chảy khô.

Huống chi cô đã đồng ý với bảo bảo, về sau cô sẽ kiên cường, sẽ không bao giờ rơi một giọt nước mắt nào nữa, nói được, làm được.

Rời đi! Hai chữ này giống như một ngọn lửa đốt cháy tim anh, anh nhú mà lại, nhưng trong khoảng thời gian quan trọng như vậy lại không tìm được bất cứ lý do gì có thể giữ cô lại.

Ánh mắt hơi liếc nhìn bụng khê nhô ra của cô, anh không suy nghĩ nói: “Đứa bé...”

“Là của tôi.” Cô cười yếu ớt cắt đứt lời anh, một tay kia tránh tay anh đang cầm va li của cô.

Võ thuật của cô và anh kế thừa cùng phái, anh không nhận được lợi ích lớn hơn bao nhiêu, hơn nữa để đuổi kịp anh, cô vứt bỏ mạng sống mà luyện tập, cho dù mình không phải là nhân tài võ thuật, cô vẫn một lần lại một lần mạnh mẽ ép buộc mình, cho nên sẽ không thua anh dễ dàng như vậy.

Nhưng hiện tại cô đang mang thai, nếu như cử động mạnh không có gì bảo đảm lần này có thể giữ được đứa bé hay không.

Lời nói của Cao Chánh Văn vang lên trong đầu, làm anh không dám ra tay.

Cho dù mang thai, nhưng cơ thể cô vẫn hết sức nhanh nhẹn, chỉ trong chốc lát, cô đã leo lên xe chờ ngoài cửa, rồi đi trước mắt anh.

Tay Hàn Lạc Đình nắm chặt thành quyền, cho dù cô có đi đến chân trời góc bể, anh cũng sẽ tìm được cô!

Anh thề!

11. Chương 11: Chương 5.2

Tiếng gà trống gáy vang dội, khiến Đỗ Linh Lan từ trong giấc mộng tỉnh lại.

Vừa tỉnh lại, đã nhanh chóng đặt đôi tay nhỏ bé lên bụng của mình, “Chào, tiểu bảo bối của mẹ.” Cô ngó ngẩn mà nói với đứa nhỏ trong bụng, nhưng đã từ lâu vào mỗi buổi sáng khi cô vừa tỉnh lại, đây là chuyện sẽ làm đầu tiên.

Niềm hạnh phúc như vậy, mặc dù ngớ ngẩn, mặc dù còn không có đáp lại, nhưng cô tin tưởng không lâu sau đó tiểu bảo bối của cô cũng sẽ bắt đầu dùng tiếng nói ngọt ngào lại ngây thơ để nói với cô: “Chào, mẹ”.

Chỉ cần vừa nghĩ đến cảnh tượng đó, bên tai của cô giống như đã nghe được âm thanh như thế rồi.

Xuống giường, rửa mặt xong, cô bắt đầu đi ra ngoài, đi đến khu chợ duy nhất trong trấn, dự định mua về một ít nguyên liệu tươi ngon lại dinh dưỡng, bồi bổ cho bảo bối cùng cơ thể bản thân.

“Tiểu Đỗ”, sáng sớm dọc theo bên đường, tiếng chào hỏi tràn đầy tinh thần phấn chấn thể này liên tục vang lên.

Trong trấn nhỏ mọi người đều rất chất phác, biết cô là bà mẹ đơn thân, đại khái cho rằng cô không phải cái loại phụ nữ sẽ cùng người ta làm bậy, chẳng những không dùng ánh mắt khác thường nhìn cô, mà còn đối với cô đặc biệt chăm sóc, hơn nữa những người kia biết cô là một cô nhi, sau này bên cạnh cũng không có ai có thể chăm sóc cô, đều sẽ ba không năm lúc muốn chồng của các chị ấy, con trai có rãnh rồi, ở gần nhà cô một chút, để tránh lúc cô cần giúp một tay lại không có người đến giúp cô. (Có nàng nào hiểu ba không năm lúc là cái gì thì chỉ Nam với, xin đa tạ!)

Đỗ Linh Lan đáp lại bọn họ từng việc, trên mặt lộ ra nụ cười nhàn nhạt.

Cô trở lại trấn nhỏ này là một quyết định thật sự vô cùng đúng đắn, nếu như không phải như vậy, làm sao cô có thể hưởng thụ cuộc sống yên tĩnh như vậy mà khắp nơi còn mang theo ảm áp?

Từ từ đi đến sạp rau, bà chủ sạp rau vừa thấy là cô, không kịp đợi cô mở miệng cũng đã nắm cái túi, bắt đầu kín đáo đưa cho cô rau dưa quý, trong miệng còn nhắc đi nhắc lại nói: “Tiểu Đỗ, phụ nữ có thai ăn nhiều rau chân vịt một chút, bổ khí! Còn nữa, bây giờ đang mùa cà chua chín, dùng để nấu trứng sốt cà chua là ngon nhất rồi! Trứng gà này là sáng sớm tôi đi lấy, bảo đảm tươi ngon, nhất hai ba cái lại thành một túi, phần gọt xong là một phần.”

“Cám ơn Trần thái thái, 50 đồng đủ chưa?” Đỗ Linh Lan nhận lấy túi, đưa tờ tiền giấy trước đây.

“Sao cần 50? 30 đồng là đủ rồi”, Trần thái thái lấy tiền lẻ đặt ở trong lòng bàn tay của cô, “Cô đến chỗ Trương thái thái, tôi nghe ông ấy nói ông ấy giữ lại một con cá cho cô nấu canh, canh cá nha, bổ cơ thể nhất.” Sau đó giống như đuổi con cừu nhỏ vội vàng thúc giục cô.

Đỗ Linh Lan ngoan ngoãn hướng sạp cá đi đến, mùi cá nồng nặc làm cô khẽ cau mày, có chút buồn nôn.

“Ai nha, Tiểu Đỗ nha, cô không sao chứ?” Giọng nói mang theo hương quê nồng đậm vang lên rất lớn, là ông chủ sạp cá Trương thái thái, ông mắt tinh nhìn thấy Đỗ Linh Lan cau mày, vội vàng bỏ khách lại chạy qua, kiểm tra cô từ trên xuống dưới, “Cái con này nha đầu, không thoải mái phải nói ra nha!”

Quan tâm ảm áp như vậy, cho dù người nào cũng không thể từ chối, “Trương thái thái, tôi không sao, thật, chỉ là phản ứng mang thai có chút mãnh liệt mà thôi.”

“Xem trí nhớ của tôi đây! Tôi chỉ lo mang cá cho cô, tôi quên mất nơi này mùi tanh nặng” Trương thái thái dùng sức vỗ vỗ trán của mình.

“Không có.”

“Cái con nha đầu này, thật là biết dụ dỗ mọi người.” Trương thái thái hết lần này đến lần khác bắt cô đứng tại chỗ, sau đó ba chân bốn cẳng chạy về phía gian hàng của mình, bằng tốc độ nhanh nhất mang cá xử lý tốt, còn rửa sạch sẽ, một chút máu cũng không có, bỏ vào trong túi, lúc này mới mang cá đi đến giao cho cô, “Đến đây, con cá này tôi đã giúp cô làm xong, cô trở về chỉ cần bỏ vào nồi là được, bên trong tôi còn để một ít thuốc bổ, phụ nữ mang thai có thể uống, lúc vợ tôi mang thai tôi cũng cho bà ấy uống cái này!”

“Cám ơn Trương thái thái, con cá này.”

“Con cá này 20 đồng là được!”

Con cá này, nhìn cũng biết rõ là cá ngon, 20 đồng có thể ngay cả đuôi cá còn mua không nổi, dân trấn nhiệt tình, Đỗ Linh Lan không có cách nào từ chối, không thể làm gì khác hơn là nghĩ đến về sau làm cách nào để đáp lại.

Sang sạp trái cây, sạp thịt, các chủ sạp vừa thấy cô, cũng bằng giá tiền rẻ bán cho cô, còn tặng một chút, một chút quần áo, làm cho lúc cô rời khỏi chợ, hai tay đều đầy đồ.

Cô đi không có mấy bước, đồ trong tay đã bị người đoạt đi, cô kinh ngạc quay đầu lại, lại nhìn thấy gương mặt quen thuộc, “Mặc Phi.” Cô cười lên.

Cô chưa bao giờ nghĩ, cô bạn gái nhỏ của Dương Mặc Phi cũng lớn lên ở trong cái trấn nhỏ này, cho nên khi cô gặp Dương Mặc Phi ở chỗ này, cô thật sự rất vui mừng.

“Cậu nên tìm người cầm thay cậu.” Dương Mặc Phi không cho là đúng lúc đầu một cái, “Bây giờ cơ thể của cậu không giống với trước kia, nên cẩn thận một chút.”

“Tớ biết.” Thật ra thì đồ không nặng một chút nào, chẳng qua là anh đang ngạc nhiên mà thôi, “Cậu và Thư tiểu thư đã xong chưa? Cần tớ lại đi giải thích một chút với Thư tiểu thư không?” Bởi vì quan

Ai cho anh lên giường 5.2

hệ của mình mà làm anh cùng bạn gái trở mặt, Đỗ Linh Lan cảm thấy vô cùng đau lòng.

“Chúng tớ đã không sao, hơn nữa hôn lễ vẫn sẽ tiến hành theo kế hoạch.” Nhắc tới việc ấy vừa làm mình thích vừa không biết làm thế nào với tiểu nữ nhân kia, Dương Mặc Phi lộ ra một vẻ mặt cương chiêu, thấy thế Đỗ Linh Lan chỉ cảm thấy thật tốt quá.

“Khi đó Thư tiểu thư hiểu lầm, các cậu còn gây gỗ, tớ thật sự sợ mình hại các cậu, thật may là hiện tại không sao.”

“Linh Lan, Lạc Đình sẽ đến.” Ngay lúc cô thở ra một hơi, Dương Mặc Phi chợt nói, cô nghe được đột nhiên ngẩn ra.

“Thật ra thì trong khoảng thời gian này, cậu ấy vẫn luôn tìm cậu, nhưng chúng tớ không có ai nói cho cậu ấy biết.” Cái này “Chúng tớ, là Dương Mặc Phi chỉ mình cùng với Long Triều, bọn họ đều biết cô ở trong trấn nhỏ này, nhưng bọn họ chưa bao giờ nói với Hàn Lạc Đình nơi cô ở, thậm chí phái người ở dưới lạng lẽ che giấu tin tức của cô.

Bởi vì hai người bọn họ nhất trí cho là, Đỗ Linh Lan chịu nhiều đau khổ như vậy, Hàn Lạc Đình cần chịu chút dằn vặt, nhưng nhìn cái người đàn ông giống như thần một mình không gì thắng nổi, vì cô mà ngày càng tiêu tụy, cho dù che giấu khá hơn nữa, cũng không cách nào lừa gạt cậu ta, nói thật ra làm người anh em Dương Mặc Phi này, cũng vì vậy mà cảm động.

Thiếu sự cản trở của anh cùng với Long Triều, Hàn Lạc Đình lập tức tìm được Đỗ Linh Lan, hơn nữa không phải ngoài ý muốn, bây giờ Hàn Lạc Đình đang trên đường chạy tới đây.

Đây là Long Triều mới vừa điện thoại nói với anh, Long Triều nói cho anh biết, quan trọng hơn là, Long Triều cảnh báo anh phải cẩn thận một chút, bởi vì Hàn Lạc Đình biết hai người bọn họ cản trở, bây giờ mới có thể đến mới tìm được Đỗ Linh Lan sau đó giận đến đánh Long Triều một quyền, hơn nữa còn ngay trước mặt mọi người trong Long Gia, nếu như không phải là giận điên lên, Hàn Lạc Đình tuyệt đối sẽ không làm ra chuyện như vậy.

Tay nhỏ bé xoa bụng dưới, cơ thể cô cứng ngắc mới chậm rãi thả lỏng lại, “Mặc Phi, tớ không muốn nghe.” Giọng nói kiên định, một chút nói dối hoặc là lừa mình dối người cũng không có.

Tất cả chuyện có liên quan đến Hàn Lạc Đình, Đỗ Linh Lan đều giống như không muốn lắng nghe, cô đã đóng cánh cửa lòng mình lại, khóa thật chặt, cho nên Hàn Lạc Đình không có cách nào chi phối cảm giác cùng với suy nghĩ của cô.

“Tớ biết rõ cậu không muốn nghe, nhưng cậu thật sự không có ý định cho đứa nhỏ trong bụng cơ hội có một gia đình hoàn chỉnh?” Bà mẹ đơn thân không dễ làm, hơn nữa bên cạnh cô không có ai chăm sóc cô, làm người khác rất lo lắng.

“Bảo bảo có tớ.” Bốn chữ ngắn ngủn, đã nói cho Dương Mặc Phi quyết tâm của cô.

Cô lần nữa tự nói với mình, đây là quyết định tốt nhất của cô, cô cùng đứa bé có thể rất hạnh phúc sống qua ngày, bên cạnh cô, người ở trần nhỏ này không phải rất quan tâm cô, rất chăm sóc cô sao?

Dương Mặc Phi lo lắng chuyện không đâu, cô sẽ chứng minh cho anh thấy.

“Thật sao? Nhưng tớ cho là có người không đồng ý.” Ngắc đầu, nhìn về phía máy bay trực thăng kia đang từ xa bay tới, môi Dương Mặc Phi nâng lên, cười cười nói. (A.... máy bay trực thăng kia, Nam cũng muốn đi!)

Khá lắm, thật sự ngay cả một chút thời gian cũng không muốn chờ, đến máy bay trực thăng cũng mang ra.

Ban đầu Đỗ Linh Lan không biết Dương Mặc Phi là có ý tứ gì, cho đến rầm rầm rầm rầm máy bay trực thăng dần dần đến gần, một bóng người nhanh nhẹn nhảy xuống từ lúc máy bay trực thăng sắp đáp xuống, vũng vàng đứng trên mặt đất, cơ thể cô lần nữa cứng đờ, con người cô rút lại.

Thân hình quen thuộc kia, gương mặt quen thuộc, nếu không phải là Hàn Lạc Đình, còn ai vào đây?

Anh sải bước đến gần cô, đứng lại ở trước mặt cô, đầu tiên đôi mắt đen sắc bén nhìn từ trên xuống dưới, tỉ mỉ kiểm tra Đỗ Linh Lan, xác định cô không có ít hơn cái tay, thiếu cái chân, và ở trên bụng đã nhô ra của cô lưu luyến một lát, anh chuyển hướng nhìn về phía Dương Mặc Phi bên cạnh cô.

Hàn Lạc Đình còn không có hành động, Dương Mặc Phi lớn tiếng dọa người giơ túi trong tay lên, “Đồ trên tay của tôi là Linh Lan muốn ăn, cậu nghĩ tôi đánh ngã bọn họ?”

Đôi mắt đen nguy hiểm nhúu lại, rồi sau đó đoạt lấy cái túi trong tay Dương Mặc Phi, thay thế đứng ở bên cạnh Đỗ Linh Lan.

Đỗ Linh Lan nhúu mày lại, có chút khó có thể tin nhìn chằm chằm Hàn Lạc Đình, rõ ràng là một thân quần áo màu đen, trên tay lại cầm mấy túi nhựa, thấy thế nào cũng không được tự nhiên.

“Ở nơi đó?” Nhưng mà anh một chút kỳ cục, hoặc cảm giác không được tự nhiên cũng không có, tự làm ngơ nhìn về phía cô, rất tự nhiên hỏi, ý tứ của anh rất rõ ràng, anh muốn thay cô cầm những đồ này về nhà của cô, về phần sau sẽ làm những thứ gì, Đỗ Linh Lan còn không biết.

Hàn Lạc Thần ý đồ bắt mình, nhưng cô đoán tám chín phần là vì bảo bảo trong bụng của cô, cho nên không trả lời, thà rằng đứng ở dưới ánh nắng chói chang giằng co cùng anh.

Phụ nữ mang thai sợ nóng, tất cả mới đứng không bao lâu, trên trán của cô đã toát ra một viên lại một viên mồ hôi hột, dính ướt sợi tóc mai bên tóc cô, xem ra vừa đáng thương lại suy nhược.

Về mặt Hàn Lạc Đình vốn là thân nhiên dần dần nặng nề, gương mặt cũng bắt đầu lo lắng, “Em ở nơi đó? Anh chỉ là muốn giúp em mang đồ này về mà thôi.” Đoán được nguyên nhân cô không nói một lời, anh không thể không giải thích.

Cho đến bây giờ anh làm việc đều không cần giải thích với cô, anh luôn nói cho cô biết mệnh lệnh là gì, nhưng lúc này anh lần nữa cảm nhận được, cô đã không phải là Đỗ Linh Lan mà mệnh lệnh gì cũng nghe theo, cô đã từ bỏ thân phận Ảnh Vệ, trở thành một người không có bất kỳ quan hệ gì với Long Môn.

Chỉ là, cho dù cô cùng Long Môn không có quan hệ, không có nghĩa quan hệ giữa hai người bọn họ cũng mất đi, bởi vì cô mang thai tiểu bảo bối của hai người bọn họ.

Đôi mắt đen dờng trên bụng của cô, anh đã có thể tưởng tượng đến tương lai đứa bé được anh ôm vào trong ngực, hướng về phía bọn họ kêu ba mẹ là cảnh tượng rất đẹp đẽ, nghĩ đến đây, sắc mặt của anh hơi dịu lại, không có dọa người như vừa rồi.

Ánh mắt anh chuyên chú, làm Đỗ Linh Lan không nhìn được đưa tay, mang bụng che giấu, cô thật sự rất sợ, nếu như anh thật sự muốn đến mang bảo bối của cô đi, cô nên làm cái gì? Cô có thể làm thế nào?

Ánh mắt bất lực, dờng trên người Dương Mặc Phi.

Dương Mặc Phi thật sự rất muốn một quyền đánh Hàn Lạc Đình bất tỉnh, đồng thời đối với bản lĩnh có thể mang chuyện đơn giản đi phức tạp hóa, cảm thấy vô cùng khâm phục.

Về cơ bản, Hàn Lạc Đình chỉ cần nói với Đỗ Linh Lan, anh đối với cô đích thực có cảm giác là được, cái bụng kia đợi sau khi hai người hòa thuận, muốn nhìn bao lâu thì nhìn bấy lâu.

Hiện tại hai người còn chưa có hòa thuận, anh đã không kịp mà nhìn chăm chăm vào bụng của cô, hơn nữa câu dễ nghe cũng không có, như vậy Đỗ Linh Lan làm sao có thể không hiểu lầm?

Dương Mặc Phi cũng muốn giúp Hàn Lạc Đình, nhưng bất luận cái gì, phụ nữ có thai cũng là sự lựa chọn đầu tiên, cho nên anh nói với Đỗ Linh Lan: “Linh Lan, về nhà trước đi, cậu đứng phía dưới mặt trời chói chang đã lâu, đối với cơ thể không tốt.”

Đỗ Linh Lan có chút do dự, cô vẫn còn lo lắng Hàn Lạc Đình là muốn tới giành tiểu bảo bối của cô, cô cái gì cũng không có, cô không thể ngay cả tiểu bảo bối cũng mất.

“Đừng sợ, có tớ ở đây.” Lo lắng trong mắt cô quá rõ ràng, làm Dương Mặc Phi không nhìn được lên tiếng bảo đảm, thuận tiện trừng mắt về phía cái người đàn ông đã bị nội thương, cảnh cáo anh không được nói lung tung nữa.

Dương Mặc Phi bảo đảm làm Đỗ Linh Lan gật đầu một cái, thoáng yên tâm.

Thật ra thì đứng ở dưới ánh mặt trời, cô cũng bắt đầu có chút không thoải mái, cho nên, cô nhanh chóng xoay người bước chân ổn định đi về nhà.

“Nếu như cậu không muốn làm ọi chuyện phức tạp hơn, trước tiên cậu phải học được cách suy nghĩ từ góc độ của cô ấy, nếu không đời này cậu cũng đừng nghĩ có thể đứng ở bên cạnh cô ấy một ngày.” Dương Mặc Phi chờ Đỗ Linh Lan đi một đoạn, từ từ đuổi kịp Hàn Lạc Đình, lần nữa chỉ anh chi tiết quan trọng khi cùng chung sống với Đỗ Linh Lan.

Hàn Lạc Đình nhìn về phía trước mảnh mai như cũ, người phụ nữ này cũng không vì mang thai mà tăng thêm thịt, sau một hồi khá lâu mới nói: “Giữa chúng ta, còn có thể coi là có một món nợ, cậu nghĩ lúc nào thì cùng tôi tính toán rõ ràng?” Giọng nói lạnh lùng, tuyệt đối không giống như là nói giỡn.

Anh có thể trước mặt mọi người đánh Long Triều một quyền, Dương Mặc Phi cũng không có hy vọng mình có thể tránh được một kiếp này, nhưng bây giờ cũng không phải là thời điểm để tính sổ, “Trước tiên cậu hãy giải quyết sự kiện này, có thể hòa thuận cùng cô ấy, tớ để cho cậu đánh một quyền. Tuyệt đối không có bất cứ vấn đề gì? Nhưng nếu như lần này, cậu dám làm cho cô ấy khóc một lần nữa, tớ có thể cam đoan với cậu, tớ tuyệt đối sẽ không dễ dàng bỏ qua cho cái tên khốn kiếp này, phải biết tớ thật ra nhìn cậu rất lâu rồi.”

“Nếu như không phải cậu đã có vị hôn thê, cậu tuyệt đối sẽ vì những lời nói mới vừa rồi mà trả giá thật đắt.”

“Tớ chưa từng nghĩ, thì ra sức lực của cậu lại lớn như vậy.” Dương Mặc Phi bật cười, phát hiện dáng vẻ Hàn Lạc Đình như vậy, thể nhưng khiến anh rất đồng cảm.

Đỗ Linh Lan là một cô gái xinh đẹp, cho dù cô có bản lĩnh hơn người, nhưng có lúc cô xem ra mảnh khảnh lại yếu đuối, là đàn ông đều sẽ không nhìn được ra mặt giúp cô, muốn bảo vệ cô thật tốt.

Tới trần nhỏ này chỉ mới một khoảng thời gian rất ngắn, nhưng cô đã để người trong trần nhỏ thấy rõ ràng, cô gái như vậy là một người vợ hoàn mỹ và là người mẹ tốt, mặc dù đã mang thai, nhưng không ít thanh

niên cùng với bà bà, đã khua chiêng gõ trống tính toán lấy cô mang về nhà làm vợ, tất cả bọn họ đều cho là cô không biết nhìn người, bị gạt mới có thể lớn bụng đi đến cái trấn nhỏ này.

Cho nên Dương Mặc Phi có thể đoán được, tương lai Hàn Lạc Đình muốn ăn khốc cũng không ít, có thể nhìn bộ dạng Hàn Lạc Đình ba cho con ăn, tâm trạng Dương Mặc Phi thật sự rất tốt. (Cái này có thể chờ đợi *cười gian*)

Hàn Lạc Đình nhìn chằm chằm bờ môi anh và nụ cười chói mắt, mơ hồ cũng có thể đoán được lần cầu hòa này, cũng sẽ không đơn giản giống như trong tưởng tượng của mình, hơn nữa còn có thể tốn một khoảng thời gian.

Thế nhưng cũng không có vấn đề gì, bởi vì sau khi đánh Long Triều một quyền, anh đồng thời cũng ném ra đơn nghỉ phép, kỳ hạn là cho đến ngày anh có thể mang Đỗ Linh Lan trở về Long Môn mới thôi, anh mới sẽ về tiếp tục thực hiện chức trách của mình.

Mà anh có thể vì vậy bề đầu sứt trán hay không, Hàn Lạc Đình một chút hứng thú cũng không có, anh chỉ biết, chức trách hiện tại của anh, chính là bảo vệ Đỗ Linh Lan cùng tiểu bảo bối của bọn họ thật tốt, cùng Đỗ Linh Lan chung sống thật tốt, làm cho cô yêu anh một lần nữa, cùng nhau trở về Long Môn.

Sau khi trở về Long Môn, anh tuyệt đối sẽ không đồng ý cho cô làm lại công việc cũ, đó là công việc nguy hiểm, anh sẽ không để cho người phụ nữ mình yêu đi làm chuyện nguy hiểm như vậy, hưởng chi hiện tại Long Hồ đã có chồng của cô bảo vệ, anh càng không cần lo lắng đi tìm người thay thế vị trí của Đỗ Linh Lan.

Mà cô, chỉ cần yêu anh cùng đứa bé của bọn họ thật tốt, như vậy là đủ rồi.

Một gia đình đáng yêu mà ấm áp, có Hàn Lạc Đình anh, có Đỗ Linh Lan cô, còn có đứa con quan trọng nhất đối với hai người bọn họ, chỉ nghĩ như thế, cũng đã cảm thấy vô cùng hạnh phúc, trái tim đập mạnh, muốn nhanh lên một chút chạy vội tới bên cạnh cô, canh giữ ở nơi đó, sẽ không bao giờ bỏ đi nữa.

12. Chương 12: Chương 6.1

Hàn Lạc Đình dọn vào phòng cô, mà cô ngay cả một chút khả năng chống cự cũng không có.

Đỗ Linh Lan ngồi trên chiếc xích đu nhỏ, trên tay cầm một quyển sách những điều cần phải biết khi sinh nở, giả vờ không có nhìn thấy cái người đàn ông cao lớn đứng ở bên cạnh.

Muốn không nhìn thấy anh, thật sự rất khó, hơn nữa anh lại giống như một gốc cây lớn cắm rễ ở nơi này, nhiều giờ cũng có thể không cử động một lần, lúc anh hoạt động duy nhất, chính là khi cô đứng dậy đi một chút, anh sẽ như hình với bóng đi theo sát cô.

Cô cố gắng nhịn xuống sự trách mắng đến bên môi, cô cố gắng xem anh như vô hình, nhưng cảm giác sự hiện hữu của anh rất mãnh liệt, mãnh liệt đến mức cô hoàn toàn không chịu được ảnh hưởng của anh.

Khẽ thở dài, cô đặt quyển sách những điều cần phải biết khi sinh nở xuống, rốt cuộc không cách nào nhịn được mà mở miệng, hỏi cái người đàn ông đã tiến vào chiếm giữ nhà cô một tuần lễ: “Chừng nào thì anh mới đi về?”

Sau khi chuyển đến trấn nhỏ, trong nhà cô đã thành thói quen chỉ có một mình, mặc dù thỉnh thoảng dân trấn cũng tới ngồi một chút, phàn nàn chuyện gia đình, nhưng phần lớn thời gian chỉ có cô cùng với bảo bối trong bụng, sự xuất hiện của anh đã phá hư sự yên tĩnh của cô, cũng làm cô cảm thấy hết sức không thoải mái.

“Chỉ cần em đồng ý cùng anh trở về Long Môn, lúc nào anh cũng có thể đi về.” Ở một tuần lễ, cô rốt cuộc đồng ý mở miệng nói chuyện với anh, Hàn Lạc Đình cảm thấy mình đến gần thành công một bước dài rồi, suy nghĩ một chút, anh lại thêm một câu, “Với em cùng nhau trở về.” Mặc dù Dương Mặc Phi có nói qua, trước tiên cần phải học được cách suy nghĩ từ góc độ của cô, nhưng góc độ của cô là cái gì? Cái này anh đã suy nghĩ suốt một tuần lễ, nhưng vẫn nghĩ không ra.

Mặt dày ở bên cạnh cô, hiện tại đây là phương pháp duy nhất anh nghĩ tới, anh không biết làm như vậy rốt cuộc có chính xác hay không, nhưng thật may là rốt cuộc cô cũng mở miệng nói chuyện với anh.

“Tôi đã nói, tình trạng của tôi sau khi trở về Long Môn, cũng sẽ không thích hợp làm Ảnh Vệ.” Đỗ Linh Lan có chút thất vọng. “Tôi đã có bảo bảo, tôi sẽ không để cho bảo bảo có cơ hội trở thành cô nhi, tôi muốn nhìn bảo bảo lớn lên, cho nên nếu như anh chỉ muốn khuyên tôi trở về làm Ảnh Vệ, mời đi tìm một người khác thích hợp hơn tôi.”

“Không phải làm Ảnh Vệ.” Hàn Lạc Đình đã sớm không muốn để cô tiếp tục làm công việc nguy hiểm này, “Trở về Long Môn, ở lại bên cạnh anh.” Ánh mắt của anh chân thành như vậy, giọng nói thành khẩn như thế, là phụ nữ đều sẽ bị anh làm cảm động.

Nhưng Đỗ Linh Lan cũng không nhìn anh, cũng không tỉ mỉ nghe giọng anh chân thành tha thiết như thế nào, cô chỉ siết chặt mười ngón tay, vô cùng nghiêm túc nói: “Đứa bé, là của một mình tôi, tôi sẽ không cho phép bất kì kẻ nào cướp đi đứa bé, cho dù là anh, tôi cũng sẽ liều mạng cùng anh.”

“Anh không hề nghĩ, muốn giành đứa bé với em.” Cái ý niệm này anh không hề nghĩ qua.

Anh biết, nếu như anh thật sự cướp đi đứa bé của bọn họ, cô sẽ theo anh trở về Long Môn, cô nhất định sẽ vì đứa bé, nhưng anh không muốn làm cho cô hận anh, anh chỉ muốn cô yêu anh.

“Anh thề?” Cô vẫn còn lo lắng, hiện tại không có bất kỳ chuyện gì có thể quan trọng hơn đứa bé.

“Anh cam đoan với em, anh tuyệt đối sẽ không giành đứa bé với em.” Bởi vì anh sẽ ở lại bên cạnh cô cùng đứa bé, cùng cô nhìn đứa bé lớn lên, anh sẽ không bỏ qua những chuyện tốt đẹp này, chết cũng không, cho nên làm sao anh có thể giành đứa bé với cô? Anh là một người đàn ông có lời hứa đáng giá nghìn vàng, cam đoan của anh có thể tin tưởng.

Cô thoáng yên tâm, mười ngón tay không hề nắm chặt nữa, mà theo thói quen khẽ vuốt ve bụng, dùng phương pháp này chào hỏi với đứa bé.

Tiểu bảo bối của cô thật biết điều, rất yêu quý người mẹ như cô, cho nên dù đã mang thai bốn tháng, một chút cô cũng không có giống như lời đồn đãi trên phố, bị nôn nghén hoặc là phản ứng khi mang thai hành hạ đến chết đi sống lại, chỉ là thích ngủ hơn bình thường, nhưng tình huống hoàn hảo.

Nằm ở trên xích đu, thoáng lay động một cái, gió nhẹ từ từ phối hợp, làm mí mắt cô càng ngày càng nặng nề.

Buồn ngủ đánh về phía cô giống như thủy triều, Đỗ Linh Lan muốn trở về trong phòng mới ngủ, cho dù đây là nhà của mình, nhưng từ đầu đến cuối cũng là nơi công cộng, chắc chắn sẽ có người đi qua, nhưng bóng dáng cao lớn đứng nghiêm bên cạnh này, không hiểu sao làm cho cô có cảm giác an toàn, ngủ một chút, cũng không có vấn đề gì, cô suy nghĩ, ý thức cũng bắt đầu mơ hồ.

Xích đu tiếp tục lắc lắc một cái lại một cái, Hàn Lạc Đình nhìn thấy người vốn còn đang nói chuyện cùng anh, còn đang nói vì đứa bé sẽ liều mạng với anh, đã trầm trầm ngủ thiếp đi, đôi môi dịu dàng, còn mang theo nụ cười lúm đồng tiền nhàn nhạt, đẹp như vậy, làm anh không cách nào di chuyển ánh mắt của mình.

Đầu tiên là bảo đảm với cô sẽ không cướp đi đứa bé, làm cho từng điểm từng điểm phòng bị của cô đối với anh mất đi, sau đó mới cùng cô bồi dưỡng tình cảm thật tốt, anh tính toán phải đánh vang dội, cũng không biết có thể tiến hành thuận lợi hay không, có những người không liên quan đến phá hư hay không.

Một trận gió nhẹ từ từ thổi tới, thổi bay sợi tóc trên má cô.

Vì sắp đến ngày sinh, cô chạy đi cắt kiểu tóc ngắn đẹp dễ này, vốn tưởng rằng thiếu đi mái tóc dài kia, khí chất của cô sẽ giảm bớt một chút, không ngờ nhờ vào kiểu tóc ngắn đẹp dễ này, cô trở nên đáng yêu hơn, giống như học sinh mới vừa tốt nghiệp.

Anh thì ngược lại, bởi vì gương mặt luôn lạnh lùng, xem ra vừa lão thành lại vừa nghiêm túc, mọi bộ dạng trâu già gặm cỏ non.

Ban đầu anh đã lớn tuổi hơn cô, hơn nữa bề ngoài hiện tại, cái này gọi là bề ngoài chống lại anh, cũng phải bắt đầu chú ý đến bản thân.

Đôi tay nhẹ nhàng giúp cô mang sợi tóc trở về sau tai, anh từ trong phòng lấy ra tấm thảm mỏng đắp lên giúp cô, để tránh sơ ý một chút cô sẽ ngã bệnh, phụ nữ mang thai bị bệnh là một chuyện rất nguy hiểm, bởi vì không thể uống kháng sinh, sợ ảnh hưởng đến đứa bé, cho nên bị bệnh sẽ kéo dài rất lâu.

Anh không muốn cô mạo hiểm như vậy, cho nên cả một buổi chiều anh luôn ngồi cạnh xích đu, đợi bên cạnh cô, cầm quyển sách những điều cần phải biết khi sinh nở lên đọc cẩn thận.

Bộ dáng này của anh, nếu để cho người của Long Môn nhìn thấy, nhất định sẽ kinh ngạc đến không ngậm miệng được, kiên quyết như anh, lãnh khốc như anh, làm sao có thể sẽ giống như một người cha ngu ngốc mong đợi đứa bé ra đời, đang cầm quyển sách những điều cần phải biết khi sinh nở, chuyên chú hơn học sinh, không chớp mắt mà đọc.

Nhưng hết lần này đến lần khác, anh lại rất hưởng thụ khoảng thời gian như vậy, rất hưởng thụ cạnh giữ bên cạnh cô, ở bên cạnh cô phụng bồi cảm giác.

Tất cả sẽ tốt hơn, anh tin tưởng.

Giữa bọn họ, rõ ràng có một chút thay đổi.

Đỗ Linh Lan biết, Hàn Lạc Đình cũng biết.

Từ buổi chiều hôm đó sau khi tỉnh lại, vậy mà phát hiện anh ngồi bên cạnh mình, trên tay đang cầm quyển sách những điều cần phải biết khi sinh nở đọc cẩn thận, ánh mắt chuyên chú như vậy khiến trái tim cô đập rất mạnh mẽ.

Cô không thể nào phủ nhận, cảm giác đó rất tốt, thậm chí trong lòng cô hi vọng, không khí một lúc kia không cần thay đổi, có thể kéo dài nữa, cho anh giả bộ ngu ngốc, giả bộ không biết rõ chuyện gì đang xảy ra, mỗi ngày vẫn tiếp tục cuộc sống, ngày qua ngày.

Bụng của Đỗ Linh Lan, từng ngày từng ngày dần dần lớn lên, lúc năm tháng bụng không không lộ rõ lắm, đột nhiên lớn lên giống như bong bóng bị thổi căng, mỗi ngày nhìn mình, cảm thấy mình sao lại buồn cười như vậy.

Mà thỉnh thoảng mới có thai đập, cũng càng ngày càng nhiều, lúc khám thai bác sĩ ôn tồn nói cho cô biết, vậy là bình thường, đây là phương thức đứa bé trong bụng dùng để chào hỏi với người mẹ như cô.

Mà lúc này, đứa bé lại đá cô một cái, cô xoa nhẹ điểm nhỏ thần kỳ lòi ra trên bụng, đoán đây là tay hoặc chân của đứa bé, “Tiểu bảo bối tỉnh ngủ sao?” Cô mới vừa tỉnh lại sau khi ngủ trưa ở trong phòng, cho nên đoán đứa bé trong bụng khi cô ngủ, cùng ngủ theo một lúc.

Giống như đáp lại cô, bụng của cô lại truyền tới một cái.

“Đúng là bé ngoan, không có làm mẹ khó chịu chút nào.” Cô ngu ngốc nói chuyện với đứa bé, một lúc lâu ngẩng đầu lên mới phát hiện, không biết từ lúc nào Hàn Lạc Đình đã đi vào phòng của cô.

Không có vẻ mặt cương nghị, nhưng cô lại có thể cảm nhận được, anh muốn đến sờ bụng của cô, chào hỏi với đứa bé trong bụng cô.

“Anh.....Muốn đến sờ đứa bé sao?” Từ một sự kích động ngay cả bản thân cũng không rõ, cô mở miệng hỏi anh, cũng nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc của anh.

Trong nháy mắt, mặt Đỗ Linh Lan đỏ lên, cảm thấy mình vừa làm một chuyện rất ngu, rất ngu ngốc, “Nếu như anh không muốn, cũng đừng ép buộc mình.” Cô ấp úng nói, chỉ cảm thấy hai bên gò má mình đang nóng lên.

“Không, anh muốn.” Anh gần như không kịp chờ đợi tiến lên phía trước, trước khi cô kịp phản ứng, bàn tay đã đặt lên bụng của cô, từ từ vuốt ve.

Lực tay của anh rất nhẹ, thật cẩn thận giống như đang sờ một món đồ sứ dễ vỡ, vẻ mặt hết sức chuyên chú, lòng bàn tay của anh rất nóng, cách bộ quần áo bà bầu thật mỏng của cô, nhiệt độ của lòng bàn tay trực tiếp truyền đến.

Làm tim cô đập rất nhanh, rất không có quy luật.

Đây chỉ là một dạng chào hỏi, dù sao anh cũng là cha đẻ của đứa bé, cô nghĩ.

Tay Hàn Lạc Đình ở trên bụng của cô sờ một lúc, nhưng bụng của cô vẫn không có phản ứng, đứa bé mới vừa rồi vẫn còn đá hăng say, một cái lại một cái, nhưng lúc này một chút động tĩnh cũng không có, giống như đã chơi mệt rồi.

Cô có chút xấu hổ nhìn lên anh, muốn nhìn biểu cảm trên mặt anh.

Vốn tưởng rằng sẽ thấy nét mặt thất vọng, nhưng trên mặt anh một chút thất vọng cũng không có, ngược lại mang theo vẻ mặt thỏa mãn, bàn tay tiếp tục tới tới lui lui khẽ vuốt ve bụng của cô, chẳng biết tại sao, cái nhận thức này làm cô nhẹ nhàng thở phào nhẹ nhõm.

Hàn Lạc Đình nhìn bụng cô tròn tròn lồi lồi, sau khi cô mang thai, đây là lần đầu tiên anh dùng tay sờ bụng của cô giống như vậy.

Có lẽ đứa bé vì tức giận cái người cha này, giận anh hại mẹ đau lòng như vậy, cho nên mới không chịu đáp lại cái người làm cha này, anh nghĩ.

Nhưng điểm này không làm anh cảm thấy không vui hoặc thất vọng, bởi vì đứa bé rất thích mẹ, điều này làm cho anh càng vui mừng hơn ai hết, cho nên anh cách bụng, im lặng nói với đứa bé: “Bảo bối, đây là tay của cha, rất cảm ơn bảo bối đã yêu mẹ con như vậy, sau này cha cũng sẽ rất yêu mẹ con cùng bảo bối.”

Hàn Lạc Đình không quan tâm đứa bé có cảm nhận được tâm ý của anh hay không, nhưng cuối cùng anh biết có một ngày, không chỉ có đứa bé, ngay cả Đỗ Linh Lan cũng sẽ cảm nhận được tâm ý của anh.

Sau một lúc, khi lòng bàn tay truyền đến một cái đá, trên mặt anh hiện ra không dám tin, “Đứa bé đá anh.....A, không đúng, đứa bé đá em.....” Trong lòng kích động làm anh nói năng lộn xộn, nhưng trên mặt anh lại là vui sướng, không một chút giả tạo, anh thật lòng yêu thích đứa bé này, nếu không một người đàn ông giống như anh, sẽ không kích động đến nói năng lộn xộn.

“Tiểu bảo bối đang chào hỏi với cha.” Đôi môi mang theo một nụ cười, cô nhẹ nhàng nói, không hề phát hiện mình đang nói cái gì.

Nghe chính miệng Đỗ Linh Lan thừa nhận anh là cha đứa bé, Hàn Lạc Đình chỉ cảm thấy, hiện tại mình chưa từng có lúc nào hạnh phúc giống như vậy, cô yêu anh, cùng một đứa bé huyết mạch tương liên.

“Linh Lan, cảm ơn em.” Cũng không nhận được nữa, anh đưa tay ôm cô thật chặt vào trong lồng ngực, giọng khàn khàn nói: “Cảm ơn em.”

Bên tai không ngừng nghe anh lặp đi lặp lại lời cảm ơn, làm ý muốn giãy giụa của Đỗ Linh Lan cũng biến mất.

Mặc dù anh không có nói tại sao anh lại nói lời cảm ơn với cô, nhưng cô biết, nếu như không có anh, cô cũng sẽ không có đứa bé này, cho nên cũng rất cảm ơn anh.

Vào giờ phút này, những vết thương cùng với nỗi đau trong tim, hình như hoàn toàn biến mất, được anh ôm như vậy, Đỗ Linh Lan chỉ cảm thấy thật ấm áp.

Thật muốn giờ phút này kéo dài thêm nữa, không dừng lại ở đây.

Hoặc là vọng tưởng, hoặc là hy vọng xa vời, nhưng cô thật lòng mong muốn giờ phút này lâu thêm một chút.

Vì đứa bé cũng được, vì những mục đích khác cũng được, cô không thể phủ nhận, cảm giác có anh ở bên cạnh quá mức tốt đẹp, tốt đến mức cô muốn lừa gạt mình.

Lừa gạt mình, thật ra anh quan tâm cô, thật ra anh yêu cô.

Ôm ý niệm như vậy, cô đợi trong ngực của anh, mặc cho anh ôm, ôm lấy, giống như bảo vệ bảo vật trân quý nhất ở trước ngực.

13. Chương 13: Chương 6.2

Gần đây, thanh niên trong trấn đều rơi vào một cơn sóng nhỏ.

Nguyên nhân, bởi vì người vợ hoàn mỹ Đỗ Linh Lan của bọn họ, cùng một người đàn ông từ bên ngoài mới đến đặc biệt gần gũi, thậm chí người đàn ông kia đã tiến dần từng bước, ở lại trong nhà của Đỗ Linh Lan.

Bởi vì sự đe dọa này mà các thanh niên chán nản mất hồn, bọn họ đều biết, làm sao bản thân có thể chỉ dùng một ánh mắt như vậy, đã có thể chớp nhoáng giết hết đàn ông bọn họ?

Cho nên bọn họ chỉ có thể giống như bây giờ, cắn răng, nhìn đôi nam nữ kia, ở trong chợ vừa đi vừa nghĩ, thật là khiến người ta đỏ mắt.

Hàn Lạc Đình không nhìn những ánh mắt đổ kỵ lửa lò kia, anh chỉ chuyên tâm lưu ý mặt đất, chỉ sợ sẽ có chướng ngại vật gì đó làm Đỗ Linh Lan vấp ngã.

Gần đây ngoại trừ trời mưa, mỗi ngày cùng cô đi chợ đã trở thành hoạt động cố định của hai người bọn họ, cô thích đến chợ mua đồ, và nghe các bà bà phàn nàn chuyện gia đình.

Những bà bà kia đều rất thích cô, cứ thừa dịp cô không chú ý thì nói cho anh biết, có thể lấy được Đỗ Linh Lan làm vợ, nhất định là kiếp trước anh rất tốt, làm rất nhiều chuyện tốt, nếu không việc tốt này làm sao lại rơi xuống trên đầu của anh.

Hàn Lạc Đình lúc nào cũng nghe không trả lời, nhưng đáy lòng lại đồng ý với lời nói của các bà bà, anh chưa bao giờ xem thường bản thân, nhưng thật ra, anh không thấy mình có chỗ nào tốt đến mức có thể khiến Đỗ Linh Lan yêu anh như vậy.

Hơn nữa trước đây anh đã từng tổn thương cô như vậy, cô còn có thể tiếp tục yêu anh sao?

Cái vấn đề này, anh vẫn không dám hỏi, sợ bây giờ hỏi sẽ phá hư sự hòa hợp giữa hai người.

“Tiểu Đỗ, hôm nay sao lại đến trễ như thế?” Ông chủ quầy thịt vừa nhìn thấy phụ nữ mang thai xinh đẹp, ngay lập tức mang một miếng xương bò được giữ lại đặt lên trên bàn, “Cô xem xương bò này, rất mới, dùng để nấu canh rất tuyệt! Cô cần phải uống nhiều canh một chút, bồi bổ cơ thể, như vậy lúc sinh con mới có sức!”

Lời vừa nói ra, thì ra vẫn còn đồ để mua, mọi người lập tức vây quanh, ồn ào lộn xộn nhiệt liệt thảo luận, chủ quầy thịt cũng không quản nổi.

Đỗ Linh Lan khéo léo nghe, trên khuôn mặt nhỏ nhắn rất là vui mừng.

Hàn Lạc Đình biết, cô thích cảm giác được những bà bà này cầu nhau, có thể nguyên nhân là vì cha mẹ cô mất sớm, cô đối với các chú, dì lớn tuổi đều hết sức kính trọng, cho dù bọn họ dài dòng hơn nữa cũng không có vấn đề gì.

Vốn đối tượng những bà bà này nói đến chỉ có một mình Đỗ Linh Lan, nhưng với sự xuất hiện càng ngày càng nhiều của anh, những bà bà này hình như cũng đã cho rằng anh là bạn trai của Đỗ Linh Lan.

Anh không biết những bà bà này nghĩ như thế nào về hai người bọn họ, nhưng ít ra họ không có nói những lời khó nghe với Đỗ Linh Lan, như vậy là đủ rồi.

“Tôi nói Tiểu Hàn, Tiểu Đỗ như vậy vẫn gây yếu quá đi, như vậy sinh con sẽ vô cùng cực khổ.”

“Đúng vậy, thật sự phải bồi bổ thật tốt mới được.”

Các bà bà một câu, anh một câu, dạy anh phải chăm sóc vợ như thế nào, đồ nặng tuyệt đối không thể nâng, chưa qua hai tháng thì phòng bếp cũng không cần vào, muốn nâng bụng bự nấu cơm như thế nào? Còn hít nhiều khói như vậy cũng không tốt.

Ông chủ quầy thịt lại len lén dẫn anh sang một bên, bộ dáng thận trọng lại thần bí như vậy, làm Hàn Lạc Đình không hề phản kháng mà đi theo ông.

“Tôi nói Tiểu Hàn à, tất cả mọi người đều là đàn ông, tôi cũng không quan co mà nói thẳng, vợ cậu là mỹ nữ, tôi cũng biết rõ cậu chịu đựng rất cực khổ, nhưng cơ thể cô gây yếu như vậy, còn có con, cậu có thể chịu

thì cố gắng chịu, nếu thật sự không nhận được, cũng phải nhẹ một chút, chớ tổn thương vợ của cậu cùng đứa bé.” Ông chủ quầy thịt dùng thân phận người từng trải, ý vị sâu xa nói.

Gương mặt Hàn Lạc Đình, “Bùm” nhiệt độ tăng lên.

Mấy ngày này anh cũng có nghĩ qua, sau khi Đỗ Linh Lan mang thai không biết có phải vì được chăm sóc tốt hay không, hay vì nguyên nhân trong lòng luôn vui vẻ, cô mùi vị mang thai mười phần thể nhưng càng ngày càng mê người, cho dù chỉ là động tác uống nước, cũng khiến anh máu nóng sôi trào.

Vậy mà anh chỉ có thể cố gắng chịu đựng, anh mới vừa cảm thấy cùng cô tiến thêm một bước nhỏ, anh không muốn vì rung động nhất thời mà phá hư mối quan hệ thật vất vả mới tạo dựng được.

Cái anh muốn không phải kích tình nhất thời, cái anh muốn là cả đời của cô.

Muốn làm gì, sau này bọn họ sẽ có rất nhiều thời gian cùng cơ hội, nhưng muốn cô thay đổi quyết định, cơ hội này không phải lúc nào cũng có, cho nên mê người hơn nữa, khó chịu hơn nữa, anh cũng tình nguyện đi tắm nước lạnh, cũng không dám chạm vào nửa tắc da thịt của cô. (Mong anh sớm không còn làm bạn với nhà tắm!)

Đỗ Linh Lan cảm thấy hai ánh mắt nóng bỏng dừng trên người mình, anh cho rằng mình che giấu rất tốt, cho rằng cô không có cảm nhận được ánh mắt kia muốn cắn nuốt cô, nhưng trên thực tế cô hoàn toàn cảm nhận được.

Nhưng cô không dám nghĩ quá nhiều, trực giác nói cho cô biết tốt nhất nên giả bộ không nhìn thấy, giả bộ không biết, như vậy bây giờ mới có thể duy trì sự hài hòa cùng cân bằng.

Hơn nữa tất cả những gì anh đang làm, chỉ là vì đứa bé mà thôi, cô sẽ không tự nâng giá trị của bản thân, cho rằng anh là vì cô mà bỏ lại công việc ở Long Môn, ngàn dặm xa xôi đi đến trấn nhỏ này. (Haizzz...đến bây giờ rồi mà vẫn...)

Anh cũng yêu đứa bé, cô có thể cảm nhận được, từ sau lần đó cô cho phép anh chạm vào bụng của cô, anh ba không năm lúc chào hỏi cùng đứa bé, tay vừa nhẹ vừa mềm, giống như sợ hù dọa đứa bé.

Trừ lần đó ra, anh thậm chí bắt đầu học cách làm thế nào thay tã cho đứa bé, vốn là có một lần nửa đêm cô tỉnh lại, nhìn thấy anh thấp một ngọn đèn nhỏ, hăng ngày theo phương thức trên cuốn sách những điều cần phải biết sinh nở mà loay hoay với một đồng tã, khi đó cô kinh ngạc đến mức không thể tin, thật may là cô phục hồi tinh thần rất nhanh, khi anh chưa phát hiện đã trở về phòng.

Anh có thể vì đứa bé làm được đến mức này, Đỗ Linh Lan không thể không cảm thấy rung động cùng cảm động, vậy mà cũng trong lúc đó, cô cũng cảm nhận được đau thương, chỉ vì đứa bé, chỉ vì đứa bé, mà không phải vì Đỗ Linh Lan cô.

Nghĩ đến đây, trái tim của cô lại mơ hồ hơi đau.

“Tiểu Đỗ?” Cả đám bà bà đột nhiên thấy cô không lên tiếng, lo lắng cô không thoải mái nhưng lại không dám nói, “Tiểu Đỗ? Đứa nhỏ này làm sao vậy? Sao không nói lời nào?”

Đỗ Linh Lan vội vàng nâng lên một nụ cười yếu ớt, trấn an bọn họ, “Con không sao.”

Nhưng mấy câu đối thoại ngắn ngủn, cũng đã đủ dẫn tới sự chú ý của Hàn Lạc Đình, anh nhanh chóng đi đến bên cạnh cô, đôi mắt đen không để lại dấu vết kiểm tra cô, sau một lúc lâu vẫn chưa an tâm, bế cô lên, đi đến phòng khám bệnh của bác sĩ duy nhất trong trấn.

“Tôi không sao, thả tôi xuống đi.” Cử động của bọn họ làm nhiều người nhìn chăm chú, Đỗ Linh Lan muốn giãy giụa, rồi lại sợ anh sẽ làm ngã mình, chỉ có thể dùng lời nói thuyết phục.

Nhưng anh giống như không nghe thấy, kiên quyết đi đến phòng khám bệnh.

Cô rất phờ phạc, anh biết, biết từ nhỏ, anh không muốn cũng không dám bởi vì cô nhất thời phờ phạc, mà kéo dài thời gian chữa bệnh.

Bất đắc dĩ ngừng giấy giữa, cô im lặng thở dài, sau khi anh đã quyết định, muốn anh thay đổi chủ ý là một chuyện vô cùng khó khăn, cho nên cuối cùng cô vẫn phải ngoan ngoãn được anh đưa đến trước mặt bác sĩ, làm kiểm tra kỹ càng, không ngờ, cô rất khỏe mạnh, mà bảo bảo phát triển cũng rất tốt.

“Các người muốn biết giới tính của bảo bảo sao?” Bác sĩ chỉ vào màn hình, “Là một cô bé khỏe mạnh, đây là tay của cô bé, đây là chân của cô bé.”

Đỗ Linh Lan liên tục nhìn đứa bé rụt rè nhích tới nhích lui, chỉ cảm thấy rất khó tin.

Lần trước đến khám thai, đứa bé cũng không có lớn như vậy, nhưng bây giờ đã có thể biết là một cô bé.

Bên môi cô mang theo nụ cười, không nhịn được nhìn về phía Hàn Lạc Đình, có chút ngạc nhiên về vẻ mặt của anh trong giờ phút này.

Anh vô cùng chuyên chú, nhìn thân thể nhỏ nhỏ này, đây là con gái của anh, công chúa nhỏ của anh.

Con người kiên cường như anh, cho dù trúng đạn cũng không nói một lời nào, lại có một cảm giác kích động đến rơi nước mắt, hốc mắt anh, thậm chí hơi đỏ.

Nhìn thấy biểu hiện ngu ngốc này bác sĩ cùng y tá im lặng rời khỏi căn phòng nhỏ, trở về phòng khám bệnh, cho đôi vợ chồng này một chút thời gian ở cùng với nhau.

Đỗ Linh Lan không cách nào di chuyển ánh mắt của mình, chỉ lẳng lặng nhìn anh đưa tay, cẩn thận từng li từng tí chạm vào bảo bối trên màn hình, yêu thương trên mặt làm rung động lòng người.

Trong lúc nhất thời, cô không thể nói thành lời.

14. Chương 14: Chương 7.1

Cảm thấy Đỗ Linh Lan nhìn mình chăm chú, Hàn Lạc Đình quay đầu lại, làm cô không kịp lảng tránh ánh mắt ấy.

Một lúc sau, anh đưa tay ra, bàn tay dịu dàng nhưng không cho phép cô di chuyển cảm của mình, bắt buộc cô nhìn anh.

Chờ lâu như vậy, lâu đến mức anh cho rằng cô sẽ không bao giờ dùng ánh mắt như vậy nhìn anh, lâu đến mức giờ phút này anh gần như muốn buông tay, cô lại dùng ánh mắt kia, giống như cả thế giới này chỉ còn lại duy nhất một ánh mắt đang nhìn anh.

Trái tim đập mãnh liệt, một cái lại một cái, làm anh đau đớn, tim đập dồn dập như vậy, ngoài cô ra, anh cũng không tìm được bất kỳ ai có thể làm cho tim anh đập như vậy.

“Không, nhìn anh, không được di chuyển.” Phát hiện cô lại muốn giấy giữa, giọng anh khàn khàn nói: “Đứng, nhìn anh, Linh Lan, không được di chuyển, chỉ được nhìn một mình anh.”

Đỗ Linh Lan thật sự không biết chuyện gì đang xảy ra, rõ ràng anh không biết thuật thôi miên, nhưng hết lần này đến lần khác cô vẫn ngoan ngoãn nhìn anh như vậy, không di chuyển tầm mắt.

Cô muốn xoay mặt đi, thật, cô tự nói với chính mình, nhưng từ tận đáy lòng lại có một âm thanh thầm kín không ngừng hỏi ngược lại cô, thật sự muốn như vậy sao?

“Linh Lan.” Anh thì thầm tên cô, giọng nói cương chiều như vậy, bất đắc dĩ như vậy.

Đã từng, anh chỉ đối với một cô gái, dùng giọng nói như vậy, hôm nay, anh cũng dùng giọng nói như vậy để nói chuyện với cô.

Không, giọng nói tuy tương tự, nhưng nghe cẩn thận cũng không phải giống nhau hoàn toàn.

Giọng nói của anh, cương chiều nhiều hơn một chút, bất đắc dĩ ít đi mấy phần.

Run sợ, cô rất muốn mình tỉnh táo lại, rất muốn mình không suy nghĩ bậy bạ, nếu không lại chỉ nhận được đau lòng và khổ sở, cô đã sợ đau lòng như vậy, đã chịu đủ mọi khổ sở như vậy, nhưng trái tim cô vẫn không ngừng kêu gào, phản kháng.

Trái tim của cô, vẫn luôn đập vì anh, vẫn luôn không thay đổi, cô yêu anh, không cách nào nói buông tha thì dễ dàng buông tha, không cách nào nói không thương cũng không yêu.

Cô vẫn luôn tự lừa dối mình, vẫn luôn kìm chế bản thân, lừa dối mình đã không còn yêu anh, kìm chế không tiếp tục yêu anh, nhưng tất cả chỉ uống công mà thôi.

Cô hoàn toàn không có cách để không yêu anh nữa.

Nước mắt, từ khóe mắt chảy xuống gương mặt trắng nõn, những giọt nước mắt chua xót, cũng là những giọt nước mắt bất đắc dĩ.

Anh đón nhận từng giọt nước mắt của cô giống như những viên trân châu quý báu, trái tim đau đớn, hơn nữa cô lại dùng ánh mắt bất lực và bất đắc dĩ như thế để nhìn anh, khiến anh càng thêm đau lòng, nhưng cũng trong lúc đó, anh lại cảm thấy vui mừng.

Linh Lan của anh, là một người phụ nữ trong cứng ngoài mềm, nếu như không phải thật lòng với nhau, tuyệt đối sẽ không khóc ở trước mặt người khác.

Nước mắt của cô, có phải là biểu hiện anh vẫn có cơ hội tiến vào trái tim cô một lần nữa hay không?

Nếu quả thật là như vậy, lần này, anh sẽ trân trọng, tuyệt đối sẽ không để cho cơ hội tốt đẹp này vụt khỏi lòng bàn tay.

Trên gò má truyền đến cảm xúc nhẹ nhàng, làm nước mắt của cô càng rơi nhiều hơn, nước mắt của cô không kìm được, cũng không muốn dừng.

Cho đến bây giờ cô cũng không có ở trước mặt anh, rơi nửa giọt nước mắt, cô luôn cho rằng anh chỉ quý trọng Long Hồ, chỉ có nước mắt của Long Hồ mới đáng được anh trân trọng.

Nhưng xem ra bây giờ, hình như không phải, ít nhất trên mặt anh cũng xuất hiện sự trân trọng tương tự, về mặt đau lòng tương tự, anh quan tâm cô.

“Nói cho tôi biết, anh đến nơi này, là vì cái gì?” Mang theo giọng mũi và nước mắt, cuối cùng cô cũng hỏi anh một việc được giấu rất lâu trong lòng mình, nhưng vẫn không dám nói ra vấn đề ấy.

Trước kia sợ hỏi, vì sợ câu trả lời của anh sẽ làm mình đau đến không muốn sống, cho nên sợ, cho nên mỗi lần vấn đề này đến bên môi, đều sẽ nuốt vào, bây giờ vẫn sợ, nhưng lại có chút mong đợi, cô đang mong đợi đáp án của anh, mong đợi sự đáp lại của anh.

Cúi xuống, môi bạc hôn lên mi mắt của cô, nụ hôn như vậy làm nước mắt cô không còn rơi nữa: “Anh đến, là vì muốn em yêu anh lần nữa, anh biết anh rất ích kỷ, cũng rất tùy hứng, hơn nữa còn rất chậm chạp, nhưng Linh Lan.”

Anh chợt lùi lại, đôi mắt đen chăm chú nhìn nước mắt trong mắt cô, trên mặt đều là nghiêm túc và nghiêm túc, “Có thể không xem chúng ta ở chung là vì bảo bảo hay không, yêu anh lần nữa? Bởi vì, anh yêu em, yêu đến mức không thể thiếu em, không thể một ngày không có em trong cuộc sống.”

Mắt trừng lớn, Đỗ Linh Lan không thể nào tin nổi những gì tai mình nghe được, “Anh. Yêu em?” Mặc dù đoán được anh quan tâm, nhưng cô hoàn toàn không nghĩ đến đáp án của anh sẽ là yêu cô.

Đỗ Linh Lan mất năng lực ngôn ngữ, chỉ có thể ngây ngốc nhìn anh chăm chăm.

“Đúng, anh yêu em.” Câu đầu tiên khó nhất cũng đã nói ra, sau những lời nói yêu thương đó, không bao giờ cảm thấy miễn cưỡng và khó xử nữa.

“Anh không cần vì đứa bé.”

“Không phải vì đứa bé, Linh Lan, trước đây anh đã nói, anh đến đây không phải để giành đứa bé với em, bởi vì anh đã quyết định, muốn đợi bên cạnh em và bảo bảo, nếu đã đợi rồi, làm sao có thể giành? Tại sao phải đi giành?” Anh nói xong, đôi môi vẫn nhẹ nhàng trên trán cô, ấn xuống từng nụ hôn dịu dàng.

“Có phải em đang nằm mơ không?” Đỗ Linh Lan dụi mắt, nỉ non nói: “Nếu như không phải đang nằm mơ, tại sao em lại nghe được.” Tại sao cô lại nghe được, những lời nói luôn mong chờ bấy lâu nay?

“Không phải là mơ, Linh Lan, em không phải đang nằm mơ, anh là thật, tất cả những lời nói cũng là thật, ngay cả cái này.” Anh cúi đầu xuống, hôn lên hai cánh môi hồng nhạt khiến anh luôn ngày nhớ đêm mong, trong miệng cô thơm ngọt, làm anh không chịu được hôn thắm thiết, đầu lưỡi mạnh mẽ cạy hàm răng của cô ra, đẩy đưa mút lưỡi của cô, liếm hôn.

Nụ hôn của anh rất dịu dàng, rất triền miên, giống như muốn mang tất cả những nụ hôn này khảm sâu vào trong cơ thể cô thì mới bằng lòng bỏ qua.

Cổ nén dực vọng lâu nay, nhưng vì những nụ hôn này mà bần cháy dữ dội.

Nhưng mà, những nụ hôn nóng bỏng này, bị một hồi tiếng gõ cửa không đúng lúc cắt đứt, sau đó giọng nói của y tá vang lên, “Hai vị, có một vị phu nhân khác cần dùng căn phòng này.”

Hàn Lạc Đình bất mãn dừng những nụ hôn lại, “Chúng ta đi về.”

Bốn chữ, thản nhiên, phát ra cũng không lớn, vậy mà nghe vào trong tai Đỗ Linh Lan, giống như một tiếng sấm vang lên trên mặt đất bằng phẳng.

Anh nóng bỏng đủ để đốt cháy tất cả mọi ánh mắt, cùng với nhiệt độ tỏa ra từ cơ thể, cô có thể đoán rằng, lần này về nhà không chỉ đơn giản là đi về nghỉ ngơi.

Kí ức về đêm đầu tiên không tốt đẹp lắm, cơ thể cũng không hoàn mỹ, nói thật ra, làm cô vẫn còn khiếp sợ, nhưng ngay lúc này đây anh lại đưa tay về phía cô, “Chúng ta về nhà thôi.”

Cô không kìm chế được đưa tay của mình ra, nắm tay anh, cùng anh trở về nhà của bọn họ.

Khi cánh cửa ở phía sau đóng lại, một luồng khí lạnh, bất ngờ chạy vào tim.

Đỗ Linh Lan khẽ rên một tiếng, muốn chạy trốn theo bản năng, rời khỏi đây một chút sẽ tốt hơn, đợi cả hai bình tĩnh lại, vào lúc này cô không muốn làm ra bất kỳ chuyện gì khiến cả hai phải hối hận, thật sự không muốn.

Nhưng cô mới đi được một bước, Hàn Lạc Đình từ phía sau ôm chặt hông của cô.

Cánh tay của anh, giống như hai cái hai chiếc còng chắc chắn, vững vàng khóa chặt cô ở trước ngực của anh, cho dù cô giãy giụa thế nào cũng không thoát, có tiếng tim đập mạnh mẽ truyền đến, thậm chí cô không cách nào phân biệt được đó là tiếng tim của cô đập, hay là của anh.

“Linh Lan.” Giọng anh khàn khàn, hơi thở nóng rực, ở bên tai cô vang lên.

Cô gần như ngừng thở, không dám thở mạnh một cái, cô quá căng thẳng, căng thẳng đến mức tay chân cũng không biết nên làm thế nào mới tốt, mặc dù đã có đứa bé, nhưng hai người bọn họ chỉ triền miên đứng một lần mà thôi, phương diện này cô vẫn còn ngượng ngùng và thật sự rất mới lạ.

Cô rõ ràng rất căng thẳng, anh không thể bắt mình làm như không thấy, anh khiến cô căng thẳng, bởi vì anh cũng căng thẳng.

Mặc dù máu trong mạch máu đang sôi trào, thôi thúc anh phải hoàn toàn chiếm giữ cô, mà cô cũng đã sớm là người phụ nữ của anh, bằng chứng chính là cô đang mang thai con của anh.

Anh muốn chạm vào người phụ nữ của mình, hơn nữa anh cũng có thể cảm thấy, cô chỉ căng thẳng, chứ không hề phản đối, muốn trái tim của anh, như vậy tuyệt đối sẽ không có dũng khí đứng ra nói nửa câu cự tuyệt với anh.

Nhưng anh đã nói, cái anh muốn không phải kích tình nhất thời, cái anh muốn là toàn bộ tình cảm của cô, là toàn bộ tình yêu của cô, anh không ngại mất cả buổi tối, thậm chí tốn cả cuộc đời này để nói cho cô biết, thật ra anh yêu cô nhiều bao nhiêu.

“Linh Lan, đừng sợ, anh sẽ không làm em bị thương.” Anh thì thầm bên tai cô, bàn tay từ từ vuốt nhẹ nhẹ trên bụng của cô, nhẹ nhàng mà không có tình dục.

Anh khẽ vuốt, làm cô nhớ lại tình trạng của mình trong giờ phút này, “Chúng ta không nên như vậy. Em. Em đang mang thai. Sẽ. Sẽ.” Cô nhẹ nhàng mà sợ hãi nói, không muốn chỉ vì ham vui nhất thời mà làm đứa bé khó chịu.

“Không quan trọng.” Môi của anh, ở bên tai cô nhẹ nhàng liếm, làm hơi thở nóng lên, khiến hai đầu gối cô mềm nhũn, “Bác sĩ đã nói cho anh biết, ngoài ba tháng đầu và ba tháng cuối không được sinh hoạt vợ chồng, những thời gian khác chỉ cần nhẹ nhàng một chút, cẩn thận một chút, sẽ không có vấn đề gì.”

Đỗ Linh Lan cao giọng, “Cái gì. Nói lúc nào?” Lúc khám thai cũng chưa từng nghe bác sĩ ôn tồn, nói với cô cái đề tài làm người ta xấu hổ này.

“Lần đầu tiên cùng đi làm khám thai với em, lúc em chuẩn bị làm kiểm tra siêu âm thì bác sĩ nói với anh.” Môi Hàn Lạc Đình tiếp tục cọ nhẹ trên lỗ tai của cô, không có nói cho cô biết, không chỉ bác sĩ, ngay cả những người dân khác trong trấn cũng từng nói qua với anh, muốn anh cẩn thận một chút, không được làm tổn thương cô và đứa trẻ.

“Hả. Thật sao?” Cô lẩm bẩm, cùng lúc đó phát hiện anh ngoại trừ hôn lỗ tai của cô, và khẽ vuốt ve bụng của cô, tay của anh không hề trượt đến những địa phương khác, cũng không có làm chuyện gì khác hấp dẫn cô, sau đó nhân lúc cô bị mê hoặc mà mơ mơ màng màng đồng ý với anh.

Anh chỉ đang hỏi, muốn cô dưới tình huống tỉnh táo nhất mà đồng ý với anh, anh mới tiếp tục, nếu như không nhận được sự đồng ý của cô, anh sẽ không làm những chuyện cô không muốn.

Đỗ Linh Lan có thể cảm thấy, cơ thể của anh trở nên cực kỳ nóng bỏng, hô hấp trở nên cực kỳ nồng đậm, nhớ lại đêm hôm ấy, khi anh mất khống chế, khi anh chôn sâu vào trong cơ thể cô rồi nặng nề kéo ra đưa vào, nhiệt độ cơ thể anh cũng nóng bỏng giống như hiện tại, hô hấp nồng đậm giống như hiện tại.

Hàn Lạc Đình như vậy, cũng không biết tại sao lại khiến lòng cô mềm nhũn, hơn nữa còn mềm đến rối tinh rối mù, ban đầu đối với tính chất của sự việc khiến cô vô cùng sợ hãi và lo lắng, cũng giống như biến mất ở nơi này, mặc dù cô vẫn xấu hổ, vẫn căng thẳng, nhưng lại không muốn ngăn cản sự kích động của anh, và cho rằng phải trốn tránh anh.

Bàn tay nhỏ bé mềm mại, đặt lên mu bàn tay của anh.

Động tác của anh dừng lại, không có rút tay về, nhưng cũng không có những động tác khác.

Cô ngẩn ra, không thể làm gì khác hơn là nâng cánh tay còn lại lên, hai bàn tay nhỏ bé cùng đặt trên mu bàn tay của anh, thế nhưng anh lại giống như không hiểu ý của cô, cho nên ở trong ngực của anh xoay người lại, ngẩng đầu lên dùng đôi mắt ếch nhìn anh.

Ánh mắt của anh như đuốc, nhìn cô chằm chằm.

Chậm rãi nhón chân lên, cô đưa môi của mình đến gần môi của anh, nhắm mắt lại, chờ anh hôn mình.

Trong bóng tối, những giác quan khác trở nên nhạy cảm hơn bình thường, Đỗ Linh Lan có thể cảm thấy ánh mắt Hàn Lạc Đình dính chặt chẽ trên mặt cô, có thể cảm thấy bọn họ ở rất gần nhau, có thể hít vào hơi thở của nhau, nhưng mà anh không có hôn, không có hôn cô.

Cô có chút hoang mang, cô không có hiểu sai ý của anh, anh muốn cô, cô có thể cảm nhận được, nhưng anh chậm chạp không hôn cô, khiến cô có chút để ý và không hiểu.

Căng chân vì phải nhón quá lâu, hơn nữa bụng càng ngày càng nặng mà bắt đầu chua xót, chân của cô lần nữa từ từ giẫm trên mặt đất, lúc muốn mở mắt ra, môi đột nhiên bị người khác bao phủ, chiếc lưỡi linh hoạt vốn không thuộc về mình trượt vào trong, dây dưa với lưỡi của mình.

15. Chương 15: Chương 7.2

Dây dưa một hồi, chỉ liếm thôi không đủ để thỏa mãn Hàn Lạc Đình, anh bắt đầu mút, hút vào trong miệng chất mật ngọt của cô, hoàn toàn chiếm đoạt tất cả của cô, anh hôn tha thiết, kịch liệt bằng bất cứ giá nào.

Lâu như vậy, đợi lâu như vậy rồi, rốt cuộc cũng chờ đến khi cô chủ động đưa môi của mình lên, ngày hôm đó không thể phủ nhận lợi ích mê người của tình dục đối với cơ thể, khoảnh khắc này làm anh khó có thể tin được, cho nên anh đợi một chút, nhìn tất cả trước mắt một chút, có phải bởi vì chính mình quá mức khát khao mà sinh ra ảo giác hay không.

May mà, cô không phải là ảo giác, cô là chân thật.

Lập tức Hàn Lạc Đình không còn do dự nữa, tự mình hôn nồng đậm, hôn tha thiết, giống như muốn một lần bù đắp những nụ hôn thiếu hụt cho đến nay, mà bàn tay bắt đầu không bằng lòng khi chỉ khẽ vuốt ve bụng của cô, lặng lẽ trượt lên, đặt lên trước nơi đầy đặn của cô.

Bởi vì mang thai, bộ ngực của cô lớn hơn trước kia một chút, cơ thể cũng nhạy cảm hơn trước kia, anh chỉ xoa nhẹ hai cái ở trước ngực cô mà thôi, nụ hoa trước ngực cô cũng đã vì vậy mà đứng thẳng lên chống vào áo ngực thật mỏng, khi anh xoa nắn lại truyền đến cảm giác tê dại.

Mặt Đỗ Linh Lan đỏ bừng, vì mình trực tiếp mà lại phản ứng nhạy cảm như vậy, nhưng cảm giác này, cô lại không hề bài xích, nguyên nhân sao. Cô lặng lẽ mở mắt, đón nhận một đôi mắt đen thâm thúy, là bởi vì anh, bởi vì đối tượng là Hàn Lạc Đình, cho nên trong lòng một chút bài xích cũng không có, thậm chí có một chút mong đợi.

Nhìn thấy ánh mắt cô mê say, Hàn Lạc Đình không thể chần chờ nữa, anh tự tay trút bỏ quần áo trên người cô, chỉ để lại cho cô một cái quần lót.

Cô thở gấp ra tiếng, ánh mắt của anh làm cho cô có một cảm giác sắp bốc cháy, cô đưa tay che kín cảnh xuân đẹp đẽ trước ngực theo bản năng.

Anh không ngăn cản cô, ngay sau đó lại quỳ xuống trước người của cô, cơ thể thẳng tắp vừa vặn ở trước bụng của cô, sau khi cô phát hiện, cơ thể của mình đã không còn mảnh khảnh giống như trước đây, chẳng những vậy bụng còn rất lớn, tay chân lại bị bệnh phù, xem ra sưng tấy hơn trước kia không ít.

Đỗ Linh Lan có chút do dự nhìn anh, sợ nhìn thấy sự chán ghét trên mặt anh.

Nhưng cô đã quá lo lắng, anh yêu cô như thế, làm sao có thể chán ghét cô? Nhất là bụng của cô, ở nơi đó đang mang thai đứa bé của bọn họ, càng làm cho anh yêu thích không buông tay, khẽ vuốt một hồi vẫn không đủ, thế nào cũng muốn dùng miệng cắn thận hôn xuống một lần mới bằng lòng bỏ qua.

Tay của cô, dần dần đặt xuống, nhẹ nhàng xoa tóc anh, không có lý do nào có thể thuyết phục mình, anh không yêu cô.

Bởi vì yêu, cho nên chưa từng chán ghét khi cơ thể của cô trở nên sưng tấy; bởi vì yêu, cho nên mỗi một phân mỗi một tắc anh cũng yêu thích không buông tay.

Hàn Lạc Đình ngược đầu lên nhìn cô, môi của anh nâng lên một nụ cười nhàn nhạt mà ngay cả bản thân cũng không phát hiện, làm cho cô cảm thấy choáng váng, anh rất ít khi cười, ở trong trí nhớ anh đã từng mỉm cười, nhưng chỉ có thể đếm được vài lần.

Dưới ánh mắt của Đỗ Linh Lan, Hàn Lạc Đình lần nữa đứng lên, bế cô lên đi về phía giường của cô, anh đặt cô lên trên giường, sau đó bắt đầu trút xuống từng cái từng cái quần áo trên người mình.

Cơ thể đàn ông cường tráng từng tắc lộ ra trước mắt cô, Đỗ Linh Lan hoàn toàn không muốn di chuyển ánh mắt của mình, trên người của anh có rất nhiều vết thương, còn nhiều hơn cô.

Hai người đều là Ảnh Vệ, trên người bị thương là chuyện bình thường, nhưng anh lại không giống, vết thương trên người anh rất nhiều, xem ra đã để lại từ rất lâu, mà anh thân thủ linh hoạt, sẽ không có người nào có thể dễ dàng để lại những vết thương như vậy trên người của anh.

Hàn Lạc Đình không hề che giấu những vết thương trên người mình, thậm chí gần sát cô, để cho cô nhìn thấy rõ ràng, “Anh rất khỏe mạnh, tại sao trên người anh lại có những vết thương này?” Cô hỏi, đầu ngón tay lướt qua một vết nám đen trên da.

“Đây là do tàn thuốc nóng.”

“Tàn thuốc?”

“Mẹ anh là một kỹ nữ, có một lần một người đàn ông trong đó đã dùng tàn thuốc nóng đốt anh.” Anh nói qua loa, giống như những vết thương đáng sợ này không phải là của anh, “Bắt đầu từ đó, anh biết rõ nếu như muốn sống sẽ phải trở nên mạnh mẽ, cũng bắt đầu từ đó, anh bắt đầu sử dụng những thủ đoạn bẩn thỉu, cho đến việc anh và một vài người khác cùng nhau lừa gạt Ngũ Tiểu Thư.”

Đỗ Linh Lan khiếp sợ nhìn anh.

Chưa bao giờ Hàn Lạc Đình ở trước mặt bất kỳ người nào nói về thân thể của mình, cho nên căn bản cũng không ai biết, anh đã từng vì tiền mà lừa gạt Long Hồ, mong muốn dựa vào việc này kiếm một khoản tiền.

Năm đó anh chỉ mới mười ba tuổi, mà mẹ lại phát hiện bị bệnh ung thư, cần một khoản tiền lớn để điều trị, mặc dù không có tình cảm gì đối với người mẹ này, nhưng dù sao đó cũng là người đã sinh ra anh, cho nên dù như thế nào anh cũng phải cứu bà.

Nhưng tuổi trẻ ngông cuồng làm anh căn bản cũng không biết, thân phận của Long Hồ lớn như thế nào, chạm vào cô cũng giống như lấy chính sự sống của mình giao vào tay tử thần, nhưng lúc đó anh cũng hoàn toàn cho rằng mình sẽ sớm đi đến địa ngục, ở nơi đó chờ mẹ của anh.

Nhưng anh không thành công, bởi vì con tin đó lại cầu xin cha của cô, muốn cha của cô không được giết anh, cuối cùng chẳng những anh không có chết, hơn nữa còn trở thành Ảnh Vệ, thoát khỏi cuộc sống bản thủ này, là Long Hồ cứu anh một mạng, cho nên anh mới có thể coi trọng Long Hồ.

Đối với Long Hồ, anh là nhận ân tình, tâm đền ơn.

Đối với Đỗ Linh Lan, trái tim anh mới là yêu say đắm.

Lặng lẽ nghe anh tóm tắt thân thể của mình, Đỗ Linh Lan cảm thấy vô cùng đau lòng, mặc dù sau này cô cũng trở thành cô nhi, nhưng trước đó cô vẫn có một tuổi thơ tốt đẹp, có một ký ức tốt đẹp, nhưng ký ức của Hàn Lạc Đình chỉ có tàn khốc và bi thương, hơn nữa, cho đến hôm nay cô luôn hiểu lầm tình cảm của anh với Long Hồ.

Anh thật sự không yêu Long Hồ, anh nói người anh yêu là cô, Đỗ Linh Lan.

Trái tim, không ngừng đập thình thịch, nhưng lần đập này là vì kích động, bởi vì anh mà đập.

“Hiện tại, anh có em.” Cúi đầu nhìn chăm chú đôi mắt tràn đầy dịu dàng của cô, anh duỗi tay ôm cô vào trong ngực, giống như tự nói với chính mình, cũng giống như nói cho cô biết: “Anh có em.”

Đúng, trái tim trống rỗng, chỉ có cô mới có thể thay anh lấp đầy, khiến cho anh không phải khó chịu vì trống rỗng nữa.

Đỗ Linh Lan không cách nào làm nhịp tim của mình đập bình thường, vào giờ phút này cũng không cách nào dùng lời nói để hình dung tâm trạng của mình, chỉ có thể dùng hai bàn tay nhỏ bé nâng mặt của anh, mang theo thương tiếc cũng mang theo vô hạn lưu luyến hôn môi của anh, học phương pháp của anh, nhẹ nhàng liếm, dịu dàng mút.

Hàn Lạc Đình không chịu được ôm cô thật chặt, thân hình cao lớn bao phủ trên người cô, cẩn thận từng li từng tí về trọng lượng của mình, không để ỉnh đè trên bụng của cô.

Thấy anh vừa muốn ôm, lại muốn cẩn thận bụng của mình, bộ dạng khổ cực như thế, một hồi xúc động không biết từ nói nào đến, Đỗ Linh Lan xoay người ngồi trên người của anh.

“Ngu ngốc.” Cô lú lú nói, cúi người hôn anh.

Môi của cô thật sự rất ngọt ngào, ngọt ngào đến mức anh hoàn toàn không muốn buông ra, muốn nhiều hơn, hôn sâu hơn.

Chống người lên, anh tinh tế hôn môi của cô, thỉnh thoảng dịu dàng, thỉnh thoảng kịch liệt, chỉ hôn thôi cũng đã đủ khiến cô cả người xụi lơ, xuân tình nhện nhạo.

Đỗ Linh Lan thở hổn hển, cơ thể khẽ run.

Nhìn bộ dạng này của cô, không những làm trái tim anh đồng tình, thậm chí còn nổi lên dục vọng to lớn, Hàn Lạc Đình muốn cô, muốn vùi vào trong cơ thể của cô, muốn quay về để nhớ lại đêm hôm đó.

Có thể ôm cô, tại sao anh có thể quên? Hồi ức tốt đẹp như vậy, làm sao anh có thể không tìm nó trở về?

Ngón tay thon dài của Hàn Lạc Đình từ cổ Đỗ Linh Lan trượt xuống, lướt qua xương quai xanh vẫn mảnh khảnh như cũ, bờ vai mềm mại, tấm lưng trắng nõn, và đôi hông ngạo nghễ vênh lên, bàn tay không ngừng xoa nắn, sức lực không lớn, nhưng lại cơ thể cô mềm mại hơn, giữa hai chân bắt đầu ẩm ướt.

Nơi cổ họng thở dốc càng nhiều gần ra đến bên môi, giống như sắp thốt ra, cô không nhận được cắn ngón tay của mình, không để cho những tiếng rên rỉ ám muội kia được kêu lên.

Nhưng Hàn Lạc Đình lấy ngón tay của cô ra, không cho phép cô cắn bị thương đầu ngón tay của mình, ngón tay bị cô cắn đến hiện ra dấu răng được đưa đến trước môi của anh, sau đó anh lộ lưỡi ra liếm, an ủi.

Đỗ Linh Lan cũng không biết thì ra thần kinh ở đầu ngón tay lại nhạy cảm như vậy, mỗi một cái liếm của anh đều giống như liếm qua trái tim của cô, một cái lại một cái đều làm cho cô bứt rứt, mặt của cô thật sự nóng quá, cô biết cơ thể của mình đang diễn ra thay đổi như thế nào.

Nụ hoa trên ngực không bị bất kỳ đụng chạm, ngạo nghễ đứng thẳng, hoa huyết giữa hai chân cũng không có bất kỳ an ủi nào, vẫn tràn đầy mật ngọt, cô đã chuẩn bị xong, đang đợi anh.

Hàn Lạc Đình đã nhận ra, gỡ bỏ vật cuối cùng che đậy trên người cô, để cho cô cả người trần truồng giống như trẻ con mới sinh.

Ngón tay thon dài, từ sau dò lên phía trước, xoa lấy hoa hạch nho nhỏ, khiến cô càng run rẩy nhiều hơn.

Nhìn bộ dạng run rẩy đáng thương của cô ở trên người mình, thật sự có thể bức anh đến điên, cảm thấy mình không thể tiếp tục kiềm chế, ngón tay anh chen vào hoa huyết mềm nhũn, vì để chuẩn bị cho việc triển miên được chu đáo hơn.

16. Chương 16: Chương 8.1

Đỗ Linh Lan ngậm nga ra tiếng, chỉ cảm thấy hoa huyết mềm mại truyền đến cảm giác hơi đau, là một loại rất ám muội, làm bản thân cô cảm thấy xấu hổ.

Hàn Lạc Đình chưa từng nghĩ cô sẽ chặt như thế, cho dù biết cô ngoại trừ một mình anh ra, cũng không để cho những người đàn ông khác chạm qua, nhưng cô còn quá mức chặt chẽ, làm anh cảm thấy khó có thể tin được.

Nhỏ như vậy, chặt như vậy, khi đó cô làm thế nào chứa được anh?

Mang theo dò xét, ngón tay Hàn Lạc Đình bắt đầu kéo ra đưa vào trong hoa huyết mềm mại, dần dần cảm thấy dịch ngọt trong hoa huyết mềm mại càng ngày càng nhiều, làm cho anh kéo ra đưa vào trở nên dễ dàng hơn, anh lại thêm vào một ngón tay, sau khi để cho cô thoáng thích ứng lại bắt đầu kéo ra đưa vào, như thế tới tới lui lui cho đến khi cô có thể chứa được ngón tay thứ ba của anh.

Đỗ Linh Lan thở dốc nặng hơn, bởi vì ba ngón tay của anh giống như muốn phá hư cô, cô bắt đầu lo lắng, anh chỉ mới dùng ba ngón tay, cô đã không nhận được rồi, nhưng nếu đổi lại là ba ngón tay thô ráp của những người đàn ông khác, cô có thể bị phá hư hay không?

Nghĩ đến đây, hoa huyết mềm mại không tự chủ co rúc một cái, khiến anh phát ra tiếng gầm nhẹ.

Cơ thể cô vừa nóng vừa mềm, trên căn bản anh đã hết sức kiềm chế, chỉ là không muốn làm cho cô cảm thấy một chút khó chịu nào, ai biết cô bất thành linh thất chặt, làm ngay cả một chút lý trí còn sót lại của anh cũng biến mất trong nháy mắt.

Hàn Lạc Đình rút ngón tay về, toàn bộ dịch ngọt trên ngón tay giữa làm vật nam tính cương cứng lên, rồi sau đó đỉnh đầu của vật khổng lồ kia chống đỡ ở cửa hoa huyết mềm mại, chậm rãi một tác thẳng tiến.

Cảm giác cơ thể căng ra vì sự tiến vào của anh, cô khấn trương nắm cánh tay của anh, đôi môi bị hôn vừa đỏ vừa sưng khẽ kêu: “Nhẹ. Nhẹ một chút. Tiểu bảo bối ở đó.”

Lời nói của cô nhắc nhở anh, “Chỉ cần em không thoải mái, chúng ta lập tức dừng lại.” Anh chịu đựng sự rong ruổi kích động, vẫn dùng tốc độ như cũ nhưng đủ khiến anh nổi điên tiến vào cô.

Đỗ Linh Lan gật đầu loạn xạ, thật ra thì không hề nghe được những gì anh đang nói, giờ phút này toàn bộ cảm giác của cô đều tập trung ở nơi anh một tác vùi vào trong cô, cái cảm giác đó vừa vui vẻ vừa giống như hành hạ, làm cô không chịu được sự ôn hòa của anh, tự mình dùng sức ngồi xuống.

Cảm giác hoàn toàn căng cứng đến hơi đau khiến cô hoảng sợ kêu to, cũng làm cả người anh cứng ngắc, động cũng không dám động, chỉ sợ cô sẽ lại không thoải mái.

“Ồ đồ!” Anh khiển trách, dùng sức thở, không cho phép mình mất khống chế.

Đỗ Linh Lan cũng không cử động, thế nhưng cơ thể lại mong đợi anh ở bên ngoài bắt đầu kéo ra đưa vào, cũng không cảm thấy những cảm giác khó chịu khác, cho nên anh bắt đầu vận vẹo cái hông của mình, cảm thấy một luồng khoái cảm tê dại dần đến cảm giác căng cứng khó chịu, làm cho cô không nhận được uốn éo nhanh hơn.

Nhưng bụng cô đã lớn như vậy, làm sao có thể uốn éo tùy thích? Chưa đến một lúc, hông của cô cũng đã uốn éo đến đau nhức mà không cử động được, nhưng hoa huyết mềm mại vẫn còn truyền đến cảm giác trống rỗng kỳ lạ.

Cô muốn nhiều hơn, muốn nhiều khoái cảm cùng vui thích hơn.

Không đợi cô lên tiếng cầu xin, Hàn Lạc Đình đã đỡ cô nằm xuống, sau đó bắt đầu cử động liên tục.

Sức lực của anh cũng không tính là mạnh, có thể vì sợ sẽ làm cô và đứa bé bị thương, nhưng chỉ kéo ra đưa vào như vậy cũng đã đủ mang đến cảm giác vui thích mãnh liệt.

Nằm bên cạnh cô, khi đó một cái bắp đùi bị anh gác trên hông của anh, ép buộc cô mở rộng nơi bí mật giữa hai chân cho anh, anh chỉ cần thoáng ngẩng cao đầu, là có thể xem mình tiến vào cô như thế nào.

Bị thị giác kích thích làm cho bắt đầu mù quáng, tốc độ ra vào cũng càng ngày càng nhanh, càng ngày càng sâu.

Đỗ Linh Lan có chút hoảng sợ ôm bụng, nhưng cơ thể vui thích làm cô không cách nào ngăn cản anh, muốn anh dừng lại.

Cơ ngừng đầu ra sau, đôi mắt không nhìn được nổi lên một tầng hơi nước, khuôn mặt xuân tình, thấy thế anh càng bị kích thích đến điên cuồng.

Hàn Lạc Đình thuận tiện hôn cô, cắn nuốt mật ngọt trong miệng cô, tốc độ thân dưới kéo ra đưa vào cũng không có chậm lại một chút nào, Đỗ Linh Lan cảm thấy mình như một con cá đang rời xa dòng nước, hô hấp khẩn trương giống như sắp hôn mê, bụng truyền đến một luồng khoái cảm tê dại, dần dần tích tụ.

Cô kẹp chặt hai chân theo bản năng, không ngờ hoa huyết mềm mại lại co rút thật chặt bao bọc lấy anh.

Anh không hề chuẩn bị lại bị cô kẹp chặt như vậy, khoái cảm mãnh liệt từ dưới truyền đến, anh không hề đề phòng mà bắn tất cả chất lỏng nóng bỏng vào trong cơ thể của cô, cùng cô đạt tới đỉnh cao tuyệt vời.

Anh và cô đều thở hổn hển, giống như mới vừa chạy mấy cây số trên đường.

Hàn Lạc Đình ôm cô, chờ hô hấp lần nữa trở lại bình thường, chỉ là sau khi hô hấp trở lại bình thường, thế nhưng anh vẫn không muốn buông tay ra, thậm chí không muốn rút vật nam tính vẫn vùi ở trong cơ thể cô ra.

Nhưng nếu như nói không rút ra, cô sẽ cảm thấy không thoải mái, cho nên dù không đồng ý, vì Đỗ Linh Lan, anh vẫn rút ra khỏi cơ thể của cô, đến phòng tắm vắt một cái khăn lông nhỏ, giúp cô xử lý đồng hồ độn giữa hai chân.

Mới vừa thưởng thức vẻ đẹp và mùi vị của cô, muốn anh nhận xuống, đó là một chuyện rất khó khăn, anh rõ ràng dường nào, cơ thể của cô có thể khiến cho anh hạnh phúc biết bao nhiêu, mỗi một dây thần kinh cũng không nhận được vì cô mà sôi trào, nhưng cô đang mang thai, phải nghỉ ngơi thật tốt, một lần hoan ái đã đủ lắm rồi.

Hàn Lạc Đình cố gắng đè nén dục vọng của mình, ép buộc mình giúp cô xử lý tốt đồng hồ trên cơ thể, mới trèo lên trên giường kéo Đỗ Linh Lan vào trong ngực, anh mở miệng thở nhẹ, mà cô đã sớm ngủ say vì mệt mỏi.

Hàn Lạc Đình cẩn thận quan sát Đỗ Linh Lan, thấy trên mặt cô hình như một chút vẻ mặt không thoải mái cũng không có, anh mới bỏ khối đá lớn đang đặt trong tim xuống, nằm trên giường nghỉ ngơi.

Từ đầu đến cuối anh không hề phát hiện, trên môi của mình vẫn luôn lộ ra nụ cười nhàn nhạt, nụ cười hạnh phúc.

Hàn Lạc Đình chỉ khẽ vuốt ve bụng của cô, cảm nhận nhiệt độ của cô, còn có tiểu bảo bối trong bụng cô vẫn không chịu được yên tĩnh mà đá.

Cảm thấy tiểu bảo bối đang đá, Đỗ Linh Lan khẽ tỉnh lại, nhưng cô mệt quá, chưa từng nghĩ chỉ qua một cuộc vui thích sẽ làm cô mệt mỏi đến ngay cả đầu ngón tay cũng không muốn cử động.

Vào lúc này, cô nghe được giọng nói của anh, không phải nói với cô, mà là nói với tiểu bảo bối trong bụng cô: “Tiểu bảo bối, mẹ rất mệt mỏi, con cũng nên nghỉ ngơi đi, để ẹ ngủ một giấc thật ngon.” Anh nhẹ giọng nói với con gái, bàn tay vẫn vuốt ve bụng của cô.

Lòng bàn tay của Hàn Lạc Đình rất ấm, cô mơ hồ suy nghĩ, cảm thấy tiểu bảo bối vốn đang không an phận nhưng hình như nghe được lời nói của anh, một cái lại một cái đá cũng dần dần chậm lại.

Tiểu bảo bối của bọn họ, tuyệt đối là một đứa bé rất ngoan, mà anh cũng sẽ là một người cha tốt, người chồng tốt. Đỗ Linh Lan suy nghĩ, ý thức mơ hồ hơn, cho đến khi cô lần nữa tiến vào trong mộng, cô vẫn có thể cảm thấy, tay của anh không hề rời đi, vẫn luôn vuốt ve bụng của cô.

17. Chương 17: Chương 8.2

Ý thức bắt đầu hồi phục, Đỗ Linh Lan mở mắt, dựa sát vào người bên cạnh theo bản năng, nhưng không ngờ lại chạm phải một cái giường lạnh như băng, cô có chút hoảng sợ quay đầu lại, nhìn thấy một khoảng trống, Hàn Lạc Đình không có ở đây!

Trái tim của cô, thắt chặt một cái, có chút hoảng sợ đứng dậy, ngay cả dép cũng không kịp mang, nhanh chóng đi ra khỏi phòng ngủ, tìm bóng dáng của anh.

Cô đã có thói quen, mỗi sáng sớm khi thức dậy vừa mở mắt ra sẽ nhìn thấy anh, bởi vì không thấy được anh, cuối cùng cô cũng không khỏi hoảng sợ, sợ mấy ngày ngọt ngào này, thật ra là do mình tưởng tượng trong mơ.

Nếu quả thật là mơ, vậy đối với cô mà nói thật sự rất tàn nhẫn.

Đỗ Linh Lan thở hổn hển đi tìm, cho đến khi tìm được Hàn Lạc Đình ở trong phòng bếp, hai chân đã mềm nhũn, thiếu chút nữa chân cô đứng không vững.

Nghe được tiếng bước chân Hàn Lạc Đình quay đầu lại, nhìn thấy gương mặt hoảng sợ và lo lắng của cô, còn có hai bàn chân trần trụi của cô.

“Làm sao vậy?” Anh nhíu mày, tiến lên ôm lấy Đỗ Linh Lan, đi đến ghế sofa trong phòng khách, “Tại sao lại không mang giày? Còn có áo khoác đâu? Tại sao lại không mặc? Nếu như cảm lạnh thì phải làm sao hả?” Giọng điệu của anh mang theo một chút trách cứ, đối với nguy hiểm cảm thấy không vui.

Nhưng một lúc sau, Hàn Lạc Đình phát hiện Đỗ Linh Lan khác thường, vội vàng đưa tay đặt lên trên trán của cô, “Không thoải mái sao? Chúng ta đi đến chỗ bác sĩ một chuyến.” Vừa nói anh vừa đứng dậy, cởi áo khoác trên người xuống, khoác lên trên cơ thể chỉ có quần áo ngủ mỏng manh của cô, muốn ôm cô đi ra ngoài.

“Đợi một chút.” Đỗ Linh Lan lấy lại tinh thần, kéo cánh tay của anh, không để cho anh thật sự đưa cô đến chỗ bác sĩ, “Em không sao, thật, em chỉ là Chỉ là khi tỉnh lại không nhìn thấy anh, có chút lo lắng mà thôi.” Cô nhẹ nhàng, nói nhỏ như muỗi kêu, chỉ cảm thấy chính mình chuyện bé xé ra to rồi.

Nghe vậy, bước chân của anh dừng lại.

Trên gương mặt nhỏ nhắn của cô quả thực có chút lúng túng, một chút dảng vẻ khó chịu cũng không có, mà cơ thể của cô cũng rất tốt, không có run rẩy, cũng không có đổ mồ hôi lạnh, cho nên giống như những gì cô đã nói, cô không có chuyện gì.

Hàn Lạc Đình ôm Đỗ Linh Lan ngồi xuống trở lại trên ghế sofa, anh để cho cô ngồi ở trên đùi của mình, mình thì ôm cô từ phía sau, “Anh thấy em vẫn chưa thức dậy, cho nên mới đi chợ, mua một ít xương về nấu canh cho em uống.” Anh nói rõ lý do mình không ở bên cạnh cô, nguyên nhân là đợi cô tỉnh ngủ.

“Anh. Cái gì?” Mắt Đỗ Linh Lan tròn to, không tin những gì mình nghe được.

Máu xông lên trên mặt, Hàn Lạc Đình ho nhẹ một tiếng, hắng giọng, có chút xấu hổ nói: “Anh nghe bà chủ quầy hàng ngoài chợ nói, phụ nữ có thai sợ nóng, hơn nữa bụng của em cũng càng ngày càng lớn, không thể đứng trước bếp nấu cơm được nữa, cho nên anh nghĩ, sau này hãy để cho anh nấu cơm.”

Nói cô không cảm động, là lừa gạt người.

Mắt Đỗ Linh Lan nhìn thấy, trên tay của anh có một mảnh hồng, vậy hẳn là anh bị bỏng, thật may là chỉ là hồng thôi, không có nổi bọt nước, “Em không có vấn đề gì, em không sợ nóng.”

“Anh không muốn.” Anh cắt đứt lời của cô, “Anh không muốn em phải khổ cực như vậy, mặc dù anh chưa từng nấu cơm, nhưng anh sẽ dựa theo sách dạy nấu ăn mà làm, nếu thật sự không được, chúng ta có thể đến Thư gia, Mặc Phi nói chúng ta có thể đến Thư gia ăn cơm, người của Thư gia sẽ chăm sóc em thật tốt.”

“Anh đã nói với Mặc Phi?” Cô có chút kinh ngạc, Hàn Lạc Đình không phải loại người gặp vấn đề sẽ đi nhờ sự giúp đỡ của người khác, anh luôn lựa chọn tự mình đi tìm câu trả lời, nhưng vì cô, anh đã đi tìm Dương Mặc Phi.

“Đúng.” Bọn họ đều là cô nhi, tất cả phương pháp chăm sóc của cô, đều học được từ mấy bà bà trong chợ, anh không muốn có sai sót gì, cho dù bị xem thường, cũng phải đi hỏi người khác.

Thật may, Dương Mặc Phi và anh đồng bệnh tương liên(cùng chung cảnh ngộ nên có thể thông cảm với đối phương), mới đây vợ của cậu ta cũng đi kiểm tra, xác định đã mang thai một tháng.

Chuyện trọng thể của người trong Thư gia, hơn nữa còn thông cảm cho hai người bọn họ cái gì cũng không biết, nên cái gì bỏ cho cơ thể, ăn, Thư gia cũng chuẩn bị một phần cho Đỗ Linh Lan, quả thật coi Đỗ Linh Lan giống như người con gái thứ hai.

“Cám ơn anh. Lạc Đình.” Cô nhẹ nhàng nói, không biết nên làm như thế nào, mới có thể biểu đạt hết tất cả cảm kích trong lòng mình.

Cánh tay anh siết chặt, lòng bàn tay theo thói quen vuốt ve bụng của cô, “Không cần cảm ơn anh... tất cả những chuyện anh làm thật ra không đáng kể, so với việc em nôn nghén, còn có buổi tối chân sẽ bị chuột rút, đây mới là chuyện đáng được cảm ơn.”

Nghe thấy cô luôn nôn nghén, và nhìn cô nửa đêm vì chân bị chuột rút mà tỉnh giấc, anh không kiềm chế được cảm thấy đau lòng.

Tại sao lại nói là chuyện không đáng để cảm ơn? Nghe thấy cô nôn nghén, anh đi khắp nơi, hỏi mọi người có phương pháp gì, có thể giảm bớt triệu chứng và sự khó chịu của cô; nửa đêm chân cô bị chuột rút, anh luôn không ngại bị làm phiền mà giúp cô xoa bóp bắp thịt căng cứng, xoa nhẹ khoảng mấy giờ cũng không có kêu mệt, không có dừng tay.

Chứ đừng nói chỉ là, hiện tại anh lại học nấu cơm vì cô!

Những thứ này anh đều không nên làm, anh ở trong cảm nhận của cô, giống như một vị thần cao lớn vậy.

Nhưng cô thật sự rất vui mừng, bởi vì trong khoảng thời gian này khoảng cách giữa hai người bọn họ, từ từ rút ngắn, rốt cuộc cô cũng không cần nhìn bóng lưng của anh mà nhớ anh.

Chỉ có duy nhất một chỗ không tốt, chính là bụng của Đỗ Linh Lan càng lúc càng lớn, Hàn Lạc Đình hình như cũng trở nên giống với tất cả những người cha chuẩn mực khác, bắt đầu có chút trông gà hoá cuốc(lẫn

lộn trái phải hay lo lắng không đâu), chỉ cần cô nhăn mặt nhíu mày, hoặc là thở dài một tiếng, anh sẽ vội vã cuống cuống nhảy dựng lên, ôm cô đi đến chỗ bác sĩ.

Như vậy mấy lần sau, bác sĩ và y tá trong phòng khám bệnh chỉ cần vừa nhìn thấy bọn họ, cũng không cần đăng kí, trực tiếp để cho bọn họ đi vào trong phòng khám của bác sĩ.

Trừ chuyện này không tốt, hiện tại cô vô cùng hạnh phúc.

“Em chờ anh một chút, anh đi múc một chén canh cho em.” Hàn Lạc Đình đặt cô trên ghế sofa, mình thì đi vào trong phòng bếp mang ra ngoài một chén canh nóng, sợ cô bị bỏng, còn bón từng muỗng cho cô.

Đỗ Linh Lan có chút thẹn thùng, nhưng vẫn uống vào từng muỗng từng muỗng canh nóng bên môi, anh quên thêm muối ăn, nhưng cô lại cảm thấy canh này có vị thiên hạ đệ nhất, canh uống ngon nhất, đại khái chính là người yêu trong mắt tự nhiên sẽ là Tây Thi thôi.

Rất nhanh một chén canh nóng đã được Hàn Lạc Đình cho cô uống hết, anh cầm lấy giấy lau miệng cho cô, đúng lúc này điện thoại di động lại vang lên.

Anh và cô đều ngẩn ra, bởi vì anh đang nghỉ phép, hơn nữa chính anh đã từng nói, không có chuyện gì thì không cần tới quấy rầy anh theo đuổi vợ, cho nên anh tới trấn nhỏ này hơn hai tháng, cũng không có người gọi điện thoại tới.

Anh do dự có nên nhận hay không.

“Lạc Đình, nghe điện thoại trước đi.” Cô cười vỗ vỗ tay của anh, cầm lấy cái chén trong tay của anh, đang muốn đi vào phòng bếp, anh lại nắm lấy tay của cô, không cho cô bước xuống đất, nguyên nhân là cô không có mang dép, anh không muốn cô trực tiếp dẫm lên sàn nhà lạnh lẽo.

Cô có chút bất đắc dĩ than nhẹ, “Anh nghe điện thoại trước đi, em ngồi.”

Lần này anh mới hài lòng nhận điện thoại, “Tôi, Hàn Lạc Đình.”

Đỗ Linh Lan thấy anh không nói lời nào, im lặng nghe đối phương nói, chỉ là ngay sau đó cả người anh căng thẳng, vẻ mặt cũng tràn đầy lo lắng, cô biết rõ đã có chuyện xảy ra.

Không cần đợi lâu, anh đã nhanh chóng cúp điện thoại, nhìn cô.

Cô kiên nhẫn chờ, chờ Hàn Lạc Đình nói cho cô biết đã xảy ra chuyện gì.

“Ngũ Tiểu Thư gặp tập kích, bị bắt rồi.” Sau một lúc khá lâu anh nói.

Đỗ Linh Lan ngẩn ra, “Chuyện gì đã xảy ra? Tại sao Ngũ Tiểu Thư lại bị bắt?” Từ nhỏ lớn lên cùng nhau, thân như chị em, tin tức Long Hồ bị bắt đi, làm cô lo lắng hơn bất cứ chuyện gì.

“Cụ thể thì không rõ ràng lắm, nhưng. . . .” Anh muốn nói lại thôi, ánh mắt do dự nhìn cô, còn có bụng của cô.

Cô lập tức hiểu được, cuộc điện thoại này là muốn anh trở về Long Môn cứu Long Hồ.

Thời gian quá ngắn, cô vẫn cảm thấy thời gian đơn độc chung sống cùng anh quá ngắn, quá ít, hiện tại anh lại phải về, hai tay không tự chủ ôm chặt bụng, cô cúi đầu không nói.

Cô đang do dự, có nên muốn anh ở lại hay không, cô biết thân là thủ lĩnh Ảnh Vệ, Hàn Lạc Đình có chức trách của anh, hiện tại Long Hồ bị bắt, anh nhất định phải trở về, tra ra là ai đã bắt Long Hồ, còn phải tìm cách làm sao để cứu cô ấy ra.

Thế nhưng cô lại không muốn rời xa anh, cô muốn anh mãi bầu bạn bên cạnh cô, cô đã có thói quen mỗi ngày đều có anh ở bên cạnh.

Đỗ Linh Lan sợ khi ngủ thiếu anh, cô sợ cô không có thói quen một mình nằm trên giường lớn lạnh lẽo, không thể ngủ được, cũng sợ mỗi sáng sớm khi vừa thức dậy, sẽ giống như mới vừa rời không nhìn thấy anh mà không yên tâm, hoảng sợ.

Anh và cô đều không nói gì, cô không thể đoán ra anh đang nghĩ gì, nhưng trực giác của cô lại nói cho cô biết, anh cũng đang đấu tranh, đấu tranh giữa việc ở cùng cô và chức trách.

Nếu như anh có thể trực tiếp nói với cô, anh phải trở về với cương vị của mình, hoặc là cô dùng lý do mình đang mang thai, buộc anh ở lại, nhưng anh nửa câu cũng không hề đề cập tới, chỉ âm thầm phiền não.

Hàn Lạc Đình là một người đàn ông như thế nào, chẳng lẽ cô còn không hiểu sao?

Khẽ thở dài, Đỗ Linh Lan quyết định, “Lạc Đình, anh trở về đi.”

Nghe vậy, anh không dám tin quay đầu lại nhìn cô chằm chằm.

“Anh trở về cứu Ngũ Tiểu Thư đi!” Cô đã biết, tình cảm của anh đối với Long Hồ không phải là tình yêu, như vậy là đủ rồi, cô không cần phải suy đoán tâm tư của anh nữa, cũng không cần lo lắng anh sẽ bị Long Hồ cướp đi, cô tin chắc anh nhất định sẽ trở về, vì cô, cũng vì tiểu bảo bối của bọn họ.

“Lạc Đình, em và tiểu bảo bối ở chỗ này chờ anh trở lại, anh nên trở về đi thôi.”

Hàn Lạc Đình đưa tay nắm lấy bàn tay của cô, “Em và anh cùng nhau trở về, trở về Long Môn.”

Anh không yên lòng, để cô đợi ở nơi này một mình, hơn nữa lần này Dương Mặc Phi và anh nhất định phải cùng nhau trở về, bên cạnh cô ngay cả một người thân cận cũng không có, mặc dù nói người dân trong trấn nhỏ này rất quan tâm cô, nhưng anh trước sau vẫn không yên lòng.

“Em không muốn trở về.” Đỗ Linh Lan lắc đầu một cái, anh đang nghĩ cái gì, lo lắng những thứ gì, cô đều biết.

“Lạc Đình, em có thể, anh quên rồi, em cũng từng là một thành viên của Ảnh Vệ, làm sao có thể không bảo vệ được bản thân? Huống chi, cái trấn nhỏ này vẫn luôn rất yên bình, em sẽ không có việc gì.” Cô khẽ cười một tiếng vì sự lo lắng của anh.

Hàn Lạc Đình vẫn không muốn, bởi vì anh mơ hồ cảm thấy lo lắng, trước nay chưa từng có cảm giác khiến anh phải do dự lần nữa.

“Nếu quả thật có chuyện, em còn có thể đi tìm Thư tiểu thư, không phải sao?” Đỗ Linh Lan không ngừng cố gắng thuyết phục anh, “Tam thiếu gia cần anh trở về, Ngũ Tiểu Thư cũng cần anh đi cứu, nhanh trở về thì hơn!”

Trong nháy mắt, anh đã quyết định tất cả, “Em dọn đến Thư gia, chờ anh trở lại.” Mặc dù cô nói không sai, trấn nhỏ này vẫn luôn rất yên bình, người dân trong trấn lại giúp đỡ lẫn nhau, nhưng anh vẫn không có cách nào yên tâm, đành phải đưa cô đến Thư gia, ít nhất khi có chuyện gì người của Thư gia còn có thể giúp cô.

“Được, em đồng ý với anh.” Không muốn làm khó anh, cô chỉ có thể nhượng bộ, “Lạc Đình, trở về sớm một chút, em và tiểu bảo bối ở chỗ này chờ anh.” Cô cười nói, không để lộ ra một chút nét mặt lưu luyến không rời.

Cô biết, chỉ cần cô vừa lộ ra vẻ mặt như vậy, anh nhất định sẽ không nỡ rời đi, cho nên không muốn làm khó anh, cũng không muốn anh lo lắng.

Nắm chặt bàn tay của Đỗ Linh Lan, Hàn Lạc Đình cúi người, cẩn thận hôn một cái trên trán của cô, “Đợi anh...anh sẽ mau chóng trở lại, trở lại bên cạnh em và tiểu bảo bối.”

Sau khi trở lại anh sẽ lập tức mang cô đi đăng ký, trở thành chồng hợp pháp của cô, cái ý nghĩ này, gần đây vẫn chiếm cứ trong đầu anh, làm ngực anh nóng lên, nóng lên.

Một nhà, có ba, có mẹ, còn có đứa bé, là nhà của anh.

Cái ý nghĩ này, làm anh hận không thể róc xương lóc thịt tên đầu sỏ gây nên chuyện phiền toái này, chặt làm trăm mảnh, chuẩn bị dùng tốc độ nhanh nhất hoàn thành tất cả.

Hàn Lạc Đình đã rời đi một tuần, Đỗ Linh Lan cũng dọn vào Thư gia đúng một tuần lễ.

Trong khoảng thời gian này, thật ra thì cô không tính là cô đơn, bởi vì bên cạnh cô còn có một người mới vừa trở thành phụ nữ có thai, nhưng lại thường xuyên không an phận - Thư Tử Yên.

Hai phụ nữ có thai cứ như vậy bị Thư phụ nhân quan sát, chỉ sợ một trong hai người sẽ phạm vào kiêng kỵ của phụ nữ có thai.

Bởi vì Thư Tử Yên có thói quen cầu thả, cho nên cả ngày ở Thư gia đều nghe được âm thanh Thư phụ nhân đang rống cô, rất náo nhiệt.

Nhưng mà, ban ngày càng náo nhiệt, đêm xuống khi chỉ có một mình, cô sẽ cảm thấy vô cùng cô đơn.

Mà tiểu bảo bối ở trong bụng sau khi Hàn Lạc Đình rời đi, lại trở nên lười biếng, cũng không có đá cô, Đỗ Linh Lan sợ đến mức vội vàng đến chỗ bác sĩ làm kiểm tra kĩ càng, bác sĩ liên tục nhấn mạnh tiểu bảo bối rất khoẻ mạnh, tuyệt đối là một đứa bé hoạt bát sau khi sinh ra, cô mới mang theo một gương mặt lúng túng rời khỏi phòng khám bệnh.

Xem ra, tiểu bảo bối cũng giống như cô, rất nhớ Hàn Lạc Đình.

Ngồi ở trên ghế sofa, cô không tự chủ lại thở dài.

“Này! Linh Lan, cô đừng để ẹ tôi nghe được cô ở đây than thở, nếu không bà sẽ kéo lỗ tai cô, kéo đến khi cô kêu ôi ôi!” Thư Tử Yên và cô ngồi chung một chỗ cùng nhau đợi thuốc bổ vội vàng cảnh cáo, một đôi mắt to sáng rỡ vẫn không ngừng bận rộn, nhìn xem mẹ mình có nghe được hay không.

Thật may là, mẹ cô ở trong phòng bếp rất bận rộn.

Đỗ Linh Lan có chút ngượng ngùng nhìn vào trong phòng bếp một chút, rồi sau đó mới di chuyển tầm mắt dừng trên người Thư Tử Yên.

Thư Tử Yên nhếch miệng cười một tiếng, “Tôi hiểu, tôi hiểu, tôi cũng rất nhớ đầu gối, anh ấy không ở đây một ngày, cả người tôi cũng cực kỳ không được tự nhiên, buổi tối lại ngủ không ngon, cô nhìn tôi xem, mắt tôi quầng thâm cũng chạy ra ngoài, chờ đầu gối trở lại, tôi nhất định sẽ thật dạy dỗ anh ấy thật tốt!”

Bị nói trúng tâm sự, khuôn mặt Đỗ Linh Lan như bị bỏng, nhưng cô lại hết sức hâm mộ Thư Tử Yên, có thể trực tiếp thừa nhận cô nhớ Dương Mặc Phi như thế nào, mặc dù cô cũng nhớ Hàn Lạc Đình, nhưng lại ngượng ngùng không nói, chỉ dám đặt trong lòng, đêm khuya lúc yên tĩnh, mới dám nhỏ giọng nói với tiểu bảo bối trong bụng, sau đó cùng tiểu bảo bối nhớ anh.

“Linh Lan, không bằng hai chúng ta thừa dịp mẹ tôi đang nấu canh, đi ra ngoài đường một hồi rồi trở về được không? Cả ngày ở trong nhà, mọi người rất mau gở sét.” Thư Tử Yên đứng lên, xoay xoay cánh tay, quay đầu lại nói với cô.

Suy nghĩ một chút, Đỗ Linh Lan cũng cảm thấy mình nên đi ra đi một chút, lúc nào cũng ở trong nhà nhớ tới Hàn Lạc Đình, sẽ chỉ khiến bản thân càng ngày càng chán nản, cho nên cùng Thư Tử Yên đi ra khỏi Thư gia.

Bỗng nhiên trước mặt các cô xuất hiện mấy người đàn ông xa lạ, bọn họ lại có một bộ mặt lai giả bất thiện(người đến không có ý tốt), Đỗ Linh Lan liền hồi hận.

Với bản lĩnh của Đỗ Linh Lan, xác thực có thể an toàn trở về, nhưng bây giờ bụng cô cần bản không chịu được việc cô thực hiện những động tác mạnh, hơn nữa bên cạnh cô còn có Thư Tử Yên.

Mặc dù không cam tâm tình nguyện, nhưng cô vẫn ngoan ngoãn và muốn Thư Tử Yên tỉnh táo lại, cùng bọn họ rời khỏi trấn nhỏ.

Bụng truyền đến mấy cái đá, cô đưa tay ôm bụng, nhẹ giọng nói với tiểu bảo bối trong bụng: “Tiểu bảo bối không phải sợ, cha sẽ đến cứu chúng ta, cha nhất định sẽ đến cứu chúng ta.” Nhìn vòng tay trên cổ tay, cô tin tưởng Hàn Lạc Đình nhất định sẽ đến cứu cô, và tiểu bảo bối của bọn họ, nhất định!

18. Chương 18: Chương 9

Bên trong căn phòng to như vậy, nhưng không người nào dám mở miệng, ngay cả hít thở cũng không dám quá lớn.

Bọn họ đều e ngại, e ngại mình phát ra tiếng động gì quá lớn, sẽ kích thích đến hai người đàn ông ở bên trong căn phòng này, hai người đàn ông gần như mất khống chế.

Mới vừa rồi bọn họ nhận được tin báo, sau khi bọn họ mới vừa cứu được Long Hồ ra, mấy kẻ thất bại còn sót lại đã trốn thoát tự nhiên tìm tới chỗ của Đỗ Linh Lan và Thư Tử Yên, ý đồ muốn dùng họ tới uy hiếp Hàn Lạc Đình và Dương Mặc Phi, buộc bọn họ thả những người bị bắt.

Mặc dù Hàn Lạc Đình và Dương Mặc Phi không hề nói gì, nhưng sự tức giận đang tỏa ra từ trên người hai người, cũng đủ cho bọn họ cảm thấy, mấy người kia có thể giữ toàn thân đã là may mắn của bọn họ.

Đỗ Linh Lan và Thư Tử Yên đối với Hàn Lạc Đình và Dương Mặc Phi mà nói, còn quan trọng hơn tính mạng của hai người bọn họ, Hàn Lạc Đình và Dương Mặc Phi có thể chết, nhưng hai người phụ nữ của bọn họ không được rút một sợi tóc, mấy cái tên ngu ngốc kia biết chuyện này, nhưng lại không biết chọc phải hai người đàn ông này sẽ có kết cục đáng sợ như thế nào, bọn họ cũng bắt đầu thông cảm cho sự ngu dại của mấy người kia.

Hàn Lạc Đình cực kỳ hối hận, hận mình đã để một mình Đỗ Linh Lan ở lại trấn nhỏ, hận mình rời khỏi cô vào lúc này.

Nếu như anh có thể sắp xếp tốt hơn một chút, một lưới bắt hết bọn chúng, mấy tên trốn thoát cũng sẽ không có cơ hội đi bắt cóc cô, không, phải nói, nếu như anh không rời đi, vẫn ở lại bên cạnh cô, cô sẽ không gặp nguy hiểm như vậy.

Nắm tay không tự chủ siết chặt, mỗi một tác da tác thịt trên cơ thể đều căng cứng, chỉ cần có một kích thích nhỏ, anh sẽ hoàn toàn mất khống chế, giết chết từng người ở trước mặt, chẳng phân biệt được địch ta.

Linh Lan của anh rất kiên cường, nhưng là một phụ nữ đang mang thai, cô biết rõ cô không thể làm những động tác mạnh, cho nên nhất định sẽ không phản kháng, việc duy nhất cô có thể làm, chính là chờ anh đến cứu cô. Nhưng bây giờ ngay cả nơi cô đang ở anh cũng không biết, chứ đừng nói đến việc đi cứu cô.

Nghĩ đến những thứ này, cảm giác chán ghét bản thân càng kịch liệt hơn, kịch liệt đến mức anh quyết định không nhẫn nại nữa mà lao ra khỏi Long Môn, nhưng anh không thể, bởi vì anh đang đợi, chờ cấp dưới tra ra vị trí của Đỗ Linh Lan và Thư Tử Yên là ở đâu.

Trước khi đi, Hàn Lạc Đình đã cho Đỗ Linh Lan một chiếc vòng tay, phía trên có hệ thống định vị toàn cầu, để bất cứ lúc nào anh cũng có thể biết được vị trí của cô.

Thế nhưng không biết những người đó đã dẫn cô đi đâu, cho dù là hệ thống định vị tinh vi như thế, lại phát ra tín hiệu yếu ớt đến mức không tra được, chỉ có thể để cho cấp dưới điều chỉnh hệ thống thu tín, hi vọng dựa vào cái này tra ra vị trí của cô.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, nhìn kim chỉ phút không ngừng hoạt động, chỉ qua mấy phút thôi, nhưng anh lại cảm thấy mình đã đợi mấy chục năm, chuyên ngành của anh không phải là máy vi tính, không phải là hệ thống định vị, nếu không anh sẽ không đứng một bên, đổ mắt chờ mong.

Nắm tay siết chặt, nhưng thần kinh đã không thể căng thẳng thêm được nữa.

Phụ trách điều khiển Đường Kỳ Hạo đã phát khô cả cổ họng, nhưng cũng không dám dừng lại uống một hớp nước, bởi vì sau lưng lan tới khí thế quá mức đáng sợ, anh sợ một khi mình ngừng tay, người phía sau sẽ bắt anh hỏi kết quả, cho nên đầu ngón tay của anh gõ trên bàn phím thật nhanh, thuận tiện ở trong lòng mắng mấy cái tên ngu ngốc không có mắt kia, tại sao lại mang Đỗ Linh Lan đến cái nơi quỷ quái đó, khiến hệ thống định vị không tìm được cô.

Thời gian trôi qua rất chậm, lúc Đường Kỳ Hạo sắp khóc thì rốt cuộc cũng có tín hiệu, anh hưng phấn đến mức đứng lên, “Lạc Đình, có tin tức.” Nếu không, anh sẽ bị khí thế kinh người của Hàn Lạc Đình giết chết.

“Ở đâu?” Anh giống như quỷ đứng trước mặt Đường Kỳ Hạo, giọng nói của Hàn Lạc Đình rất bình tĩnh, bình tĩnh đến mức quỷ dị.

Đường Kỳ Hạo nuốt nước miếng một cái, vội vàng nói ra một vị trí.

Sau khi biết được vị trí, Hàn Lạc Đình không chút nghĩ ngợi đi ra ngoài, mà trong lúc đó Dương Mặc Phi và anh gần như di chuyển cùng nhau.

Sau khi hai sát thần rời đi, mọi người mới thở phào nhẹ nhõm.

“Oh My God, tôi sắp bị hù chết rồi.” Đường Kỳ Hạo mệt lả ngồi phịch ở chỗ ngồi, “Tôi nói này Tam thiếu gia, anh cũng không nói mấy câu an ủi hai người kia một chút, anh không biết tôi ngồi ở chỗ này mà sợ hãi biết bao nhiêu, hơn nữa còn đổ rất nhiều mồ hôi lạnh.”

Long Triều khẽ cười một tiếng, “Tôi có nói gì, cậu cho rằng bọn họ sẽ nghe lọt tai sao?” Nhiều lời chỉ lãng phí hơi sức mà thôi, anh lại không làm loại chuyện phí sức lại chẳng có kết quả tốt này, “Hiện tại, các cậu không cần theo sau sao?”

“Theo sau làm gì? Hai người kia bần phát phần nộ, còn hữu dụng hơn một đội quân, chúng ta đi theo sau xem náo nhiệt sao?” Những lời này nhận được không ít sự tán thành.

“Tôi lại muốn nhìn, có nhược điểm, Lạc Đình, sẽ biến thành cái dạng gì?” Long Triều nở một nụ cười quỷ dị, chậm rãi nói: “Một người đàn ông xưa nay không gì thắng nổi, sau khi có nhược điểm, rốt cuộc là sẽ trở nên mạnh hơn, hay là ngược lại trở nên mềm yếu hơn? Tôi thật sự vô cùng muốn nhìn một chút.”

“Tam thiếu gia, anh thật sự muốn đi xem náo nhiệt sao?” Mấy người đàn ông vừa nghe đến đây, không khỏi đau khổ.

“Được rồi, được rồi, ít nhất cũng phải đi khắc phục hậu quả chứ! Nếu không hai người kia phá hủy địa phương của người ta thì làm thế nào?” Đường Kỳ Hạo bắt đầu dĩ nhiên nhún vai, không phủ nhận, thật ra anh cũng muốn nhìn, vì Đỗ Linh Lan, Hàn Lạc Đình có thể điên đến mức độ nào.

Thật lâu không có gặp qua chuyện thú vị như vậy rồi, nở một nụ cười tà, anh đứng dậy rời khỏi thư phòng cùng mấy người đồng đội.

Đỗ Linh Lan đưa tay vuốt bụng, an ủi con gái đang khấn trương.

Sau khi những người đó dẫn bọn họ đi tới cái nơi không biết tên này, liền tách cô và Thư Tử Yên ra rồi giam lại, căn phòng vừa ướt vừa lạnh, ngay cả một cái thiết bị giữ ấm cũng không có, mà trên người cô chỉ có một cái áo khoác hơi dày một chút, cũng không đủ để giữ ấm, cô có thể cảm thấy đầu ngón tay của mình bởi vì lạnh mà trở nên cứng ngắc.

Cô không có thói quen đeo đồng hồ, cho nên cũng không biết mình đã bị giam ở chỗ này bao lâu.

Cô lo lắng vì Thư Tử Yên bị nhốt ở một chỗ khác, sợ những người đàn ông kia sẽ gây bất lợi cho cô.

Cửa vốn đã khóa, bỗng nhiên bị người từ bên ngoài đẩy vào, hai người đàn ông thô bỉ một trước một sau đi vào trong, trong mắt bọn họ đều là ham muốn ghê tởm, thấy thể Đỗ Linh Lan liền buồn nôn, quả muốn nôn ra một trận.

“Chưa bao giờ làm qua bà bầu, không biết mùi vị sẽ như thế nào?” Một người đàn ông trong đó dùng ánh mắt dâm tà quan sát cô từ trên xuống dưới.

“Thôi đi, chẳng phải người bởi vì không thể làm một người phụ nữ khác, mới đến nơi này chứ gì?” Một người đàn ông khác không khách khí chút nào nói ra âm ỉ.

” Không phải người cũng vậy sao?”

“Thật ra thì ta không có hứng thú với cô ta, nhưng ta lại có hứng thú muốn biết, nếu như Hàn Lạc Đình biết người phụ nữ của hắn bị chúng ta mổ bụng khi còn sống, lấy Tiểu Tập Chúng ra, sẽ có vẻ mặt gì.” Người đó từ trong quần áo, rút ra một con dao sắc lạnh, quan sát Đỗ Linh Lan.

Trái tim Đỗ Linh Lan run lên, không nhận được lùi về phía sau, cô có chuyện gì cũng không sao, nhưng tiểu bảo bối tuyệt đối không thể xảy ra chuyện gì.

Cô đang suy nghĩ, mình có thể quật ngã hai người đàn ông này hay không, nhưng không biết vì sao bụng của cô chợt đau nhói, đau đến mức cô không nhận được co rúc, ôm bụng nằm trên mặt đất.

Cô rất sợ, rất sợ mình sẽ không giữ được đứa bé.

Hàn Lạc Đình rất thích đứa bé này, nếu như. Nếu như cô có chuyện gì, Hàn Lạc Đình nhất định phải lựa chọn bảo vệ đứa bé này, cho nên như thế nào đi nữa, cô cũng muốn giữ được đứa bé.

“Này, cô làm sao vậy? Bụng rất đau sao?” Người đàn ông nói muốn mở bụng của cô đi lên phía trước, đá một cái lên bả vai của cô.

Đỗ Linh Lan bị đá phải lật người lại, cô chịu đựng đau đớn, không để mình tỏ ra yếu ớt trước mặt hai người này, nhưng bụng cô càng ngày càng đau mãnh liệt, rõ ràng cơ thể cô đã lạnh như băng, nhưng cô lại toát mồ hôi.

“Lạc Đình. Lạc Đình.” Cũng không nhận được nữa, cô lẩm bẩm tên Hàn Lạc Đình, như vậy cô mới có thể tiếp tục chịu đựng, mới không bất tỉnh.

Cô không biết, sau khi mình bất tỉnh còn có thể mở mắt ra hay không? Tiểu bảo bối của cô có thể giữ được hay không? Cho nên cô nhất định phải luôn tỉnh táo.

“Thế nào? Còn đang suy nghĩ về người đàn ông của cô? Hắn ta làm sao biết được cô đang ở nơi này?” Người đàn ông kia cười ha ha, dùng sức nắm tóc của cô, “Cô cho rằng trên người cô có hệ thống định vị, chúng tôi không biết sao? Cái chỗ này chịu ảnh hưởng của từ trường, cho dù hệ thống định vị của Long Môn có lợi hại hơn nữa, cũng không tra được vị trí của cô.”

“Anh ấy nhất định sẽ tìm được tôi.” Đỗ Linh Lan nhìn người đàn ông đó chằm chằm, hơi thở yếu ớt, nhưng giọng nói lại vô cùng kiên định.

“Cuối cùng hắn ta cũng sẽ tìm được cô, nhưng mà sau khi cô chết mới có thể tìm được cô.” Hắn cười tàn nhẫn, “Cô nói, tôi nên vẽ hoa lên gương mặt này trước, hay là lấy máu của cô trước?”

Đỗ Linh Lan không nói, cơ thể lại run rẩy, “Lạc Đình.” Cô lẩm bẩm, chậm rãi nhắm mắt, cảm giác đối phương đã vung tay lên, con dao sắc nhọn kia rồi sẽ đâm sâu vào trong cơ thể cô.

Đợi một lúc lâu, không giống như suy nghĩ đau đớn sẽ đánh úp tới cô, ngay sau đó tóc bị nắm đã được buông ra, cô được một lòng ngực ấm áp ôm vào.

Tiếng tim đập dồn dập, cùng với hơi thở quen thuộc, làm cô vừa mừng vừa sợ mà mở mắt ra, nước mắt bị kiềm chế rất lâu cuối cùng cũng chảy ra, Lạc Đình là anh, rốt cuộc anh cũng tới cứu cô, rốt cuộc cô đã đợi được anh.

Trái tim trong ngực, nặng nề đập, rất lâu cũng không thể thở lại bình thường, Hàn Lạc Đình ôm cô thật chặt, cảm nhận cô trở lại trong ngực anh một lần nữa, cảm giác lòng ngực được cô lấp đầy.

Khi Hàn Lạc Đình chạy đến, nhìn thấy người phụ nữ anh thích nhất, lại bị người khác nắm tóc dùng dao đe dọa, tỉnh táo, lý trí tất cả đều bị anh ném ra sau đầu, bằng tốc độ nhanh nhất anh vịn gậy cổ tay của hai người kia, dễ dàng giải quyết hai người, ôm cô vào trong ngực của mình.

Chỉ có ôm cô vào lòng, anh mới có thể thật sự an tâm.

Cô không có việc gì, mất nhưng đã tìm lại được, anh vui mừng như điên giống như vừa tìm lại được một vật quý báu mà mình vô cùng trân trọng, khiến anh không chịu được siết chặt hai cánh tay, ôm cô càng chặt hơn, anh cũng không bao giờ muốn cô phải ở nơi nguy hiểm này một mình, sẽ không bao giờ để cô một thân một mình nữa, anh sẽ bảo vệ cô, vẫn luôn luôn ở bên cạnh cô và đứa bé, cô không muốn trở về Long Môn cũng không có vấn đề gì, cho dù phải từ bỏ thân phận thủ lĩnh Ảnh Vệ, anh cũng không quan tâm.

Anh chỉ muốn ở bên cạnh cô.

Nhưng người trong ngực lại không ngừng run rẩy, mồ hôi lạnh hiện có trên toàn thân cô, anh lập tức cảm thấy có cái gì đó không đúng mà ôm lấy cô, quả nhiên sắc mặt cô tái nhợt, ôm chặt bụng, bên trán hiện đầy mồ hôi lạnh.

Lập tức Hàn Lạc Đình bị dọa sợ đến mức tỉnh táo lại, ôm lấy cô chạy ra ngoài.

Anh không để ý đến việc Dương Mặc Phi đi cứu Thư Tử Yên, anh biết Dương Mặc Phi tuyệt đối sẽ không có vấn đề gì, hơn nữa anh biết Đường Kỳ Hạo và các Ảnh Vệ vẫn đi theo phía sau bọn họ.

Hàn Lạc Đình sải bước đi ra ngoài, nhìn thấy xe cũng không quản người ngồi bên trong là ai, một tay túm lấy đối phương ném xuống đất, sau đó cẩn thận từng li từng tí đặt Đỗ Linh Lan ở trên xe, tự mình lái xe, đi đến bệnh viện bằng tốc độ cực nhanh.

Dọc theo đường đi, anh không hề dừng lại chờ đèn đỏ, mỗi lần đều bất chấp nguy hiểm tránh qua một chiếc lại một chiếc xe sắp đâm vào đầu xe của anh, anh cũng không hề phát hiện, khi anh bất chấp nguy hiểm vượt qua đèn đỏ như thế, từ lúc đó từng cái đèn đỏ đều trở thành đèn xanh trước khi anh đi qua, để cho anh có thể thuận lợi đi đến nơi anh muốn đến.

Trong đầu Hàn Lạc Đình, chỉ có bộ dạng Đỗ Linh Lan khó chịu mà đỏ mồm hôi lạnh, anh tự tay nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô, “Linh Lan, không phải sợ, không có việc gì, sẽ không có chuyện gì, chúng ta còn phải kết hôn, chúng ta còn phải là một gia đình hạnh phúc, chúng ta còn phải cùng nhau nhìn tiểu bảo bối lớn lên, nhìn con bé đi học, nhìn con bé yêu, nhìn con bé gả cho người đàn ông con bé yêu nhất. . . .”

Đỗ Linh Lan hít sâu, thật ra thì bụng của cô đã không còn đau nhiều, chỉ là hô hấp của cô vẫn còn có chút dồn dập, cho nên anh vẫn quyết định đi đến bệnh viện làm kiểm tra kỹ càng, hơn nữa nhìn anh vì mình mà khẩn trương như vậy, nói thật, thật sự đã có thể thỏa mãn mong ước to lớn của cô.

Anh rất thích cô, anh lại chứng minh một lần nữa.

Nở một nụ cười nhàn nhạt, cô ngồi ở vị trí bên cạnh tài xế, tưởng tượng ra từng hình ảnh theo lời nói của anh.

Anh nói bọn họ sẽ kết hôn, cô sẽ trở thành vợ của anh, mà anh sẽ trở thành chồng của cô.

Bọn họ sẽ cùng nhau nhìn tiểu bảo bối lớn lên, cảnh tượng như vậy, thật sự rất tốt đẹp, rất tốt đẹp, tốt đẹp đến mức lòng của cô cũng không còn đau, lần đầu, cô không phải căm ghét khi bản thân không thu hồi được tình cảm đã đặt trên người anh, lần đầu, cô may mắn đến dường nào khi mình vẫn yêu anh sâu đậm như vậy.

Nhưng mà giống như đã nói, cho dù không thương, khi đối mặt với anh, cô sợ rằng sẽ rất nhanh mình lại yêu anh sâu đậm thêm lần nữa.

Bởi vì anh là Hàn Lạc Đình, từ lần đầu gặp mặt, là người đàn ông đã khắc sâu vào trong lòng cô.

Đỗ Linh Lan dùng sức nắm bàn tay của anh, nhận lấy dũng khí của anh.

Bàn tay này, cô sẽ không bao giờ buông ra nữa, sẽ không bao giờ xoay người rời đi nữa.

Rất nhanh bọn họ đã tới bệnh viện, Cao Chánh Văn cùng rất nhiều bác sĩ, y tá đã đứng ở cửa chờ bọn họ từ sớm.

Mấy người y tá động tác thành thạo đẩy Đỗ Linh Lan vào phòng phẫu thuật, mà Cao Chánh Văn lại phụ trách ngăn cản Hàn Lạc Đình, không để cho anh đi vào.

“Lạc Đình, cậu không thể đi vào.” Anh tốt bụng nhắc nhở, ai biết Hàn Lạc Đình căn bản không phân biệt người trước mặt là ai, một quyền nặng nề giáng trên người của anh.

“Wey wey wey, Lạc Đình, cậu làm Chánh Văn bị thương, vậy ai sẽ cứu Linh Lan?” Sau đó mấy người đồng đội đi cùng Đường Kỳ Hạo đều tiến lên, giữ Hàn Lạc Đình lại.

Cao Chánh Văn đau đến mức cho rằng lực phủ ngũ tạng của mình đều bị tên khốn kiếp này đánh nát, anh lảo đảo lùi lại mấy bước, ho khan vài tiếng, nặng nề hít sâu mấy cái, mới cảm thấy mình khá hơn một chút, có thể đứng thẳng người.

Vừa mở mắt, nhìn thấy Hàn Lạc Đình giống như một con dã thú nổi điên bị Đường Kỳ Hạo giữ lại, còn không ngừng giãy dụa, một bộ dạng muốn xông vào phòng phẫu thuật, anh lập tức tiến lên, sức lực không hề giảm bớt, nặng nề đánh một quyền ở trên mặt Hàn Lạc Đình.

Mặt Hàn Lạc Đình bị đánh lệch, máu đỏ tươi từ khóe môi bị đánh rách của anh chảy xuống, lý trí bởi vì vậy mới ngoan ngoãn quay trở về, anh không giãy dụa nữa, nhìn Cao Chánh Văn chăm chăm.

“Linh Lan không có chuyện gì, chỉ là động thai mà thôi.” Anh liếc Hàn Lạc Đình một cái, tức giận nói với người đàn ông vừa mất khống chế.

Kinh nghiệm phong phú của anh một lần đã nhìn ra triệu chứng của Đỗ Linh Lan là gì, chỉ là anh không ngờ, Hàn Lạc Đình lại có thể mất khống chế đến mức ngay cả anh cũng đánh.

Hàn Lạc Đình ngẩn ra, “Cô ấy không có việc gì? Cậu chắc chắn chứ?”

“Tôi không chắc chắn mà còn có thể đứng ở chỗ này, chứ không phải lập tức chạy vào cứu cô ấy sao?” Cao Chánh Văn vượt cái bụng bị đánh, giọng nói lại càng không vui.

Hàn Lạc Đình cho rằng anh là loại bác sĩ thấy chết mà không cứu sao? Anh biết, nhưng bà bầu nhà anh cứ nói lảm nhảm đến mức tinh thần anh luôn không ổn định.

Lời nói của anh, chậm rãi truyền vào trong tai Hàn Lạc Đình.

Cô không có chuyện gì, đứa bé trong bụng cũng không có chuyện gì, hai người bọn họ, đều bình an vô sự.

Cơ thể vốn căng cứng, trong nháy mắt đã thả lỏng, cơ bắp trên đùi thậm chí ngay cả cơ thể của anh cũng không thể chống đỡ, ngay lập tức quỵ trên mặt đất.

Mấy Ảnh Vệ cùng anh lớn lên kiên vào sinh ra tử thấy thế, đều không khỏi hoảng sợ.

Thân là thủ lĩnh của bọn họ, bọn họ luôn cảm thấy Hàn Lạc Đình tồn tại giống như một vị thần, là trụ cột của bọn họ, nhưng bây giờ trụ cột của bọn họ, lại có thể vì Đỗ Linh Lan mà ngã xuống.

Bọn họ đều hai mắt nhìn nhau, có chút không dám tin, nhưng cũng có chút không quên được, bởi vì anh luôn quá mức hoàn mỹ, nói thật ra, bọn họ đều rất ghen tỵ.

Hiện tại nhìn thấy bộ dạng nhếch nhác này của anh, bọn họ thấy chỉ có thể hình dung bằng một từ, thoải mái!

Hàn Lạc Đình không còn là một vị thần cao cao tại thượng, mà là anh em của bọn họ, một người vì tình yêu mà trở nên mạnh hơn, nhưng đồng thời cũng trở nên mềm yếu hơn, đáng thương hơn mà thôi.

Khó trách Long Triều lại kiên trì đi theo, thì ra là anh nhất định muốn nhìn thấy một màn này.

Hàn Lạc Đình tuyệt không quan tâm bộ dạng bất lực của anh bị mọi người nhìn thấy, giờ phút này anh cảm thấy chỉ cần Đỗ Linh Lan và đứa bé bình an vô sự, cái gì anh cũng không quan tâm.

Anh là người không theo đạo, cho tới bây giờ vẫn chưa từng cầu xin Đức Phật phù hộ, thế nhưng ngay lúc này ở trong lòng anh lại không ngừng cảm tạ từng vị Đức Phật mà anh biết.

Cô không có chuyện gì, cô vẫn ở bên cạnh anh, nhà của anh vẫn còn, không có vỡ nát.

Hai mắt nóng lên, anh có thể cảm thấy có thứ gì đó đang chảy ra từ mắt mình, một giọt lại một giọt lướt qua mặt anh, nhưng anh không hề lau đi, anh chỉ là vui mừng, vẫn không ngừng cảm tạ Đức Phật, cảm kích họ không có cướp đi hai báu vật quan trọng nhất đối với anh.

Anh không biết đã quỵ trên mặt đất bao lâu, cho đến khi Long Triều tiến lên đỡ anh dậy.

Nhìn Long Triều đứng trước mặt, Hàn Lạc Đình mở miệng nói: “Tam thiếu gia, cho phép tôi được từ chức Ảnh Vệ.”

Đỗ Linh Lan thích cái trần nhỏ kia, như vậy anh sẽ theo cô trở về cái trần nhỏ kia, bọn họ sẽ cùng nhau sống trong cái trần nhỏ kia, nhìn đứa bé của bọn họ lớn lên, cùng nhau sống đến già.

Lời của anh làm khé miệng Long Triều co rút một cái, “Cậu biết không? Tôi bắt đầu nghĩ muốn lập một quy định dành cho tất cả Ảnh Vệ là không được phép yêu, sau Mặc Phi, là Linh Lan, sau đó lại chính là cậu, mỗi người các cậu sau khi yêu người khác liền chạy tới nói với tôi là muốn từ chức, các cậu có từng nghĩ cho tôi sao? Dù gì tôi cũng đối với các cậu không tệ, nhưng các cậu một hai nói đi là đi, trên đời này còn có người nào đáng thương hơn tôi sao?”

“Linh Lan không muốn trở về Long Môn.” Mặc dù cô chưa từng nói, nhưng anh có thể cảm nhận được, cô có một thứ tình cảm phức tạp đối với Long Môn, cô có rất nhiều ký ức buồn, đều ở Long Môn.

Cô không muốn trở về, như vậy anh và cô sẽ không trở về.

Bọn họ làm Long Triều thiếu chút nữa hộc máu, trong khoảng thời gian ngắn quên mất chính mình cũng là người yêu vợ vô pháp vô thiên, “Tôi không cho phép! Cũng không quản tóm lại là ba người không thể từ chức! Tốt nhất cậu nên nghĩ biện pháp thuyết phục Linh Lan trở về, nếu tìm người giúp đỡ, tôi cũng sẽ bắt hai người các cậu trở về!”

Thật sự là khinh người quá đáng rồi! Long Triều cảm thấy mình bị tổn thương nghiêm trọng, phải đi về chỗ vợ làm nũng, muốn vợ an ủi tâm hồn đang bị tổn thương của anh thật tốt.

Hàn Lạc Đình đều ném đi, căn bản cũng không có nghe lọt vào trong tai lời nói của Long Triều, bởi vì chức trách, một lần lại một lần anh ở thời điểm Đỗ Linh Lan cần anh nhất lại không có ở bên cạnh cô, lần này anh có thể may mắn cứu cô trở về, nếu có lần sau? Mỗi một lần anh đều có thể may mắn như vậy không?

Không, ngay cả một cơ hội thử nghiệm anh cũng không muốn, cho nên anh muốn ngăn chặn tất cả những khả năng kế tiếp, anh thề anh sẽ không bao giờ để cho cô gặp phải bất kỳ nguy hiểm nào nữa, tuyệt đối, sẽ không bao giờ nữa.

Anh sẽ bảo vệ cô thật tốt, bảo vệ đứa bé của bọn họ, và bảo vệ nhà của bọn họ, sẽ không để cho bất cứ người nào, bất cứ chuyện gì có cơ hội phá hủy ngôi nhà mà anh trân trọng, anh thề.

19. Chương 19: Chương 10.1

Ngủ một giấc thật ngon, khi tỉnh lại đập vào mắt đầu tiên, là khuôn mặt khiến cô vô cùng an tâm.

“Lạc Đình.” Đỗ Linh Lan nở một nụ cười nhàn nhạt, để tình toàn tâm toàn ý dựa sát vào lồng ngực ấm áp kia, cảm nhận cảm giác an toàn mà chỉ có anh mới có thể mang đến cho cô.

Hàn Lạc Đình ôm cô vào trong ngực của mình, mới vừa rồi bởi vì sợ hãi hại cô ngủ không được ngon giấc, cho nên vẫn chịu đựng không có đưa tay ôm cô, hiện tại cô đã thức dậy, anh cũng tìm không được bất kỳ lý do gì để không ôm cô, “Linh Lan, anh rất xin lỗi! Anh không nên để em ở lại trong trấn nhỏ một mình, em yên tâm, anh sẽ không bao giờ để em một mình nữa.” Dựa vào bên tai của cô bảo đảm, từng câu từng chữ đều là tất cả quyết tâm của anh.

Đỗ Linh Lan ngẩn ra, vẫn chưa hiểu ý tứ trong lời của anh, thì đã bị anh hôn lên môi.

Nụ hôn của anh, cô đã không còn xa lạ, sau khi hiểu rõ tâm ý của anh, cô đã không còn kháng cự việc anh thân mật.

Mà Hàn Lạc Đình cũng biết được điểm này, chỉ cần tìm được một cơ hội, là hôn cô, thỉnh thoảng khi hôn còn có thể “Lau súng cướp cò” , bị anh ôm lên giường triền miên.

Chỉ là theo thời gian bụng của cô càng lúc càng lớn, cho dù khó nhịn hơn nữa, khó chịu hơn nữa, anh cũng vì cô mà nhịn xuống.

“Linh Lan, chúng ta kết hôn có được hay không? Em gả cho anh có được hay không?” Khi cô sắp không thở nổi, rốt cuộc anh cũng dừng nụ hôn này lại, giọng khàn khàn yêu cầu.

Giọng điệu của anh vô cùng căng thẳng, rõ ràng anh rất khẩn trương.

Anh đang sợ cô từ chối, cô biết.

Cô nở một nụ cười, cười nhìn anh, giống như rất hưởng thụ việc anh khẩn trương.

Làm sao Đỗ Linh Lan có thể từ chối? Hàn Lạc Đình không biết, trở thành bạn gái của anh, trở thành vợ của anh, sinh con dưỡng cái cho anh, vẫn luôn là mơ ước bí mật mà cô không dám nói với bất kỳ ai.

Cô đã từng cho rằng, cả đời này giấc mơ của cô cũng sẽ không bao giờ thực hiện được, nhưng mà bây giờ, giấc mơ của cô đang ở trước mặt cô, cô sẽ từ chối sao? Cô có thể từ chối sao?

Nếu như từ chối, cô chính là người ngu ngốc nhất trên thế giới, người phụ nữ ngu ngốc nhất.

Nhưng mà, vào giờ phút này tật xấu khó gặp lại xuất hiện, lúc trước cô vì anh chậm chạp, chịu nhiều đau khổ như vậy, chảy nhiều nước mắt như vậy, nếu như không nhân cơ hội này cho anh ném thử một chút đau khổ cô đã từng chịu, như vậy thật không công bằng với cô.

Cho nên Đỗ Linh Lan không nói gì, chỉ dùng một đôi mắt mang ý cười, nhìn anh.

“Linh Lan?” Cô đang cười, nhưng lại không trả lời anh, Hàn Lạc Đình nhìn gương mặt của người trước mặt nhưng trong lòng không khỏi đầu đón, rất ít khi anh cảm thấy thất bại.

Hàn Lạc Đình biết cô không phải đang từ chối mình, rõ ràng, trong nụ cười của cô chút có quái đản, là cố ý, lần nữa chứng minh cô đang chọc ghẹo anh, nhưng anh không giận cô một chút nào, chỉ có thể bất đắc dĩ vuốt mái tóc dài của cô, an ủi mình ít nhất không bị cô từ chối.

Hôm nay chính miệng cô không nói sẽ gả cho anh, vậy ngày mai anh sẽ hỏi nữa, ngày mai không đồng ý, như vậy ngày kia anh lại hỏi nữa.

Một ngày lại một ngày, cho đến khi cô đồng ý với anh mới thôi, anh là một người rất kiên nhẫn, đối với cô, sức chịu đựng của anh càng là trước đó chưa từng có, cơ hồ đến cổ chấp.

“Đói bụng rồi sao? Phu nhân của một nhân vật quan trọng đã tặng thức ăn lót dạ, em muốn ăn bao nhiêu, hử?” Anh cầm lấy bình thủy, đổ ra một chén canh tắm bổ có mùi thơm tản ra bốn phía, đến gần bên môi cô, nhẹ nhàng dụ dỗ.

Anh chưa bao giờ dụ dỗ người khác, nhưng đối với cô, những lời nói như vậy lại dễ dàng nói ra khỏi miệng, ngược lại cô, khuôn mặt đã đỏ lên.

Nhìn bộ dạng xấu hổ của Đỗ Linh Lan, anh không nhịn được hôn lên gương mặt nóng bừng của cô, thật là đáng yêu, tại sao trước kia anh lại không phát hiện chứ?

Nhưng không cần gấp gáp, kế tiếp bọn họ còn thời gian cả đời, anh có thể từ từ khám phá ra càng nhiều điểm đáng yêu của cô hơn.

Rất nhanh một chén canh đã được uống xong, anh thu dọn bát đĩa, thấy cô vẫn còn buồn ngủ, anh tiếp tục ngồi sau lưng cô, ôm cô vào lòng, yêu thương, bảo vệ.

Cảm giác được anh nâng niu trong lòng bàn tay như thế này thực sự rất tốt, cô nhắm mắt hưởng thụ, giờ phút này cùng anh lắng lắng hưởng thụ không khí ngọt ngào.

Nhưng, tiếng gõ cửa lại vang lên không đúng lúc, quấy rầy bọn họ.

Đỗ Linh Lan im lặng than thở, mở mắt nhìn anh, không ngờ lại nhìn thấy anh nhú mày, rõ ràng cũng giống như cô, đối với người quấy rầy không đúng lúc cảm thấy rất khó chịu.

Gõ mấy cái, người ngoài cửa cũng không chờ bọn họ trả lời, tự mình mở cửa đi vào, nhìn thấy hình ảnh bọn họ thân mật bên nhau, chỉ nhú mày, rất nhanh sau đó lại không có bất kỳ biểu hiện gì.

Ngược lại Đỗ Linh Lan ngượng ngùng giãy dụa, muốn nằm lại trên giường, nhưng Hàn Lạc Đình lại không cho phép, dùng một giọng nói rất không thân thiện chất vấn cái vị “Khách không mời mà đến” này, “Tam thiếu gia, có chuyện gì sao?”

Long Triều trước sau như một nở nụ cười ôn hòa, vẫn luôn sử dụng vẻ mặt khiến người khác đối với anh không hề đề phòng, chỉ là Hàn Lạc Đình đã đi theo bên cạnh anh nhiều năm, một cái liếc mắt đã nhìn ra được người đàn ông này chỉ đơn giản là tới thăm Đỗ Linh Lan thôi, anh tuyệt đối là có mục đích khác.

“Tôi tới đương nhiên là để thăm Linh Lan.” Long Triều hết sức vô tội nói, “Dĩ nhiên, muốn Linh Lan thuyết phục cậu tiếp tục ở lại giữ chức thủ lĩnh Ảnh Vệ, đây cũng là mục đích lần này của tôi.”

Nếu như anh chỉ dựa vào vài ba lời, mà có thể giữ Hàn Lạc Đình lại, vậy khi vào đám rông hang hổ (những nơi nguy hiểm), chắc chắn không thể hoàn thành nhiệm vụ! Nhưng mà khi Hàn Lạc Đình yêu Đỗ Linh Lan, lại biến thành người có thể hoàn thành bất cứ nhiệm vụ nào.

Lời nói của Long Triều, khiến Đỗ Linh Lan ngu ngơ, “Tam thiếu gia, anh nói. Cái gì? Cái gì tiếp tục ở lại? Lạc Đình anh ấy.”

Long Triều đoán không lầm, quả nhiên Hàn Lạc Đình không có ý định nói chuyện này với cô, “Trong lúc cô nghỉ ngơi, Lạc Đình đã tới thỉnh cầu tôi, nói vì cô không muốn trở về Long Môn, cậu ta cũng không có ý định đi về, Linh Lan, cô suy nghĩ một chút, dù gì tôi đối với các người cũng không tệ, cô nói bởi vì mang thai mà tới thỉnh cầu tôi, tôi không hề trách móc, một chút làm khó cũng không có, nhưng bởi vì cô Lạc Đình cũng đi từ chức, cô có nghĩ đến việc tôi đau lòng bao nhiêu không?”

Đỗ Linh Lan không thể tin được nhìn về phía Hàn Lạc Đình, “Anh. Làm sao anh. Tại sao có thể.” Tin tức quá mức chấn động, làm cô hoàn toàn không có cách nào nói ra một câu hoàn chỉnh.

“Linh Lan, cô có thể thay tôi khuyên cái người này một chút được không? Còn nữa, mẹ tôi rất nhớ cô, sau khi cô rời đi bà vẫn luôn nhắc đến cô, nói cô giống như một người con gái của bà, đối với cô không an tâm, nếu có thể, trở về nhìn bà một chút, mà Phi Phi còn có những chị dâu khác họ đều rất nhớ cô, nếu như không phải sợ quấy rầy cô, họ nhất định đã kết bạn rồi cùng nhau đến trấn nhỏ tìm cô.”

Nếu các cô ấy đi, chồng của các cô làm sao có thể để ấy người phụ nữ tay trái gà không chặt đi một mình? Dĩ nhiên cũng sẽ đi theo, một lần như thế, cơ hồ tất cả người trong Long Môn đều đến thăm cái trấn nhỏ yên tĩnh đó.

Đến lúc đó, trấn nhỏ còn có thể yên tĩnh sao?

Khóe mắt Đỗ Linh Lan giật giật, cảm thấy vô cùng may mắn khi họ không có làm như vậy.

Quả thật lúc đó, cô cũng cảm thấy có một chút áy náy, Long phu nhân và mấy vị thiếu phu nhân vẫn luôn đợi cô, Long phu nhân coi cô giống như con gái, mấy vị thiếu phu nhân và Long Hồ lại coi cô như chị em, nhưng cô lại có thể tùy ý nói rời đi liền rời đi như vậy, cũng không trở về gặp họ.

Thấy cô dao động, khóe môi Long Triều cười sâu hơn, tuyệt không cảm thấy dùng phương pháp này ép Đỗ Linh Lan trở về Long Môn là hèn hạ, hoàn toàn không thấy Hàn Lạc Đình nhìn anh bằng một ánh mắt giết người.

“Tốt lắm, những lời muốn nói tôi đã nói xong, cô nhớ phải nghỉ ngơi thật tốt” Thấy mục đích đã đạt được, Long Triều cũng không lãng phí thời gian nữa mà rời khỏi phòng bệnh.

Long Triều vừa rời đi, một hồi yên tĩnh bao trùm trong phòng bệnh.

Hàn Lạc Đình cho rằng cô cảm thấy mất hứng vì những lời của Long Triều, nhưng cô cũng cảm thấy đau lòng bởi vì anh muốn từ chức thủ lĩnh Ảnh Vệ, có thể trở thành thủ lĩnh Ảnh Vệ, anh đã phải bỏ ra bao nhiêu tâm huyết, cô biết tất cả, nhưng bây giờ vì cô, anh lại có thể buông tha tất cả.

Anh ngu ngốc, làm sao cô có thể không cảm động? Làm sao có thể không yêu anh nhiều hơn?

“Lạc Đình, trở về Long Môn đi” Nếu anh có thể vì cô mà buông tha tất cả, làm sao cô không thể hy sinh một chút vì anh chứ? Cô thích trấn nhỏ, thỉnh thoảng có thể trở lại một chút.

Anh sững sờ, cho rằng Đỗ Linh Lan muốn một mình anh trở về Long Môn, “Anh sẽ không đi nếu phải để em ở lại một mình.” Ngón tay nhỏ đặt lên môi của anh, anh dừng lại, nhìn vào đôi mắt tràn đầy vui vẻ và nhu tình của cô.

“Lạc Đình, chúng ta cùng nhau trở về Long Môn.” Cô cười nhẹ nhàng giải thích, “Anh, em, còn có tiểu bảo bối, ba người chúng ta cùng nhau trở về!”

“Không, anh không thích trở về, không cần bởi vì những lời nói của Tam thiếu gia mà thay đổi chủ ý, cưỡng ép mình trở về.” Anh lập tức từ chối lời đề nghị của cô.

“Lạc Đình, anh biết vì sao em không muốn trở về Long Môn không? Bởi vì ở nơi đó, em có rất nhiều kỷ niệm buồn, khi đó em cho rằng người anh yêu là Ngũ Tiểu Thư, cho nên luôn đau lòng nhìn anh và Ngũ Tiểu Thư chung sống hạnh phúc, lén mọi người khóc thút thít.”

Thấy anh muốn mở miệng, cô lắc đầu một cái, muốn anh tiếp tục nghe cô nói, “Nhưng em quên, ở Long Môn em cũng có rất nhiều kỷ niệm vui, phu nhân coi em như con gái của mình, Ngũ Tiểu Thư đối xử với em giống như chị em, thiếu phu nhân cũng đối xử rất chân thành với em, mà những người khác cũng đối

với em rất tốt, đối với em vô cùng quan tâm, không để cho em phải chịu một chút uất ức nào, mà quan trọng nhất, Long Môn là nơi em và anh cùng nhau lớn lên, ở nơi đó, cũng có rất nhiều kỷ niệm đáng nhớ của chúng ta.”

Nghe Đỗ Linh Lan nói, Hàn Lạc Đình vô cùng xúc động, cũng đau lòng, thật ra biết rõ cô chính là vì anh mới đồng ý trở về, mới nói ra những lời này với anh, nhưng nghe cô nói những lời này, anh lại phát hiện mình dễ dàng bị cô thuyết phục.

Anh không cách nào phủ nhận anh yêu thích công việc của mình, cũng không thể dễ dàng từ bỏ như trong tưởng tượng của mình, nếu cô có thể tác thành cho anh, anh chỉ có thể trở đền đáp bằng cách yêu cô nhiều hơn.

“Sau khi trở lại Long Môn, anh và em sẽ cố gắng, cùng tiểu bảo bối tạo ra nhiều kỷ niệm vui vẻ, để cho em quên đi những vết thương kia, khổ sở kia, anh sẽ khiến em hạnh phúc, chỉ cảm thấy vui vẻ, sẽ không để cho em đau lòng, khổ sở, anh xin hứa với em.” Anh ôm chặt cô, nói với cô, cũng là nói với chính mình.

Không một ai có thể chia cách bọn họ nữa.

“Linh Lan, anh yêu em.” Yêu đến mức không thể rời xa cô, không thể sống thiếu cô.

Nghe anh nói yêu, cô cười cong mắt, một giọt nước mắt trong suốt chảy xuống, chỉ có điều lần này, là nước mắt của sự vui mừng, không phải nước mắt của sự bi thương.

“Lạc Đình, em cũng yêu anh.” Cô nói nhỏ, hôn lên môi anh bởi vì vui mừng mà khê nhếch.

Anh, còn có tiểu bảo bối trong bụng, là sau khi ông trời cướp đi cha mẹ của cô, đã trả lại người thân cho cô, cô sẽ yêu thương bọn họ thật nhiều, rất yêu, rất yêu bọn họ.

20. Chương 20: Chương 10.2

Ba năm sau.

Hàn Lạc Đình từ bên ngoài về đến nhà, nhẹ nhàng đẩy cửa phòng ngủ ra, im lặng tiến vào trong phòng.

Vợ và cô con gái anh yêu nhất cuộc đời này, giờ phút này đang nằm trên giường lớn của bọn họ, ngủ say.

Mấy ngày nay bé ngã bệnh, khóc suốt, ban đêm cũng ngủ không ngon, khó chịu là khóc.

Mà Đỗ Linh Lan chăm sóc bé cũng không có một ngày ngủ ngon, chỉ cần bé vừa thức, cô lập tức sẽ thức theo để chăm sóc bé, uống nước, nhẹ nhàng dụ dỗ, khiến bé ngủ say lần nữa.

Mà vào lúc này, bởi vì có mấy người không biết sống chết gây chuyện phiền phức, Hàn Lạc Đình bị buộc ra nước ngoài mấy ngày, phải đi giải quyết những chuyện phiền phức đó.

Mới đầu anh không muốn đi, dù thế nào đi chăng nữa anh cũng không cho rằng chỉ kéo dài thêm vài ngày, lại khiến Long Môn phải chịu không biết bao nhiêu tổn thất.

Anh vẫn luôn đối với chuyện Long Triều dùng Đỗ Linh Lan uy hiếp anh mà ghi hận trong lòng, cho nên chỉ cần không ảnh hưởng quá lớn, thỉnh thoảng anh cũng sẽ để lại một chút chuyện khiến Long Triều đau đầu, hành hạ Long Triều một chút.

Chỉ là Long Triều cũng rất biết lợi dụng sự mềm lòng của Đỗ Linh Lan, ba không năm lúc chạy tới đây giả bộ đáng thương, Linh Lan gặp sẽ mềm lòng mà chạy tới khuyên anh, lần nào cũng vậy.

Còn lần này, Đỗ Linh Lan lại vì mềm lòng, muốn anh đồng ý đi, hơn nữa cô còn nói ở lại trong Long Môn, tuyệt đối sẽ không xảy ra chuyện bị bắt cóc, hơn nữa còn dùng sắc dụ anh, để cho anh đồng ý.

Người phụ nữ mình yêu cố tình dùng sắc dụ mình, làm sao anh có thể chống cự được? Nhưng mà anh cũng dứt khoát yêu cầu đầy đủ, ở trên giường hành hạ cô đến chết đi sống lại, mới cam tâm tình nguyện rời đi.

Lúc về đến nhà Hàn Lạc Đình vô cùng mệt mỏi, nhìn quảng thâm rõ ràng ở đáy mắt cô, anh đau lòng đến mức không biết nói gì.

Đi vào trong phòng tắm rửa một chút, mang theo một thân nhẹ nhàng khoan khoái, anh mới dám lên giường, kéo người phụ nữ đã ngủ say vào trong ngực mình, chỉ có cảm giác khi cô đang ở trong ngực, mới chân thật nhất, tốt nhất, anh thỏa mãn nghĩ tới.

Lúc này, bé bị cô ôm thật chặt vào trong ngực nên tỉnh lại, một đôi mắt to rõ ràng giống như cô, nhìn anh chăm chăm.

Anh đưa tay, trêu chọc bé.

Nhìn thấy cha yêu thích, bé vốn nghĩ thật vui mừng, lớn tiếng gọi anh, nhưng bé nhìn thấy mẹ đang ngủ rất ngon, biết mấy ngày nay mẹ vì chăm sóc bé bị bệnh, nên không thể nghỉ ngơi thật tốt, bé không muốn đánh thức mẹ, cho nên không thể làm gì khác hơn là nhỏ tiếng dùng khẩu hình miệng kêu cha.

Bé rất hiểu chuyện, khiến Hàn Lạc Đình dùng một ngón tay điểm lên cái mũi nhỏ của bé, đổi lấy nụ cười đáng yêu của bé.

Đỗ Linh Lan mệt chết đi, mệt mỏi khiến cô chỉ muốn ngủ thật say, không muốn thức dậy, nhưng cô lại nhớ đến chuyện con gái bị bệnh, cho nên vẫn không dám ngủ quá say, khi con gái ở trong ngực uốn a uốn éo, cô mở đôi mắt tràn đầy mệt mỏi ra, cúi đầu nhìn con gái.

“Tiểu bảo bối, đã thức dậy rồi sao? Muốn uống nước không?” Giọng nói khi vừa thức dậy, mang theo một chút ám muội, nhưng vẫn dễ nghe như vậy, khiến người đàn ông phía sau không cam lòng bị lãng quên mà siết chặt cánh tay, ôm cô càng chặt hơn, lúc này mới lấy được sự chú ý của cô, “Anh đã trở về? Trở về lúc nào? Tại sao không gọi em thức dậy?”

Môi cô nở một nụ cười, mi mắt cong cong, vừa thấy thế anh lại bị một trận động tình, không nhịn được cúi đầu hôn lên cánh môi xinh đẹp cô, anh đang muốn xâm nhập, lại gặp sự chống cự mãnh liệt.

Anh thoáng lùi ra, lại phát hiện con gái bảo bối đang mở to đôi mắt sáng ngập nước, dứt khoát nhìn bọn họ chăm chăm.

Quá nhớ cô, thiếu chút nữa đã quên mất con gái còn thức.

“Cha, mẹ, tiểu bảo bối cũng muốn hôn môi” Đại khái cảm thấy cử động của bọn họ rất thú vị, bé cũng chu cái miệng nhỏ nhắn màu hồng, vừa kêu vừa nói.

Đỗ Linh Lan bất đắc dĩ không biết nên khóc hay cười, không thể làm gì khác hơn là đến gần đôi môi nhỏ của con gái, nhưng môi còn chưa có chạm vào, người đàn ông sau lưng cô lại ngăn cản cô, không để cho cô thực sự hôn xuống.

“Cha?”

Không chỉ có con gái, ngay cả Đỗ Linh Lan cũng vì cử chỉ này của anh mà nhú mày, im lặng dò hỏi.

“Tiểu bảo bối, hôn là một chuyện rất thiêng liêng, chỉ được với người mình thích nhất, người mình yêu nhất, không phải bất luận kẻ nào cũng có thể hôn, hiểu không?” Hàn Lạc Đình rất nhấn nạy dạy con gái, để tránh về sau bé gặp ai cũng hôn loạn, như vậy rất thiệt thòi.

“Tiểu bảo bối thích nhất, thích nhất cha, mẹ!” Bé không hiểu cái gì là thiêng liêng hay không thiêng liêng, nghĩ cái gì thì nói cái đó, mà bây giờ, thật sự người bé thích nhất là cha mẹ của bé, cho nên một lần nữa bé chu cái miệng nhỏ nhắn, lại gần mẹ yêu, “Mẹ, thân ái!”

Đỗ Linh Lan không có nói gì, dù sao cũng là hôn con gái bảo bối của mình, nhưng khi nụ hôn của các cô lại một lần nữa bị Hàn Lạc Đình cắt đứt, lông mày Đỗ Linh Lan nhíu chặt hơn, bắt đầu suy đoán anh nhiều lần cắt đứt hai người bọn họ là vì lý do gì.

Một lý do dần dần thành hình, nhưng cô lại lắc đầu một cái, trực giác không đáng tin.

Con gái là của bọn họ sinh ra, hơn nữa còn là nữ nha, làm sao anh có thể ăn dấm của con gái? Không thể nào, tuyệt đối không thể nào. Không?

“Tiểu bảo bối, sau này chỉ có thể hôn môi với chồng, cha là chồng của mẹ, cho nên chỉ có cha mới có thể thân ái miệng mẹ, biết không?”

Khi cô nghe những lời chồng dạy dỗ con gái, đột nhiên cảm thấy không dám tin, chồng của cô thật sự lại có thể ăn dấm chua của con gái! Chuyện này nói ra sẽ có người tin sao?

Bé chu cái miệng nhỏ nhắn, rõ ràng hết sức bất mãn với đáp án này.

Bất đắc dĩ, Đỗ Linh Lan không thể làm gì khác hơn là hôn một cái trên mặt bé, “Mẹ mới thân ái khuôn mặt của tiểu bảo bối rồi.” Cô lấy lòng nói, sau đó khẽ ngẩng đầu, nhắm đôi môi hình như còn muốn nói chuyện của người đàn ông phía sau ẩn xuống một nụ hôn, tỏ vẻ trấn an, “Đây là con gái, chỉ mới ba tuổi mà thôi.” Cô nhìn anh, ba phần buồn cười bảy phần bất đắc dĩ nói.

Hàn Lạc Đình khẽ hừ, về chuyện này khó mà cho qua được.

Bởi vì bé không dám ngủ một mình, khi bọn họ thân mật, cũng chỉ có thể chờ bé ngủ sau mới lén lút lút tiến hành, nói thật ra, anh đã nhận đến mức không nhận được nữa rồi, dục vọng mãnh liệt càng ngày càng tăng cao, cũng bắt đầu muốn ép bé học cách tự lập.

Bé không biết cha đang rất bức bối, chơi không được tự nhiên, khoe khoang bản thân chiếm hết sự chú ý của mẹ, khiến cha hoàn toàn bị mẹ lạnh nhạt.

Hàn Lạc Đình đột nhiên cảm thấy, tối nay con gái mình hình như đặc biệt bám lấy Đỗ Linh Lan.

Bé ngã bệnh, anh cũng không nên so đo nhiều như vậy mới phải, nhưng làm sao anh lại cảm thấy con gái của anh, càng lúc càng giống một gia hỏa phúc hắc? Anh cẩn thận quan sát con gái, mà con gái đạo hạnh còn chưa cao, cho nên rất nhanh anh đã bắt được, trong mắt bé chợt lóe lên ý hả hê.

Cách vợ, anh im lặng nhú mày hỏi con gái.

Phản ứng của con gái chỉ là nhú cái mũi nhỏ nhắn, sau đó nằm úp vào trong ngực Đỗ Linh Lan, uốn a uốn éo làm nũng, miệng thì la hét: “Tiểu bảo bối thích mẹ nhất, thích mẹ nhất!”

“Mẹ cũng thích tiểu bảo bối nhất.” Không hề nhận ra trận đấu nho nhỏ giữa con gái và chồng, Đỗ Linh Lan thân mật trên gương mặt trắng nõn non mềm của con gái, thơm một cái.

Không nhận được, cũng không muốn nhận, anh nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của vợ, ngay trước mặt con gái nặng nề hôn vợ, lưỡi còn vào trong dò xét, quần lấy lưỡi của cô, hút mật ngọt trong miệng cô.

“Hàn Lạc Đình”, Đỗ Linh Lan phải dùng sức của chín trâu mười hổ, mới có thể đẩy sói ra, “Tiểu bảo bối còn thức, tại sao anh. Tại sao anh.”

Hàn Lạc Đình nhú mày, trừng mắt nhìn về phía gương mặt tròn trịa của con gái.

Bé thấy mẹ thân ái nhất không hôn mình, mà bị cha hôn đến mức thở hổn hển, bé bị đả kích rồi, trề môi, mắt rưng rưng nhìn cha mẹ.

Bộ dạng con gái uất ức quá đáng thương, thấy vậy Đỗ Linh Lan một hồi đau lòng, vội vàng đẩy tên đầu sỏ gây chuyện ra, ôm con gái vào trong ngực tử tế nhẹ nhàng dụ dỗ.

Dỗ một hồi, con gái mặc dù có chút thỏa mãn, nhưng vẫn còn uất ức, cho nên ngẩng đầu lên, dùng một gương mặt nghiêm túc nói với Đỗ Linh Lan: “Mẹ, tiểu bảo bối muốn em trai em gái.”

Con gái đột nhiên đưa ra yêu cầu làm Đỗ Linh Lan ngẩn ra, còn chưa nghĩ đến chuyện này, người đàn ông bên cạnh đã trả lời thay cô: “Có thể, nhưng tiểu bảo bối phải học cách ngủ một mình, như vậy mới có em trai em gái.”

“Tốt! Tiểu bảo bối muốn có em trai em gái!” Vì để có em trai em gái chơi đùa cùng mình, bé dùng cảm ôm chiếc gối nhỏ của mình, rời khỏi phòng của cha mẹ, đi tới căn phòng của thanh mai trúc mã, hết cách rồi, bé vẫn sợ phải ngủ một mình.

Chưa kịp giữ con gái lại, đành trở mắt nhìn cơ thể nho nhỏ bị che kín phía sau cánh cửa, Đỗ Linh Lan tức tối quay mặt sang nhìn người đàn ông vốn không liên quan đến chuyện này, “Chuyện gì xảy ra vậy?” Cô nhìn anh chằm chằm, có chút không vui chất vấn.

Hàn Lạc Đình nhìn cô, sau một lúc lâu không nói gì mà cúi đầu, khẽ hôn môi cô, đầu lưỡi mạnh mẽ tiến vào, cuốn lấy lưỡi của cô, cùng với đôi môi, hai bàn tay còn lại bắt đầu kéo quần áo đang che trên người cô xuống, trong nháy mắt biến cô thành trần truồng.

Anh cũng không biết mình làm sao nữa, nhưng anh đúng là không muốn để cô thân mật với con gái, cho nên để thoát khỏi việc con gái hàng đêm ngủ chung với bọn họ, anh quyết định dùng tốc độ nhanh nhất làm cho cô mang thai, sinh đứa bé thứ hai, sau đó để cho hai đứa bé ngủ chung với nhau.

Đỗ Linh Lan không thể giãy giụa, chỉ có thể để anh tùy ý lật qua lật lại, lần lượt bày ra các tư thế mê người, bị ăn triệt để.

Sau khi con gái ra đời, anh càng tệ hại hơn, cơ hồ ngay cả ôm cũng không cho cô ôm con gái, làm hại con gái luôn phải dùng một bộ dạng đáng thương với đôi mắt đầm lệ nhìn cô, im lặng tố cáo tội danh không thương bé của mẹ.

Đỗ Linh Lan khóc không ra nước mắt, nhưng lại không thể nói với con gái: “Nếu như mẹ thân mật với con một chút, mẹ sợ cha con sẽ không ném con ra khỏi nhà, nhưng lại đẻ mẹ ở trên giường mà hung hăng hành hạ, mẹ vì lúc nào cũng có thể nhìn thấy con, không thể làm gì khác hơn là quyết tâm tàn nhẫn không ôm con.”

Bất đắc dĩ a bất đắc dĩ, làm sao cô đoán được, người chồng luôn có một gương mặt lạnh lùng của mình, lại là một dấm phu (người chồng hay ghen), giống như Long Môn Nhị thiếu gia.

Khi đối mặt với Long Môn Nhị thiếu phu nhân, hai người phụ nữ bất đắc dĩ nhìn lẫn nhau, không kìm lòng được than nhẹ ra tiếng.

Nhưng mà, cho dù Hàn Lạc Đình ghen, nhưng anh vẫn rất yêu hai đứa bé, chẳng qua người anh thích nhất, lại là Đỗ Linh Lan.

Như vậy mới khiến Đỗ Linh Lan không so đo chuyện anh ăn dấm chua của con gái nữa, cũng bắt anh thành tâm cam đoan, anh làm cho cô mỗi ngày đều trôi qua hạnh phúc, mỗi ngày đều trôi qua vui vẻ, những kí ức đau thương khổ sở kia dần dần biến mất, thay vào đó, là một đoạn kí ức vui vẻ lại hạnh phúc.

Nhìn người đàn ông mình yêu, cô nở nụ cười nhàn nhạt, đối lấy một tiếng gọi của anh đủ để làm cô tan chảy, biến thành một nụ hôn nóng bỏng.

21. Chương 21: Ngoại Truyện – Đêm Đầu Tiên

Khi Đỗ Linh Lan bị Hàn Lạc Đình đè xuống giường, đầu của cô một mảnh trống rỗng.

Cô chỉ dịu anh đã say rượu về thôi, tại sao cô lại bị anh đè xuống giường, không thể cử động được?

Còn khiến cô hoàn toàn rung động, anh tùy ý đặt một nụ hôn lên môi cô.

Cô chống đỡ trước ngực của anh, đầu lắc qua lắc lại, muốn né tránh nụ hôn của anh.

Cô biết, anh nhất định là hiểu lầm người phụ nữ dưới anh là Long Hồ, nếu không anh sẽ không hôn cô nhiệt tình như thế, thậm chí sẽ không chạm vào cô.

Cô muốn chạy trốn, nhưng một âm thanh từ đáy lòng truyền đến làm cô không trốn thoát, cũng không muốn trốn.

Trừ lần này, cô sẽ không có cơ hội khác được anh ôm sao?

Cô biết rõ ngay cả mình cũng không muốn thừa nhận đáp án này, cho nên nói cô hèn hạ cũng được, mắng cô vô sỉ cũng được, cô muốn có anh, cho dù chỉ là một đêm?

Đỗ Linh Lan không tiếp tục kháng cự nữa mà tiếp nhận nụ hôn của Hàn Lạc Đình, nụ hôn của anh tuyệt không giống như ấn tượng anh để lại cho người khác, anh là một người đàn ông tỉnh táo đến gần như lạnh khốc, tất cả dịu dàng của anh chỉ dành ột người phụ nữ, chính là cô gái hồn nhiên tốt đẹp đó.

Nhưng nụ hôn của anh lại thiết tha như vậy, cuồng dã như thế, mang theo đủ nhiệt tình để khiến núi băng tan chảy, làm cô không khỏi suy đoán, có lẽ đây mới là tính cách thật của anh.

Quần áo trên người từng cái từng cái rơi xuống, cả người cô trần truồng nằm ở trên giường.

Đỗ Linh Lan bắt đầu có chút lạnh sợ (lạnh lẽo và sợ hãi), chưa biết mùi đời nên trong lòng cô vẫn còn sự ngượng ngùng của một thiếu nữ, cho dù là mình cam tâm tình nguyện, nhưng ngay khi bản thân trần truồng, cô vẫn hoảng sợ, còn có chút sợ hãi.

Cô bắt đầu muốn lùi về phía sau, nhưng người đàn ông trên người hình như phát hiện ý nghĩ của cô, bàn tay nắm hông của cô, ngón tay thon dài không hề trơn bóng, mạnh mẽ xâm nhập vào hoa huyết mềm mại chật hẹp của cô.

Nhất thời, cô phát ra tiếng nức nở nho nhỏ.

Cô đau, loại đau ám muội này làm cô hơi thẹn thùng, hơi sợ, nhưng cô một chút cũng không ngăn cản được sự xâm chiếm của anh, ngón tay anh liên tục ra vào hoa huyết mềm mại của cô, buộc cô quen dần.

Bởi vì đau, cơ thể tự động tiết ra dịch ngọt, giúp anh ra vào, cô thở hổn hển, bắt đầu cảm thấy hoa huyết mềm mại bị xâm phạm truyền đến một cảm giác tê dại kì lạ, ngón tay anh kéo ra đưa vào càng lúc càng nhanh làm cả người cô run rẩy.

Nhưng mà vào lúc này Hàn Lạc Đình lại thêm vào một ngón tay, hai ngón tay thon dài, ở trong hoa huyết mềm mại từ từ ướm át của cô ra vào, môi mỏng ngậm nụ hoa hồng hồng trước ngực cô, vừa hôn, vừa liếm, vừa gặm nhẹ, làm cho cô không nhận được phát ra một tiếng rên yêu kiều, vận vẹo ở phía dưới anh.

Sự tê dại kì lạ ở bụng dưới đang dần dần tích tụ lại, cô có chút hoảng sợ nắm cổ tay của anh, muốn ngăn cản anh, nhưng sức lực cô yếu ớt làm sao có thể thắng nổi anh.

Anh không để ý chút nào mà gia tăng tốc độ, càng đi sâu vào, cho đến khi cô đạt tới đỉnh cao đầu tiên.

Dịch ngọt ầm ập chảy ra, cả người cô không còn chút sức lực nào nằm ở trên giường, không còn đủ sức nắm cổ tay của anh.

Nhưng ngay sau đó, thân hạ truyền tới sự xé rách đau đớn, khiến cô khó có thể chịu đựng mà lần nữa nức nở ra tiếng, “Thật là đau. . . .”

Bởi vì đau đớn mà cô run rẩy, đôi mắt nhắm lệ nhìn anh, đang mong đợi sự thương yêu của anh.

Giống như cảm nhận được Đỗ Linh Lan cứng ngắc và đau đớn, Hàn Lạc Đình chậm rãi xâm nhập vào, cúi xuống phủ lên đôi hôn đỏ mọng không ngừng bật ra âm thanh kêu đau của cô, triền miên hôn, nuốt mất ngọt thuộc về cô.

Âm thanh hôn ám muội vang lên bên tai, cô xấu hổ nhắm mắt lại, cảm giác cơ thể cứng ngắc của mình bởi vì một cái lại một cái tiến vào dịu dàng của anh mà dần dần mềm đi, những thứ tê dại kì lạ kia lần nữa kéo tới, nhưng mãnh liệt hơn mới vừa rồi, nóng bỏng hơn, gần như muốn đốt cháy cô đến không còn gì.

Cô không tự chủ ưỡn người tiếp nhận, cảm giác anh kéo ra đưa vào càng lúc càng sâu.

Đây chính là cảm giác được ôm? Mặc dù vẫn đau, nơi giao hợp vẫn truyền đến cảm giác hơi xé rách đau đớn, nhưng tim cô đập rất nhanh, cơ thể rất mềm mại, khóe môi cũng không nhận được nở một nụ cười yếu ớt.

Cô rốt cuộc cũng thuộc về anh.

Yêu say đắm bao lâu nay, vẫn không dám nói cho anh biết, chỉ dám lặng lẽ đứng ở nơi anh không nhìn thấy, ngưỡng mộ anh, yêu anh, vậy mà hôm nay, cô lại có thể được anh ôm.

Trái tim, đập mạnh, vì anh mà tan chảy.

Đúng lúc này bụng dưới một lần nữa truyền đến cảm giác bị dồn nén, những thứ tê dại kì lạ kia lần nữa kéo tới, Đỗ Linh Lan vừa khẩn trương lại mong đợi nụ hôn của anh, mặc cho Hàn Lạc Đình dẫn mình đến một nơi xa lạ.

Vậy mà, khi cô lần nữa đạt tới đỉnh cao tuyệt vời kia, bên tai truyền tới một tiếng nỉ non, khiến cô đang lúc ở trên thiên đường đột nhiên rơi vào địa ngục.

“Ngũ Tiểu Thư.”

Nước mắt, không khổng chế được chảy xuống mãnh liệt, đó không phải bởi vì đạt tới đỉnh à không kìm được nước mắt, đó là bởi vì trái tim cô hoàn toàn vỡ nát mà chảy xuống nước mắt đau lòng.

Làm sao cô lại ngây thơ như thế? Cho là có thể ôm anh, là có được tình yêu của anh?

Cho dù là đêm đầu tiên, anh cũng sẽ không yêu cô.

Bởi vì từ đầu đến cuối, anh chỉ yêu một mình Long Hồ.

Cô là một tên trộm, một tên trộm dễ tiện vô sỉ, cô cho là có thể trộm được một đêm, không ngờ lại trả giá bằng cõi lòng tan nát.

Cơ thể của cô cứng ngắc, cũng không cảm thấy bất kỳ vui sướng nào nữa, cho đến khi anh ở sâu trong cô phóng ra chất lỏng nóng bỏng, thần trí(tinh thần và trí tuệ) cô mới chậm rãi quay về.

Nên tỉnh rồi?

Bị thương hoàn toàn như thế, cô nên thừa nhận mình căn bản không có cách nào trở thành người phụ nữ anh thích nhất, dây dưa nữa, yêu nữa, nhưng giấc mơ vẫn mãi là giấc mơ, một sự giả tạo lúc có lúc không, vĩnh viễn sẽ không trở thành sự thật.

Chống cơ thể vô lực lên, cô nhặt quần áo rải rác đầy đất lên, một cái lại một cái mặc lại trên người.

Ngón tay run rẩy, sau khi cài cúc áo cuối cùng, Đỗ Linh Lan chậm rãi quay đầu lại, nhìn người đàn ông ngủ say trên giường, bờ môi không nhịn được nở nụ cười bi thương mà lãnh lẽo yếu ớt.

“Không thương, cũng không cần yêu anh nữa rồi. Lạc Đình, yêu anh thật sự rất khổ, anh biết không?” Giọng nói run rẩy, cô nỉ non giống như hỏi, dĩ nhiên không nhận được câu trả lời.

Quyết định muốn dừng tất cả lại, đồng thời vĩnh viễn không nhận được câu trả lời, không nhận được câu trả lời lại mù quáng yêu say đắm, nên dừng lại thôi.

Cô không bao giờ muốn thương anh nữa, cô đã ném đủ đau đớn, khổ sở rồi.

Bỏ qua ý muốn chạm vào gò má của Hàn Lạc Đình, cô cười tự giễu, sau khi để cho cô chạm qua một lần, cô có thể thỏa mãn sao?

Không! Dĩ nhiên không thể, hơn nữa đứng từ xa không đủ, đứng từ xa không cách nào thỏa mãn.

Đã như vậy, phương pháp tốt nhất chính là ngay cả một tia hi vọng cũng không cần inh, không có hi vọng, cũng sẽ không có thất vọng.

Không có yêu, cũng sẽ không đau lòng.

Xoay người, cô cũng không quay đầu lại mà rời khỏi căn phòng khiến cõi lòng mình tan nát.

Cô vô cùng đau lòng, vô cùng bi thương, thế nhưng lại không nghe thấy, lúc cô đóng cửa lại, như có như không, giọng nói nỉ non lại xuất phát từ sâu trong nội tâm.

“Linh lan. Linh lan. Cửa anh. Linh lan.”

Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ai-cho-anh-len-giuong>